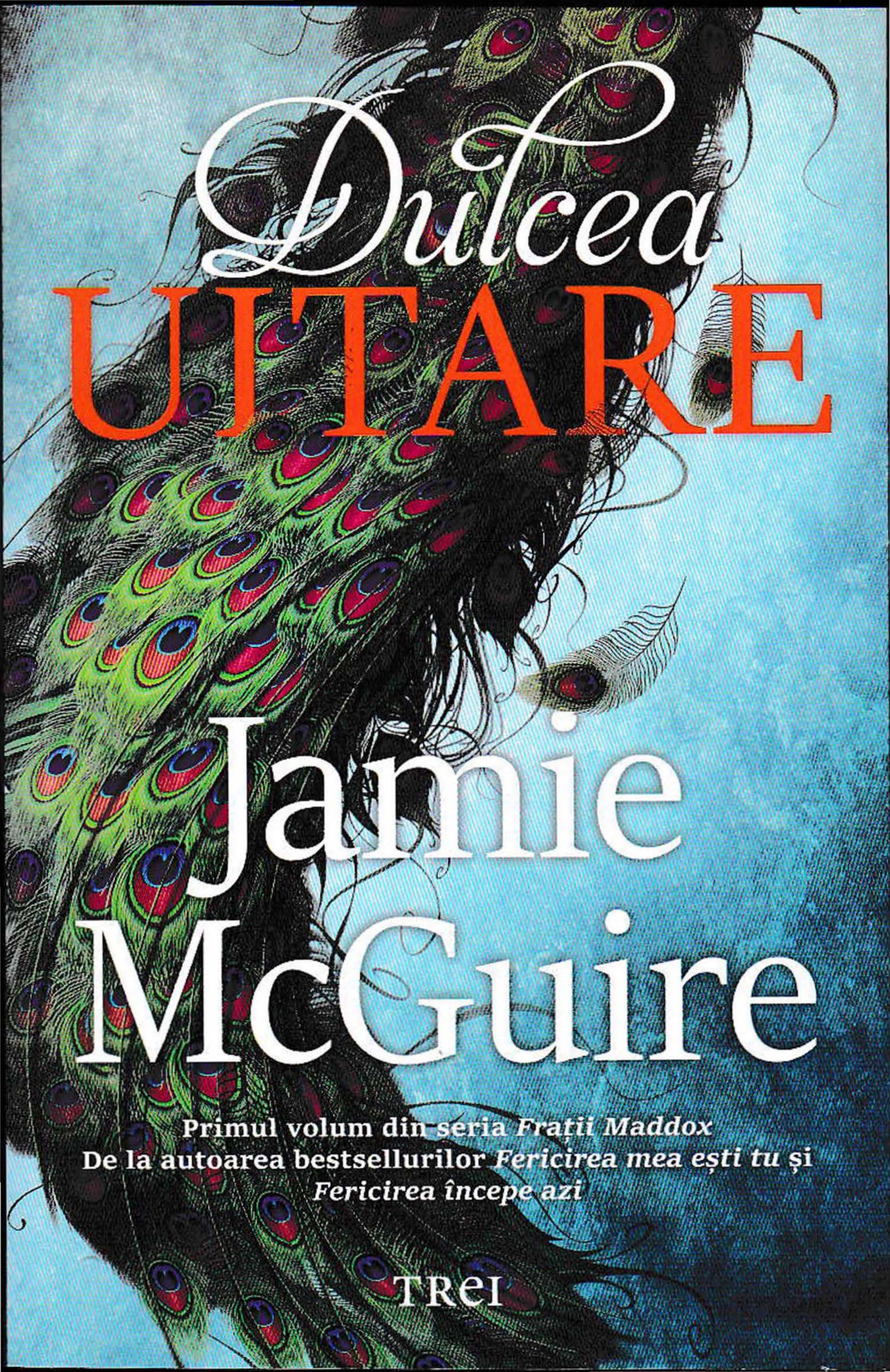

Dulcea
UITARE
Jamie
McGuire
Primul volum din seria *Frații Maddox*
De la autoarea bestsellurilor *Fericirea mea ești tu* și
Fericirea începe azi
TREI

1.

Vorbele lui rămân agățate acolo, în bezna care ne desparte glasurile. Uneori găseam alinare aici, dar, în ultimele trei luni, am găsit numai neliniște. Spațiul acesta a devenit mai degrabă o ascunzătoare la îndemână. Nu pentru mine, ci pentru el. Mă dureau degetele, așa că mi le-am relaxat, fără să-mi dau seama cât de tare strânsesem până atunci telefonul mobil.

Colega mea de cameră, Raegan, stătea cu picioarele încrucișate lângă valiza mea deschisă de pe pat. Nu știu ce expresie aveam pe față, dar a făcut-o să mă prindă de mână. *T.J.?* a șoptit ea.

Am dat din cap.

— Te rog, poți să spui ceva? a întrebat T.J.

— Ce vrei să spun? Mi-am împachetat lucrurile. Mi-am luat liber. Hank i-a dat deja lui Jorie turele mele.

— Mă simt ca un mare dobitoc. Mi-ar plăcea să nu fie necesar să plec, dar te-am avertizat. Când am un proiect în desfășurare, pot fi chemat în orice moment. Dacă ai nevoie de ajutor cu chiria sau de altceva...

— Nu vreau banii tăi, i-am spus și m-am frecat la ochi.

— Credeam că va fi un weekend pe cinste. Dumnezeu îmi e martor.

— Eu credeam că mâine dimineață mă urc în avion, în schimb, mă suni și-mi spui că nu pot veni. Din nou.

— Știu că ai senzația că sunt un mizerabil. Îți jur că le-am spus că am planuri importante. Dar când intervine ceva, Cami... trebuie să-mi fac meseria.

Mi-am șters o lacrimă de pe obraz, dar nu l-am lăsat să-și dea seama că plâng. Mi-am stăpânit tremurul din voce.

— Și vii acasă de Ziua Recunoștinței, atunci?

El a oftat.

— Așa vreau. Dar nu știu dacă pot. Depinde dacă se termină asta. Chiar mi-e dor de tine. Mult. Nici mie nu-mi place situația.

— O să ai vreodată un program mai bun? am întrebat eu.

I-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-mi răspundă.

— Și dacă ți-aș spune că probabil nu?

Am ridicat din sprâncene. Mă așteptam la acest răspuns, dar nu mă așteptam să fie atât de... sincer.

— Îmi pare rău, a zis el.

Mi l-am imaginat cum se crispează.

— Tocmai am ajuns la aeroport. Trebuie să închid.

— Da, bine. Vorbim mai încolo.

Mi-am forțat vocea să sune egal. Nu voiam să par supărată. Nu voiam să creadă că sunt slabă sau sentimentală. El era puternic și încrezător și făcea ce avea de făcut fără să se plângă. Încercam să fiu și eu așa, de dragul lui. Dacă m-aș fi văicărit pentru ceva ce el nu putea rezova, n-ar fi ajutat cu nimic.

El a oftat din nou.

— Știu că nu mă crezi, dar te iubesc.

— Te cred, i-am zis, și chiar îl credeam.

Am apăsat butonul roșu de pe ecran și mi-am lăsat telefonul să cadă pe pat.

Raegan era deja gata să-mi panseze rănile.

— L-au chemat la muncă?

Am dat din cap.

— Atunci, poate că voi doi va trebui să fiți pur și simplu spontani. Poate îl surprinzi cu o vizită și, dacă e chemat cât timp ești acolo, îl poți aștepta. Când se întoarce, continuați de unde ați rămas.

— Poate.

M-a strâns de mână.

— Sau poate e un roboțel care ar trebui să înceteze să creadă că slujba lui e mai importantă decât tine?

Am clătinat din cap.

— A muncit din greu pentru slujba asta.

— Nici măcar nu știi cu ce se ocupă.

— Ți-am spus. Se folosește de diplomă. Se specializează în analiză statistică și reconfigurarea datelor, orice ar însemna asta.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Mda, și mi-ai mai spus să păstrez asta secret. Ceea ce mă face să cred că nu e în totalitate sincer cu tine.

M-am ridicat și mi-am golit valiza, vărsând tot ce era în ea pe cuvertură. De obicei îmi făceam patul doar când împachetam, așa că am observat acum materialul de un albastru-deschis al cuverturii, cu câteva tentacule bleumarin de caracatiță deasupra ei. T.J. o ura, dar mie îmi plăcea să mă simt îmbrățișată în timp ce dormeam. Camera mea era compusă din lucruri ciudate și neprevăzute, dar așa eram, de fapt, și eu.

Raegan a scotocit prin grămada de haine și a scos o bluză neagră cu umerii goi și partea din față strategic sfâșiată.

— Avem amândouă noaptea liberă. Ar trebui să ieșim. Să ne servească și nouă băutura cineva o dată în viață.

I-am smuls bluza din mână și am studiat-o în timp ce mă gândeam la propunerea ei.

— Ai dreptate. Așa ar trebui. Luăm mașina ta sau Ștrumful?

Raegan a ridicat din umeri.

— Eu aproape că nu mai am benzină și nici nu primim banii până mâine.

— Atunci luăm Ștrumful.

După o tură rapidă la baie, Raegan și cu mine am sărit în Jeepul meu vechi și modificat, de culoare albastru-deschis. Nu era în cea mai bună formă, dar, la un moment dat, cineva avusese suficientă viziune și dragoste încât să-l transforme într-un hibrid între un Jeep și o camionetă. Odrasla răsfățată care renunțase la facultate și care fusese stăpâna Ștrumfului între acel proprietar și mine nu l-a iubit la fel de mult. Pernele de pe scaune se vedeau în locurile unde pielea neagră se rupsese, mocheta avea găuri de țigară și pete, iar plafoniera trebuia înlocuită, dar această neglijență a însemnat că am dat mai puțini bani, iar un autoturism aproape gratis era cel mai potrivit.

Mi-am prins centura de siguranță și am băgat cheia în contact.

— Să spun o rugăciune? a întrebat Raegan.

Am răsucit cheia, iar Ștrumful a scos un zbârnâit bolnăvicios. Motorul a început să bolborosească, apoi să toarcă, și amândouă am aplaudat. Părinții mei au crescut patru copii dintr-un salariu de muncitor în fabrică. Nu le-am cerut niciodată să mă ajute să-mi cumpăr o mașină, ci m-am angajat la magazinul local de înghețată când am împlinit cincisprezece ani și am pus deoparte 557 de dolari și 11 cenți. Ștrumful nu era deloc mașina la care visasem în copilărie, dar 550 de dolari mi-au cumpărat independența, iar asta era ceva neprețuit.

Douăzeci de minute mai târziu, Raegan și cu mine eram în cealaltă parte a orașului și străbăteam parcarea cu pietriș de la Red Door încet și uniform, de parcă am fi fost filmate în timp ce ne făceam intrarea pe un soundtrack șmecher de tot.

Kody stătea la intrare, cu mâinile lui mari cât capul meu. Ne-a țintuit cu privirea în timp ce ne apropiam.

— Cărțile de identitate.

— Du-te dracului! s-a răstit Raegan. Lucrăm aici. Știi câți ani avem.

El a ridicat din umeri.

— Tot trebuie să-mi arătați niște acte.

M-am încruntat la Raegan, iar ea și-a dat ochii peste cap, scotocind în buzunarul de la spate.

— Dacă nici până acum nu știi câți ani am, avem o problemă.

— Haide, Raegan. Nu mă mai bate la cap și lasă-mă să văd drăcovenia.

— Ultima dată când te-am lăsat să vezi ceva nu m-ai mai sunat trei zile.

El s-a crispat.

— N-o să treci niciodată peste faza aia, nu-i așa?

Raegan i-a aruncat cardul de identitate lui Kody, iar acesta l-a prins la piept. S-a uitat fix la el și apoi i l-a înapoiat, privindu-mă întrebător. I-am dat permisul de conducere.

— Credeam că ești plecată din oraș, a zis și a privit în jos înainte de a-mi da înapoi cardul de plastic subțire.

— Poveste lungă, am spus și mi-am îndesat permisul în buzunarul de la spate.

Jeanșii îmi erau atât de strâmți, încât mă miram că mai încăpuse ceva în ei, în afară de propriul meu fund.

Kody a deschis ușa roșie imensă, iar Raegan i-a zâmbit dulce.

— Mulțumesc, dragule.

— Te iubesc. Să fii cuminte.

— Mereu sunt cuminte, a zis ea și i-a făcut cu ochiul.

— Ne vedem când ies de la muncă?

— Da.

M-a tras dincolo de ușă.

— Sunteți cel mai ciudat cuplu din lume, i-am zis eu cu voce tare, ca să acopăr muzica.

Basul îmi vibra în piept și eram destul de sigură că fiecare sunet îmi făcea oasele să tremure.

— Da, a repetat Raegan.

Ringul de dans era deja aglomerat cu puști de la facultate, transpirați și beți. Primul semestru era în plină desfășurare. Raegan s-a

îndreptat către bar și s-a așezat la capătul acestuia. Jorie i-a făcut cu ochiul.

— Vreți să vă eliberez niște scaune? a întrebat ea.

Raegan a scuturat din cap.

— Faci asta pentru că vrei bacșișul meu de aseară!

Jorie a izbucnit în râs. Părul lung și platinat i se revărsa în valuri peste umeri, cu câteva șuvițe negre. Purta o rochiță neagră scurtă și bocanci militari și apăsa butoanele casei de marcat ca să cheme pe cineva în timp ce vorbea cu noi. Toate învățaserăm să facem mai multe lucruri deodată și să ne mișcăm de parcă fiecare bacșiș era de 100 de dolari. Dacă serveai suficient de rapid, aveai șansa să ajungi la barul din partea de est, iar bacșișurile dintr-un weekend de acolo erau echivalente cu o lună muncită în mod obișnuit.

Acolo eram eu barmaniță de un an, la doar trei luni după ce fusesem angajată la Red Door. Raegan lucra chiar lângă mine și împreună păstram mașinăria unsă la perfecție. Jorie și cealaltă barmaniță, Blia, serveau la barul din partea de sud, dinspre intrare. Acesta era practic un chioșc, de-asta le plăcea la nebunie când eu sau Raegan eram plecate din oraș.

— Deci? Ce vreți să beți? a întrebat Jorie.

Raegan s-a uitat la mine, apoi din nou la Jorie.

— Whisky cu lămâie.

M-am strâmbat.

— Eu fără lămâie, te rog.

După ce Jorie ne-a dat băuturile, Raegan și cu mine am găsit o masă liberă și ne-am așezat, uimite de bafta noastră. În weekend era mereu aglomerat și o masă liberă la ora zece și jumătate nu era ceva obișnuit.

Țineam în mână un pachet nou-nouț de țigări și l-am lovit ușor cu palma ca să le aranjez, apoi am rupt plasticul, deschizându-l. Deși la Red aerul era atât de îmbâcsit încât simplul fapt de a fi acolo mă făcea să simt că fumam un pachet de țigări deodată, era plăcut să stau la o masă și să mă relaxez. Când lucram, aveam de obicei timp doar pentru un fum, iar restul țigării îl aruncam.

Raegan m-a privit cum aprind țigara.

— Vreau și eu.

— Ba nu, nu vrei.

— Ba da, vreau.

— N-ai mai fumat de două luni, Raegan. Mâine o să dai vina pe mine că ți-am stricat șirul neîntrerupt.

A arătat către încăpere.

— Ba fumez! Chiar acum!

M-am uitat la ea cu ochii mijiți. Raegan era frumoasă într-un fel exotic, cu păr lung, castaniu-închis, piele aurie și ochi de culoarea mierii. Avea nasul mic și perfect, nici prea rotund, nici prea ascuțit, iar pielea o făcea să pară de parcă ar fi ieșit direct dintr-o reclamă pentru Neutrogena. Ne-am întâlnit în școala gimnazială și am fost atrasă instantaneu de sinceritatea ei brutală. Raegan putea fi incredibil de intimidantă, chiar și pentru Kody, care, la cei 1,95 metri ai săi, era cu aproape 30 de centimetri mai înalt decât ea. Era fermecătoare cu cei la care ținea și respingătoare cu cei pe care nu-i plăcea.

Eu eram opusul exoticului. Coafura mea bob, ciufulită, cu breton bogat, era ușor de întreținut, dar nu foarte mulți bărbați o considerau sexy. Nu foarte mulți bărbați mă considerau sexy în general. Eram fata din vecini, cea mai bună prietenă a fratelui tău. Am crescut alături de trei frați și de vărul Colin și aș fi putut trece drept băiețoi dacă nu m-ar fi dat de gol rotunjimile mele, subtile, dar existente, care mă țineau departe de clubul exclusivist al puștilor de paisprezece ani.

— Nu te comporta așa, i-am zis. Dacă vrei țigări, cumpără-ți singură.

Și-a încrucișat brațele, bosumflată.

— De-asta m-am lăsat. Sunt al naibii de scumpe.

M-am uitat fix la hârtia și la tutunul care ardeau între degetele mele.

— Ăsta e un lucru de care buzunarul meu gol trebuie să țină cont.

Muzica s-a schimbat de la un cântec pe care toată lumea voia să danseze la unul pe care nimeni nu voia să danseze, astfel că zeci de oameni au plecat de pe ring. Două fete au venit către masa noastră și au schimbat priviri între ele.

— Asta-i masa noastră, a spus cea blondă.

Raegan de-abia a catadicsit să se uite la ele.

— Scuză-mă, nemernico, dar cu voi vorbește, a zis bruneta și și-a pus berea pe masă.

— Raegan, am atenționat-o eu.

Raegan s-a uitat la mine fără nicio expresie pe chip, apoi a ridicat capul către fată.

— *Era* masa voastră. Acum e a noastră.

— Noi am fost primele aici, a șuierat blonda.

— Și acum nu mai sunteți, a spus Raegan.

A luat sticla de bere de pe masă și a aruncat-o pe jos. Berea s-a vărsat pe toată mocheta de culoare închisă, bine lipită de podea.

— Aport.

Bruneta s-a uitat cum berea se întinde pe jos, apoi a făcut un pas către Raegan, dar prietena ei a apucat-o de ambele mâini. Raegan i-a râs în nas neimpresionată, după care și-a întors privirea către ringul de dans. Într-un final, bruneta și-a urmat prietena către bar.

Am tras un fum din țigară.

— Credeam că o să ne distrăm în seara asta.

— Păi ce, asta n-a fost distracție?

Am clătinat din cap și am schițat un zâmbet. Raegan era o prietenă minunată, dar nu voiam s-o supăr. Am crescut într-o casă cu atâția băieți, că mi-a ajuns bătaia pentru o viață întreagă. Nu m-au iertat deloc. Dacă nu ripostam, jucau din ce în ce mai murdar până mă făceau să reacționez. Și reușeau întotdeauna.

Raegan n-avea nicio scuză. Era doar o nemernică arțăgoasă.

— Ia uite. A venit și Megan, a zis ea, arătând către frumusețea cu ochi albaștri și păr ca pana corbului de pe ringul de dans.

Am dat din cap. Megan era cu Travis Maddox, practic trăgându-și-o în fața tuturor pe ring.

— Ah, băieții Maddox, a spus Raegan.

— Mda, am zis, dând whisky-ul peste cap. A fost o idee proastă. N-am chef deloc de cluburi în seara asta.

— Termină.

Raegan a dat și ea peste cap whisky-ul cu lămâie și apoi s-a ridicat în picioare.

— Nemernicele alea două încă sunt cu ochii pe masa asta. Mă duc să mai iau o tură de băuturi. Știi și tu, cheful vine din mers.

A luat paharele și s-a dus la bar.

M-am întors, le-am văzut pe tipele care se holbau la mine și care, evident, sperau să plec. Eu n-aveam de gând să mă ridic. Raegan s-ar fi întors imediat la masă dacă ele ar fi încercat s-o reocupe, iar asta ne-ar fi adus numai necazuri.

Când m-am răsucit la loc, am descoperit că un tip se așezase pe scaunul lui Raegan. La început am crezut că era Travis, dar când mi-am dat seama că m-am înșelat am zâmbit. Trenton Maddox era cel care se apleca înspre mine, cu brațele lui tatuate încrucișate, cu coatele sprijinite pe masă, vizavi de mine. Își mângâia cu degetele barba țepoasă care-i acoperea fața, iar mușchii umărului i se ghiceau prin tricou. Părul îi era la fel de scurt ca și barba, în afară de un loc gol, lângă tâmpla stângă, unde avea o cicatrice.

— Îmi pari cunoscută.

Am ridicat din sprânceană.

— Serios? Bați drumul până aici, te așezi și asta e tot ce poți scoate?

M-a studiat demonstrativ din cap până în picioare.

— N-ai tatuaje, după câte văd. Deci presupun că nu ne-am întâlnit la salon.

— La salon?

— La salonul de tatuaje unde lucrez.

— Acum tatuezi oameni?

A zâmbit și în mijlocul obrazului stâng i-a apărut o gropiță.

— Știu că ne-am mai întâlnit.

— Nu ne-am mai întâlnit.

M-am întors ca să mă uit la tipele de pe ringul de dans, care râdeau, zâmbeau și se holbau cum Travis și Megan aproape că și-o trăgeau. Dar în secunda în care melodia s-a terminat, el a plecat de pe ring și s-a dus țintă la blonda care ne revendicase masa mai devreme. Chiar dacă aceasta văzuse cum Travis își plimbase mâinile pe pielea transpirată a lui Megan cu două secunde înainte, rânjea ca o idioată, în speranța că ea urmează la rând.

Trenton a râs scurt.

— Ăsta-i frate-meu mai mic.

— Eu n-aș recunoaște așa ceva, am zis și am scuturat din cap.

— Am fost colegi de școală? a întrebat el.

— Nu-mi aduc aminte.

— Dar îți aduci aminte dacă ai mers la Eakins cândva, între grădiniță și clasa a douăspea?

— Am mers.

Gropița lui Trenton s-a adâncit și mai tare în obraz când a zâmbit.

— Atunci de acolo ne cunoaștem.

— Nu neapărat.

Trenton a izbucnit din nou în râs.

— Vrei ceva de băut?

— Îmi aduce cineva.

— Vrei să dansezi?

— Nu.

Un grup de fete a trecut pe lângă noi, iar Trenton a întors privirea după una dintre ele.

— Aia nu era Shannon de la ora de economie? La naiba, a zis el, răsucindu-se în scaun.

— Ba da. Ar trebui să te duci la ea și să povestiți.

Trenton a clătinat din cap.

— Am povestit destule în liceu.

— Îmi aduc aminte. Sunt sigură că te urăște.

Trenton a scuturat din cap, a zâmbit și apoi, înainte de a mai lua o înghițitură, a spus:

— Așa fac toate.

— E un oraș mic. N-ar fi trebuit să-ți distrugi toate relațiile.

Și-a lăsat bărbia în jos, iar legendarul lui farmec a intrat în acțiune.

— Au rămas și câteva nedistruse. Deocamdată.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el s-a hlizit.

Raegan s-a întors, ținând strâns cu degetele ei lungi patru pahare cu whisky cu gheață și două shoturi.

— Whisky-ul meu cu lămâie, whisky-ul tău și câte un shot de fiecare.

— Ce e cu toate dulcegăriile din seara asta, Ray? am zis eu, strâmbând din nas.

Trenton a luat unul dintre shoturi și l-a dus la buze, dând capul pe spate. L-a trântit apoi pe masă și a făcut cu ochiul.

— Nu-ți face griji, iubito. Mă ocup eu de ele.

Apoi s-a ridicat și s-a cărat.

Nici n-am observat că am rămas cu gura căscată până când nu m-am uitat în ochii lui Raegan și-am închis-o imediat.

— Tocmai ți-a băut shotul? Chestia asta s-a întâmplat de-adevăratelea?

— Cine face așa ceva? am zis eu și m-am întors să văd unde a dispărut.

Dar el deja se topise în mulțime.

— Un băiat din familia Maddox.

Am băut whisky-ul și-am mai tras un fum din țigară. Toată lumea știa că Trenton Maddox nu aduce nimic bun, dar asta nu le-a împiedicat niciodată pe femei să încerce să-l domesticească. L-am văzut încă din școala elementară și mi-am promis că nu mă voi afla niciodată pe lista lui — asta dacă zvonurile erau adevărate și avea într-adevăr o listă, dar nici nu aveam de gând să aflu.

— O să-l lași să scape așa, nepedepsit? a întrebat Raegan.

Am suflat fumul prin colțul gurii, ofticată. Nu aveam chef de distracție, nici de flirtat aiurea și nici să mă plâng că Trenton Maddox mi-a băut shotul dulce pe care oricum nu-l voiam. Dar înainte să apuc să-i răspund prietenei mele, am simțit cum whisky-ul băut mai devreme îmi vine înapoi pe gât.

— O, nu.

— Ce e? a zis Raegan și s-a învârtit în scaun.

S-a îndreptat imediat, tresărind.

Cei trei frați ai mei și vărul Colin veneau înspre masa noastră.

Colin, cel mai mare și singurul cu un act de identitate valabil, a vorbit primul.

— Ce mama naibii, Camille? Credeam că ești plecată din oraș în seara asta.

— Mi s-au schimbat planurile, m-am răstit eu.

Chase a deschis gura al doilea, după cum mă și așteptam. El era cel mai mare dintre frații mei și îi plăcea să pretindă că e mai mare chiar și decât mine.

— Tata n-o să se bucure când o să afle că n-ai venit la prânzul în familie, mai ales că erai în oraș.

— Nu poate să se supere dacă nu află, am zis eu, cu ochii mijiți.

Frate-meu a bătut în retragere.

— De ce ești atât de iritată? Ești pe stop sau ceva?

— Pe bune? a zis Raegan, lăsându-și bărbia în jos și ridicând din sprâncene. Suntem în public. Maturizează-te odată.

— Deci ți-a dat țeapă? a întrebat Clark.

Spre deosebire de ceilalți, el părea cu adevărat îngrijorat.

Înainte să apuc să-i răspund, a vorbit și cel mai mic dintre frați.

— Stai așa, nemernicul ăla amărât ți-a dat țeapă? a zis și Coby.

Băieții erau născuți la unsprezece luni, ceea ce însemna că acum Coby avea 18 ani. Colegii mei știau că frații mei aveau toți acte false de identitate și credeau că-mi făceau o favoare dacă ignorau acest lucru, dar, în cea mai mare parte a timpului, mi-aș fi dorit să nu facă

asta. Coby, mai ales, se purta de parcă era în continuare un puști de doisprezece ani care nu știa cum să-și folosească testosteronul. Se tot ițea din spatele celorlalți, lăsându-i să-l oprească de la o bătaie care nu exista.

— Ce faci, Coby? l-am întrebat. Nici măcar nu-i aici.

— Păi văd și eu că nu-i, a zis Coby.

S-a relaxat și și-a trosnit gâtul.

— Auzi, să-i dea țeapă soră-mii. O să-i sparg mutra.

M-am gândit la Coby și la T.J. luându-se la bătaie și inima a început să-mi bată mai repede. T.J. era intimidant când era mai tânăr, iar acum, ca adult, părea de-a dreptul mortal și Coby știa asta.

Mi-am dat ochii peste cap și am oftat dezgustată.

— Doar... găsiți-vă altă masă.

Cei patru băieți și-au tras scaunele lângă Raegan și lângă mine. Colin avea părul șaten-deschis, dar frații mei erau cu toții roșcați. Colin și Chade aveau ochi albaștri, iar Clark și Coby verzi. Unii bărbați roșcați nu sunt arătoși, dar frații mei erau înalți, bine făcuți și tupeiști. Doar Clark avea pistrui și cumva îi stătea bine. Eu eram proscrisa familiei, singurul copil cu păr moale și șaten și cu ochi mari, rotunzi, de un albastru spălăcit. De multe ori, băieții încercaseră să mă convingă că fusesem adoptată. Dacă n-aș fi fost versiunea feminină a tatei, i-aș fi crezut.

Mi-am dus mâna la frunte și am mârâit:

— Nu-mi vine să cred, dar ziua a devenit și mai nasoală.

— Haide, Camille. Știi că ne iubești, a zis Clark și mi-a dat un ghiont cu umărul.

Nu i-am răspuns, așa că s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Ești sigură că te simți bine?

Am dat din cap că da, fără să-mi ridic privirea. Clark m-a bătut pe spate de câteva ori, apoi toți cei de la masă au tăcut.

Am ridicat ochii. Toată lumea se holba la mine, așa că m-am întors. Trenton Maddox stătea acolo, cu două pahare în mână, pline cu niște shoturi care nu păreau atât de dulci.

— Masa asta s-a transformat foarte repede într-o petrecere, a zis Trenton cu un zâmbet surprins, dar fermecător.

Chase s-a încruntat la Trenton.

— Ăsta e? a întrebat el, dând din cap.

— Cine? a făcut Trenton.

Coby a început să bâțâie din genunchi, aplecându-se în față pe scaunul lui.

— Ăsta e. Mai întâi i-a dat țeapă și după aia a apărut aici.

— Stai. Coby, nu, am spus eu, ridicând mâinile.

Coby s-a ridicat în picioare.

— Faci mișto de sora noastră?

— Sora? a zis Trenton, plimbându-și privirea de la mine la roșcații care se agitau în jurul meu.

— O, Doamne, am spus, închizând ochii. Colin, spune-i lui Coby să înceteze. Nu este el.

— Cine nu sunt eu? a făcut Trenton. Avem vreo problemă?

Travis a apărut lângă fratele lui. Avea aceeași expresie amuzată ca a lui Trenton, amândoi zâmbind și arătându-și gropițele din obrazul stâng. Puteau fi considerați a doua pereche de gemeni ai mamei lor. Îi deosebeau câteva diferențe minore, printre care și faptul că Travis era cu câțiva centimetri mai înalt decât Trenton.

Travis și-a încrucișat brațele în dreptul pieptului, punându-și mușchii și mai bine în evidență. Singurul lucru care mă oprea să nu sar de pe scaun era faptul că își ținea umerii relaxați. Nu avea de gând să sară la bătaie. Deocamdată.

— 'Nă seara, a zis Travis.

Frații Maddox simțeau de unde vine pericolul. Cel puțin asta era senzația, pentru că de câte ori izbucnea o bătaie, ei fie o începeau, fie îi puneau capăt. De obicei și una, și alta.

— Coby, stai jos, i-am ordonat printre dinți.

— Nu, nu vreau să stau jos. Nesimțitul ăsta a insultat-o pe sora mea, n-o să stau deloc jos, băga-mi-aș.

Raegan s-a aplecat către Chase.

— Ăștia sunt Trent și Travis Maddox.

— Maddox? a întrebat Clark.

— Da. Tot mai ai ceva de comentat? a zis Travis.

Coby a clătinat încet din cap și a zâmbit.

— Pot să comentez toată noaptea, nenoroci...

M-am ridicat.

— Coby! Stai naibii jos! am zis și am arătat spre scaunul lui.

S-a așezat.

— Am spus că nu e el și vorbeam serios! Toată lumea să se *calmeze dracului*! Am avut o zi *proastă*, am venit aici să beau ceva, să mă relaxez și să mă distrez, *ce mama naibii!* Dacă aveți vreo problemă cu asta, cărați-vă dracului de la masa mea!

Am închis ochii și am țipat ultimele cuvinte, părând probabil complet nebună. Oamenii din jur se holbau la noi.

Respiram greu și m-am uitat la Trenton, care mi-a oferit un pahar.

A zâmbit pieziș.

— Eu cred că mai rămân.

2

Telefonul a zbârnâit pentru a treia oară. L-am luat de pe noptieră ca să văd cine e. Aveam un mesaj de la Trenton.

Trezește-te, leneșo. Da, cu tine vorbesc.

— Închide-ți telefonul, nesimțito! Unii dintre noi sunt mahmuri! a strigat Raegan din dormitorul ei.

L-am pus pe modul silențios și l-am așezat din nou pe masă, la încărcat. La naiba. Ce-am avut în cap când i-am dat numărul de telefon?

Kody s-a târât cu greu pe hol și a aruncat o privire la mine în cameră, cu ochii încă pe jumătate închiși.

— Cât e ceasul?

— Nu e nici opt.

— Și cine te caută la telefon?

— Nu-i treaba ta, i-am zis și m-am întors pe o parte.

Kody a chicotit, după care a început să zdrăngăne oale și tigăi în bucătărie. Se pregătea probabil să-și hrănească fizicul impresionant.

— Urăsc pe toată lumea, a țipat din nou Raegan.

M-am ridicat în fund, cu picioarele atârnate pe marginea patului. Am fost liberă tot weekendul, ceea ce nu s-a mai întâmplat de când mă învoisem să-l văd pe T.J. – iar el a anulat. Atunci făcusem curățenie în apartament până mi se cojiseră degetele, apoi spălasem, uscasem și împăturisem toate rufele – și pe ale mele, și pe ale lui Raegan.

De data asta însă nu mai aveam de gând să deretic prin apartament. M-am uitat la pozele cu mine și cu frații mei de pe perete, care se aflau lângă o fotografie a părinților noștri și câteva desene pe care le făcusem în liceu. Ramele negre erau în contrast cu pereții albi din apartament. Mă străduisem să-l fac cât mai locuibil – cumpărasem câte un set de draperii la fiecare salariu. Părinții lui Raegan îi dăruiseră de Crăciun un cupon la Pottery Barn, așa că acum aveam un set de vase și tacâmuri și o măsuță rustică de cafea, de mahon. Dar apartamentul încă arăta de parcă tocmai ne mutasem în el, asta deși eu locuiam acolo de aproape trei ani, iar Raegan de peste un an. Nu era cea mai drăguță proprietate din oraș, dar cel puțin în cartier stăteau mai degrabă familii tinere și oameni necăsătoriți, nu puștani de liceu zgomotoși și enervanți, și era suficient de departe de campus ca să nu fim nevoite să înfruntăm traficul aglomerat dintr-o zi de meci.

Nu era mare lucru, dar era căminul nostru.

Telefonul a zbârnâit. Mi-am dat ochii peste cap, crezând că e Trenton, și m-am aplecat să văd ecranul. Era T.J.

Mi-e dor de tine. Ar trebui să ne ținem în brațe la mine în pat, în loc să mă ocup de ceea ce fac acum.

Cami nu poate vorbi. E mahmură. Lăsați un mesaj după bip. BIIP.

Ai ieșit aseară?

Te așteptai să stau acasă și să plâng până adorm?

Bine. Acum nu mă mai simt atât de prost.

Nu, simte-te prost. E-n regulă.

Vreau să-ți aud vocea, dar nu te pot suna în acest moment. O să încerc să te sun diseară.

K.

K? Mi se pare că tocmai ai irosit un sms.

Mie mi se pare că ai irosit weekendul cu munca ta.

Touché.

Atunci vorbim mai târziu.

Nu-ți face griji, faptul că-mi pare rău e suficient.

Așa sper și eu.

Era greu să stau supărată pe T.J., dar era și imposibil să mă apropii de el. Desigur, ne întâlneam doar de șase luni. Primele trei au fost nemaipomenite, apoi lui T.J. i s-a încredințat să conducă această misiune foarte importantă. M-a avertizat că așa va fi, atunci când am decis să încercăm să avem o relație la distanță. Fusese pentru prima oară însărcinat cu un proiect întreg, iar el era perfecționist și ambițios peste măsură. Misiunea aceasta reprezenta cel mai însemnat lucru pe care-l făcuse vreodată, iar T.J. voia să se asigure că nu ratează niciun aspect. Misiunea – care-o fi fost ea – era importantă. Adică, dacă se termina cu bine, el s-ar fi ales cu o promovare semnificativă. Îmi spusese într-o seară că poate așa ar reuși să-și ia un apartament mai mare și am putea discuta să ne mutăm împreună anul viitor.

Aș prefera să fiu în oricare altă parte, dar nu aici. Traiul într-un orășel universitar când nu prea mergi la cursuri nu e deloc mișto. Nu că am ceva cu facultatea. Universitatea Eastern State era frumoasă, de modă veche. Mi-am dorit s-o frecventez de când mă știu, dar, după un singur an petrecut în cămin, a trebuit să mă mut într-un apartament. Deși asta m-a ținut departe de idioțeniile vieții de cămin, independența a venit cu propriile ei greutăți. Mai mergeam doar la câteva cursuri pe semestru și, în loc să promovez, am rămas tot în anul doi.

Sacrificiile pe care le făcusem ca să-mi păstrez independența de care aveam atâta nevoie erau exact motivul pentru care nu puteam să-l urăsc pe T.J. că făcea sacrificii pentru propria lui independență – chiar dacă eu eram cea sacrificată.

Patul s-a lăsat în spatele meu și cineva a ridicat pledul de pe mine. O mână micuță și înghețată mi-a atins pielea și m-a făcut să sar cât colo.

— La naiba, Ray! Ia-ți mâinile reci și nesuferite de pe mine.

Ea a izbucnit în râs și m-a îmbrățișat și mai strâns.

— Așa le am în fiecare dimineață! Kody își face o omletă din vreo zece ouă, iar patul meu e înghețat!

— Doamne, mănâncă exact ca un elefant.

— Păi e cât un elefant. *Peste tot.*

— Bleah. Bleah, bleah, bleah, am zis eu și mi-am pus mâinile la urechi. N-am nevoie de imaginea asta dis-de-dimineață. Și niciodată, de altfel.

— Deci, cine era la telefon? Trent?

M-am răsucit către ea ca să-i văd mutra.

— Trent?

— O, n-o face pe mironosița cu mine, Camille Renee! Ți-am văzut privirea când ți-a oferit paharul ăla!

— N-aveam nicio privire!

M-am tras din nou la marginea patului, împingând-o pe Raegan până când și-a dat seama ce am de gând și a chițăit, după care a căzut din pat cu o bufnitură.

— Ești o ființă rea și dezgustătoare!

— Eu sunt rea? am întrebat și m-am aplecat peste marginea patului. Nu i-am vărsat eu berea pe jos unei tipe doar pentru că-și voia masa înapoi!

Raegan s-a așezat cu picioarele încrucișate și a oftat.

— Ai dreptate. Am fost o nemernică de mare clasă. Data viitoare o să-mi pun o șapcă pe cap înainte s-o vărs.

Am căzut înapoi pe pernă și mi-am ațintit privirea în tavan.

— Ești un caz disperat.

— Micul dejun! a strigat Kody din bucătărie.

Am dat amândouă buzna afară din cameră, chicotind și luptându-ne care să iasă prima pe ușă.

Raegan s-a așezat pe scaunul din fața mesei pentru aproximativ o jumătate de secundă înainte ca eu s-o dau la o parte. A aterizat în picioare, dar a rămas cu gura căscată.

— Te mănâncă pielea azi!

Am luat prima înghițitură din covrigul cu scorțișoară și stafide, cu unt de mere, și am mormăit de plăcere când bunătatea calorică mi s-a topit în gură. Kody și-a petrecut suficiente nopți aici, încât să știe că urăsc ouăle, dar pentru că mi-a făcut meniu special la micul dejun, l-am iertat pentru mirosul de ouă clocite care ne-a umplut apartamentul ori de câte ori a rămas peste noapte.

— Așa, a spus Kody mestecând, Trent Maddox.

Am scuturat din cap.

— Nu. Nici să nu începi.

— Păi se pare că ai început tu, a zis Kody, cu un zâmbet prefăcut.

— Vă purtați amândoi de parcă aș fi sărit pe el. Doar am vorbit.

— Ți-a cumpărat patru pahare cu băutură. Și tu l-ai lăsat, a spus Raegan.

— Și te-a condus până la mașină, a zis Kody.

— Și ați făcut schimb de numere de telefon, a completat Raegan.

— Am un iubit, am spus eu un pic încrezută, în defensivă.

Dacă mă simt încolțită, reacționez ciudat.

— Pe care nu l-ai văzut de trei luni și care te-a lăsat baltă de două ori, a zis Raegan.

— Deci, este egoist pentru că se dedică muncii sale și vrea să avanseze profesional? am întrebat eu, fără să vreau de fapt să aflu răspunsul. Știam cu toții că asta va urma. T.J. a fost sincer de la bun început, când a povestit despre cât de solicitantă poate fi slujba lui. De ce sunt singura care nu e surprinsă?

Kody și Raegan s-au uitat unul la celălalt, apoi au continuat să mănânce fetușii lor scârboși de găină.

— Voi ce faceți azi? am întrebat.

— Iau prânzul acasă cu părinții mei, a zis Raegan. La fel și Kody.

M-am oprit din mestecat și mi-am scos covrigul din gură.

— Pe bune? Păi asta e mare realizare, am spus cu un surâs larg.

Kody a rânjit.

— Deja m-a avertizat în privința tatălui ei. N-am emoții.

— Nu ai? l-am întrebat eu cu neîncredere.

A scuturat din cap, dar nu mai părea atât de sigur pe el.

— De ce?

— A făcut parte din Forțele Speciale ale Marinei Militare și Raegan nu e doar fiica lui. E singurul lui copil. Vorbim despre un tip care a căutat mereu perfecțiunea și și-a forțat propriile limite toată viața. Crezi că o să intri pur și simplu pe ușă, amenințând să-i răpești timpul și atenția lui Raegan, iar el o să te primească în familie cu brațele deschise?

Kody a rămas fără cuvinte. Raegan și-a mijit ochii la mine.

— Mulțumesc, prietena mea.

L-a bătut pe Kody peste mână.

— Lui nu-i place de nimeni la prima vedere.

— În afară de mine, am zis eu, cu o mână ridicată.

— În afară de Cami. Dar ea nu contează. Ea nu e o primejdie pentru virginitatea fiicei lui.

Kody s-a strâmbat.

— Ăla n-a fost cumva Jason Brazil, acum vreo patru ani?

— Ba da. Dar tati nu știe asta, a zis Raegan puțin iritată, deoarece Kody a rostit Numele Celui Despre Care Nu Vorbim.

Jason Brazil nu era un tip rău, doar ne prefăceam noi că e. Am mers cu toții la același liceu, dar Jason era cu un an mai mic. S-au hotărât să *rezolve problema* înainte ca ea să meargă la facultate, sperând că asta le va întări relația. Credeam că se va sătura să aibă un iubit care era încă la liceu, dar Raegan îi era devotată și-și petreceau majoritatea timpului împreună. La scurtă vreme după ce Jason a intrat la ESU, tentațiile colegiului, faptul că a intrat într-o frăție și că a devenit vedeta echipei de fotbal american i-au ocupat tot timpul, iar această schimbare a dat naștere unor certuri seară de seară. A pus capăt relației cu decență și n-a spus niciodată vreun cuvânt rău despre ea. Dar i-a răpit virginitatea lui Raegan și nu și-a dus la bun sfârșit partea lui de învoială: să-și petreacă tot restul vieții alături de ea. Și, din cauza aceasta, a devenit inamicul nostru permanent.

Kody a terminat de mâncat omleta și a început apoi să spele vasele.

— Tu ai gătit. Le spăl eu, am zis și l-am dat la o parte de lângă mașina de spălat vase.

— Tu ce faci azi? m-a întrebat Raegan.

— Învăț. Scriu referatul ăla care trebuie predat luni. S-ar putea să fac duș, s-ar putea să nu fac. Cu siguranță nu mă duc la mama și la tata, ca să nu trebuiască să le explic de ce n-am plecat din oraș, cum stabilisem.

— De înțeles, a zis Raegan.

Ea știa adevăratul motiv. Deja le spusesem părinților mei că o să mă văd cu T.J., iar ei ar fi dorit să afle de ce m-a lăsat baltă din nou. Nu-l plăceau și n-aveam niciun interes să perpetuez acest val disfuncțional de ostilitate care se isca atunci când ne aflam cu toții în aceeași cameră. Tata ar fi fost în obișnuita lui dispoziție neprietenoasă și unul dintre noi ar fi zis ceva nepotrivit, așa cum se întâmplă de obicei, iar tata ar fi țipat. Mama l-ar fi rugat să înceteze. Și, într-un fel sau altul, concluzia ar fi fost, ca întotdeauna, că e vina mea.

Ești fraieră că ai încredere în el, Camille. Are secrete, îmi spusese tata. *N-am încredere în el deloc. Privește totul prin ochii lui critici.*

Dar chiar acesta fusese unul dintre motivele pentru care mă îndrăgostisem de el. Mă făcea să mă simt în siguranță. Ca și cum m-ar fi protejat, indiferent unde am fi mers sau ce s-ar fi petrecut.

— T.J. știe că ai ieșit azi-noapte?

— Da.

— Știe despre Trent?

— Nu m-a întrebat.

— Nu te întreabă niciodată ce faci când ieși seara. Dacă Trent n-ar fi însemnat nimic, i-ai fi spus despre el, a zis Raegan și a zâmbit cu subînțeles.

— Taci-ți fleanca. Du-te acasă la părinții tăi și lasă-l pe taică-tu să-l tortureze pe Kody.

Acesta s-a încruntat și a ridicat din sprâncene, iar Raegan a clătinat din cap, mângâindu-l pe umărul uriaș, în timp ce amândoi s-au dus către dormitor.

— Glumește.

După ce Raegan și Kody au plecat, câteva ore mai târziu, mi-am deschis cărțile și laptopul și am început să scriu referatul despre efectele creșterii în apropierea unui computer.

— Cui îi vin ideile astea tâmpite? am mormăit eu.

După ce am terminat referatul și l-am printat, am început să învăț pentru examenul de la psihologie pe care îl aveam vineri. Era cu aproape o săptămână înainte, dar experiența mă învățase că dacă așteptam până în ultimul moment, ceva ar fi apărut, în mod inevitabil. Nu puteam învăța la muncă, iar acest examen era foarte greu.

Mobilul a sunat. Era din nou Trenton.

Asta e ceva nou. N-am mai întâlnit niciodată o fată care să-mi dea numărul ei ș-apoi să mă ignore.

Am izbucnit în râs și am apucat telefonul cu ambele mâini, apăsând literele cu putere.

Nu te ignor. Învăț.

Ai nevoie de o pauză?

Nu până nu termin.

Bine, dar după aceea putem mânca? Mor de foame.

Am făcut planuri să mâncăm împreună?

Tu nu mănânci?

... ba da?

K, atunci. Tu plănuiești să mănânci. Eu plănuiesc să mănânc. Hai să mâncăm.

Am de învățat.

K... DUPĂ ACEEA putem mânca?

Nu trebuie să stai după mine. Du-te să mănânci.

Știu că nu trebuie. Așa vreau.

Dar nu pot. Deci du-te înainte.

K.

Mi-am pus telefonul pe silențios și l-am strecurat sub pernă. Insistența lui era admirabilă și enervantă în același timp. Știam

cine e Trenton, desigur. Am fost în aceeași clasă la Eakins High. Îl văzusem cum evoluase dintr-un puști murdar, cu muci la nas, care rodea creioane roșii și mânca lipici, în bărbatul de acum, înalt, tatuat, excesiv de fermecător. Din secunda în care și-a luat permisul de conducere, a intrat pe sub pielea colegelor de la liceu și a studentelor de la Eastern State, iar eu am jurat să nu fiu niciodată pe lista lui. Nici n-a încercat vreodată. Până acum. Nu voiam să mă simt flatată, dar era greu să nu fie așa, pentru că eram una dintre puținele fete cu care Trenton sau Travis Maddox nu încercaseră să se culce. Cred că asta dovedea că nu eram complet neatrăgătoare. T.J. era de o frumusețe ruptă din reviste, iar acum Trenton îmi trimitea mesaje. Nu-mi dădeam seama ce se schimbase la mine între liceu și facultate și îi atrăsese atenția lui Trenton, dar știu că el văzuse diferența.

În urmă cu mai puțin de doi ani, viața lui Trenton s-a schimbat. Se afla pe scaunul din dreapta în Jeepul Liberty al lui Mackenzie Davis, în drum către o petrecere din timpul vacanței de primăvară. Jeepul era de nerecunoscut când a fost remorcat înapoi în oraș pe un trailer a doua zi, la fel și Trenton când a revenit la Eastern. Marcat de vinovăția morții lui Mackenzie, Trenton nu se putea concentra la cursuri și, pe la jumătatea lunii aprilie, a hotărât să se mute din nou cu tatăl său și să renunțe la facultate. Travis mai povestise ici-colo despre lungile nopți ale fratelui său pe la Red, dar n-am prea mai auzit multe despre Trenton.

După încă o jumătate de oră de învățat și de ros unghii, stomacul a început să-mi chiorăie. M-am dus până la bucătărie și am deschis frigiderul. *Dressing picant. Coriandru. De ce mama dracului e piperul în frigider? Ouă... bleah. Iaurt fără grăsimi. Și mai rău.* Am deschis congelatorul. *Bravo. Burritos înghețați.*

Chiar înainte să apăs butoanele cuptorului cu microunde, am auzit o bătaie la ușă.

— Raegan! Nu-ți mai uita nenorocitele alea de chei!

Cu picioarele goale, am dat roată mesei din bucătărie și am pășit pe mocheta bej. După ce am răsucit încuietoarea, am tras cu putere

de ușa greoaie de metal și mi-am încrucișat instantaneu brațele în fața pieptului. Eram doar într-un tricou alb, fără mâneci, și într-o pereche de boxeri, fără sutien. Trenton Maddox stătea în ușă, cu două pungi albe de hârtie în mână.

— Prânzul, a zis el, zâmbind.

Pentru o jumătate de secundă, am zâmbit și eu, dar apoi surâsul mi-a dispărut de pe buze.

— Cum de știi unde stau?

— Am întrebat și eu, a spus el și a trecut pe lângă mine.

A așezat pungile pe masă și a început să scoată diverse vase cu mâncare.

— De la Golden Chick. Piureul și sosul lor de carne îmi amintesc de cele făcute de mama. Nu știu exact din ce motiv. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum gătea.

Moartea lui Dianne Maddox zguduise tot orașul. Era în asociația de părinți, în liga pentru voluntariat și antrena echipa de fotbal a lui Taylor și Tyler deja de trei ani când a fost diagnosticată cu cancer. M-a prins cu garda jos că a menționat-o atât de lejer, chiar dacă poate n-ar fi trebuit.

— Întotdeauna ataci locuința fetelor cu mâncare?

— Nu, dar era momentul.

— Momentul pentru ce?

M-a privit fără expresie.

— Pentru prânz.

A intrat în bucătărie și a început să deschidă dulapurile.

— Ce vrei să faci acum?

— Farfurii? a întrebat.

Am arătat către dulapul cu pricina, iar el a luat două farfurii, le-a așezat pe masă, după care a început să scoată cu o lingură piureul, sosul, porumbul și să le pună alături de pui. Apoi a plecat.

M-am așezat în picioare lângă masă, în apartamentul meu mic și tăcut, cu miros de pui și sos plutind prin aer. Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată și habar n-aveam cum să reacționez.

Brusc, ușa s-a deschis, iar Trenton a intrat din nou, trântind-o în urma lui. Ținea în mâini două pahare mari de plastic, cu paie în vârf.

— Sper că-ți place Cherry Cola, păpușică, sau nu putem fi prieteni.

A pus paharele lângă fiecare farfurie, apoi s-a așezat. A ridicat ochii spre mine.

— Ei? Ai de gând să stai jos sau ce faci?

M-am așezat.

Trenton și-a băgat prima înghițitură în gură și, după ce am ezitat un pic, am făcut și eu la fel. Era un adevărat deliciu pentru papilele mele gustative și, odată ce m-am pus pe treabă, mâncarea din farfuria mea a dispărut.

Trenton ținea în mână un DVD cu *Spaceballs*.

— Știu că ai spus că înveți, așa că dacă nu poți, nu poți și gata, dar am împrumutat ăsta de la Thomas ultima oară când a fost în oraș, și tot n-am apucat să-l văd.

— *Spaceballs?* l-am întrebat și-am ridicat o sprânceană.

Îl văzusem cu T.J. de un milion de ori. Era un fel de marotă de-a noastră. N-aveam de gând să-l văd cu Trenton.

— Ăsta e un da?

— Nu. A fost chiar frumos din partea ta să-mi aduci ceva de mâncare, dar am de învățat.

A ridicat din umeri.

— Pot să te ajut.

— Am un iubit.

Trenton n-a părut impresionat.

— Nu e mare lucru de capul lui. Nu l-am văzut niciodată prin preajmă.

— Nu locuiește aici. El... studiază în California.

— Nu vine niciodată să te viziteze?

— Încă nu. E ocupat.

— E de pe-aici?

— Nu-i treaba ta.

— Cine e?

— Nici asta nu-i treaba ta.

— Bine, a zis el, după care a strâns resturile și le-a aruncat la coșul de gunoi din bucătărie.

Mi-a luat farfuria, apoi și pe a lui, și le-a clătit în chiuvetă.

— Ai un iubit imaginar. Înțeleg.

Am deschis gura ca să-l contrazic, dar el a arătat către mașina de spălat vase.

— Astea sunt murdare?

Am dat din cap.

— Lucrezi diseară? m-a întrebat el și a umplut mașina de spălat vase, căutând apoi detergentul de vase.

După ce l-a găsit, a turnat puțin în micul sertar, apoi a închis ușa, apăsând butonul de pornire. Camera s-a umplut de un sunet jos și uniform.

— Nu, am weekendul liber.

— Marfă, și eu. O să trec pe la tine mai târziu.

— Ce? Nu, eu...

— Ne vedem la șapte!

Ușa s-a închis și apartamentul s-a cufundat din nou în tăcere.

Ce s-a întâmplat? M-am repezit la mine în cameră și mi-am luat mobilul.

Nu merg nicăieri c tn. Ți-am spus, am un ib.

Ook.

Am rămas cu gura deschisă. N-avea de gând să accepte un refuz. Ce trebuia să fac? Să-l las să stea pe la ușa mea și să ciocăne până când avea să renunțe? Ar fi fost nepoliticos. Dar așa era și el! Am zis nu!

N-avea niciun sens să mă panichez. Raegan va veni acasă, probabil cu Kody, și o să-i spună că am ieșit. Cu altcineva. Asta ar explica faptul că mașina mea e parcată tot pe locul ei.

Am fost teribil de deșteaptă. Suficient de deșteaptă să mă țin departe de Trenton toți acești ani. L-am văzut cum flirta, cum seducea, cum scăpa de fete încă de când eram copii. Nu exista nicio șmecherie pe care s-o facă Trenton Maddox și pentru care eu să nu fiu pregătită.

3

La ora șapte, eram cu capul în jos, uscându-mi părul. Aburul care umplea micuța noastră baie încețoșase oglinda, deci n-avea niciun sens să încerc să-mi văd reflexia. Prosopul subțire și jerpelit, înfășurat în jurul pieptului meu, cu greu îmi acoperea toată goliciunea. Aveam nevoie de prosoape noi. Aveam nevoie de multe lucruri noi.

Raegan nu s-a întors acasă până după șase, așa că a trebuit să mă grăbesc să-i explic planul meu, ca să știe exact cum să-l deturneze pe Trenton. La 7:05, mi-am pus hanoracul favorit cu Eastern State și pantaloni de trening gri asortați. La 7:10, Raegan s-a trântit pe canapea cu castronul ei de popcorn, îngropându-se în perne, îmbrăcată în pantalonii ei bleumarin de yoga și un tricou cu imprimeu floral.

— Cred că l-ai făcut să se răzgândească.

— Foarte bine, am zis și m-am așezat pe brațul uzat al canapelei.

— Ai zis tu foarte bine, dar văd o urmă de dezamăgire pe fața ta.

— Ești o mincinoasă perversă, am spus, apoi am luat o mână de popcorn și am îndesat-o pe toată în gură.

Tocmai începusem să mă relaxez pe fondul sonor al vocii enervante din *Family Guy* când s-a auzit sonerie. Raegan s-a împleticit până la ușă, risipind popcorn peste tot, iar eu m-am ascuns la mine-n dormitor. Raegan a deschis, apoi i-am auzit glasul înăbușit. După o mică pauză, o altă voce, mult mai joasă, a început să mormăie în apartament. A lui Trenton.

După o scurtă conversație, Raegan m-a strigat. Am înțepenit, pentru că habar nu aveam ce trebuia să fac. Oare încerca să-i demonstreze că nu sunt acolo? Ușa dormitorului meu s-a dat de perete. Instinctiv, am sărit în spate înainte ca ușa de lemn să mă pocnească peste față.

Raegan stătea în fața mea, cu o mutră încruntată.

— Joacă murdar.

Am clătinat din cap și nu știam dacă să vorbesc sau nu.

Ea și-a înclinat capul într-o parte, arătând către ușa de la intrare.

— Vrei să vezi cu ochii tăi?

Am trecut pe lângă ea și am dat cu ochii de Trenton care stătea în living, ținând în mână o hăinuță roz și pufoasă, lângă o fetiță. Aceasta era uluitoare. Avea niște ochi imenși, verzi, care se pierdeau în spatele genelor lungi și negre de fiecare dată când clipea. Părul lung, blond-platinat, îi curgea pe spate și pe umeri. Tot trăgea și jumulea ațele care ieșeau din puloverul ei de culoarea mentei, dar nu-și lua privirea curioasă de la mine.

Trenton a dat din cap către persoana micuță și adorabilă de lângă el.

— Ea e Olive. Părinții ei au cumpărat casa de lângă cea a tatălui meu acum doi ani. E prietena mea.

Olive s-a răsucit și s-a prins nonșalant de piciorul lui Trenton. Nu părea speriată sau intimidată, ci doar suficient de relaxată ca să se sprijine de el.

— Bună, Olive, am zis. Câți ani ai?

Era o întrebare normală de pus unui copil? Nu eram sigură.

— Am ținți, a zis ea cu încredere.

Vocea ei dulce și tupeistă era probabil cel mai frumos sunet pe care îl auzisem vreodată. Și-a ridicat mâna, cu degețelele micuțe, dar grăsuțe, întinse, cu palma în afară. Când s-a asigurat că am înțeles, și-a dus mânuța înapoi pe jeanșii lui Trenton.

— Tlent a zis că mă duce la Chicken Joe, dar nu putem pleca până nu ești tu gata.

A clipit, fără să zâmbească. Era serioasă și mă trăgea la răspundere pentru fiecare secundă în care trebuia să aștepte.

M-am uitat urât la el.

— A, așa a zis?

Trenton a ridicat pur și simplu din umeri și a zâmbit.

— Ești gata?

M-am uitat în jos, la pantalonii mei de trening.

— Evident nu, dar cred că n-ar mai trebui s-o fac pe Olive să aștepte.

— Nu. N-ar mai trebui, a zis Trenton.

Nici măcar nu s-a prefăcut că îi e rușine. Nemernicul.

Încercând să nu mârâi, să nu înjur sau altceva care ar fi putut s-o sperie pe Olive, m-am retras la mine-n dormitor. Mi-am scos hanoracul, mi-am pus o bluză termică Henley de culoarea ruginei și-am înlocuit pantalonii de trening cu o pereche de jeanși uzați. În timp ce îmi puneam cizmele, Raegan a deschis ușa camerei mele și a închis-o în urma ei.

— Olive vrea să te rog să te grăbești, a zis ea, străduindu-se să nu zâmbească.

— Tacă-ți fleanca, i-am spus și m-am ridicat în picioare.

M-am machiat puțin, m-am dat cu rimel pe gene și cu niște gloss transparent pe buze, apoi m-am dus în living, unde Trenton și Olive încă așteptau.

— Sunt gata, am zis, cu un zâmbet.

Un zâmbet pentru Olive. Cu siguranță, nu pentru Trenton.

Olive și-a ridicat privirea spre Trenton.

— Acum putem să mergem la Chicken Joe?

— Pune-ţi haina mai întâi.

Olive l-a ascultat, apoi şi-a şters nasul cu dosul palmei.

— Acum?

— Da, domnişoară, a zis el şi a deschis uşa.

Zâmbetul i s-a întins lui Olive pe toată faţa când s-a deschis uşa, iar Trenton s-a înseninat, bucuros că a făcut-o fericită.

Am trecut pe lângă el fără niciun cuvânt şi, mergând spre parcare, am simţit cum degeţelele lui Olive şi-au găsit drumul către mâna mea. Pielea ei era la fel de caldă şi moale cum părea la prima vedere.

Trenton a deschis portiera din dreapta a rablagitului său Dodge Intrepid. Vopseaua roşie pălise în câteva locuri şi dispăruse de tot din altele.

Apoi a dat scaunul în faţă şi a ajutat-o pe Olive să intre în spate. A fixat-o în scaunul ei roz de maşină.

Mi-am băgat capul înăuntru şi am mirosit.

— Nu fumezi în maşină?

— Ba da, dar o curăţ cu o seară înainte s-o iau pe Olive şi nu fumez decât după ce o las acasă în ziua respectivă. Nu miroase.

A lăsat scaunul din faţă în poziţia lui originală şi a întins mâna, făcându-mi semn să intru.

— O să mă răzbun groaznic pentru asta, i-am şoptit când am trecut pe lângă el ca să urc în maşină.

A zâmbit.

— De-abia aştept.

Trenton a închis portiera, după care a ocolit în fugă maşina şi a sărit pe scaunul şoferului. Şi-a tras centura de siguranţă peste piept şi a vârât-o în locaşul ei, apoi m-a privit poruncitor.

— Centura sau iei autobuzul, a spus Olive din scaunul ei din spate.

— Ah, am făcut, apoi m-am răsucit şi am apucat centura de siguranţă, imitând gestul de mai devreme al lui Trenton.

Centura a făcut clic şi Trenton a pornit maşina.

Am străbătut, într-o tăcere aproape absolută, tot oraşul până la Chicken Joe, în afară de momentele în care Olive punea diverse întrebări. La aproape fiecare semafor, voia să ştie cât mai e până la destinaţie. Trenton îi răspundea răbdător şi când am ajuns la numai o stradă distanţă, amândoi au sărbătorit momentul, printr-un dans cu mâinile în aer.

Când Trenton a parcat la Chicken Joe, a oprit motorul, a ieşit din maşină, a alergat până pe partea mea şi a deschis uşa. M-a ajutat cu o mână să mă dau jos, apoi a aplecat scaunul în faţă, a desprins-o pe Olive din centură şi a scos-o din maşină.

— Ai adus şi tu bănuţi? a întrebat ea.

Trenton a râs scurt, prefăcându-se jignit.

— Păi e legal să vii la Chicken Joe fără să ai monede de douăzeci şi cinci de cenţi la tine?

— Nu cred, a zis Olive şi a scuturat din cap.

Trenton i-a întins mâna, iar Olive i-a luat-o, iar apoi ea mi-a întins mâna mie. Am apucat-o uşor şi am intrat după ei.

Chicken Joe fusese un loc de întâlnire obişnuit în Eakins dinainte să mă nasc eu. Părinţii mei ne aduseseră o dată sau de două ori când eram copii, dar nu mai fusesem aici din anii '90. Mirosul de untură şi de condimente plutea greoi în aer, şi totul era înecat în grăsime. Era inclusiv o peliculă fină de ulei pe podeaua de gresie verde.

Olive şi cu mine ne-am ţinut după Trenton până la un separeu de pe partea cealaltă a restaurantului. Copiii alergau pretutindeni, se urcau practic pe pereţi. Luminile multicolore ale tonomatului imens şi ale jocurilor electronice păreau să intensifice ţipetele şi râsetele.

Trenton s-a scotocit prin buzunare şi a scos doi pumni plini de monede. Olive a răsuflat entuziasmată, a luat câte a putut în pumnuleţul ei grăsuţ şi a fugit.

— Nu te simţi prost c-o exploatezi pe sărmana fetiţă, nu-i aşa? l-am întrebat, cu mâinile încrucişate pe masă.

Trenton a ridicat din umeri.

— Eu iau cina cu tine. Ea se joacă. Părinţii ei merg la o întâlnire în seara asta. E o situaţie în care toată lumea câştigă.

— Negativ. Eu nu intru clar în categoria câştigătorilor, de vreme ce am fost forţată să vin aici.

— Nu e vina mea că am fost cu un pas înaintea ta.

— Să exploatezi un copil nu dă bine la prima întâlnire. Nu e exact genul de amintire pe care să vrei s-o împărtăşeşti mai târziu.

— Cine a zis că asta e o întâlnire? Adică... dacă tu vrei să-i spui întâlnire, n-ai decât, dar credeam că ai un iubit.

Aproape că m-am înecat cu propria salivă, dar mai bine asta decât să mă înroşesc.

— Iartă-mă că am îndrăznit să cred că nu forţezi pe toată lumea să iasă cu tine.

— Nu forţez pe toată lumea. Asta e categoric un caz special.

— Tu eşti un caz special, am bolborosit eu şi m-am uitat după Olive în marea de feţe.

Încerca că ajungă cu mâinile ei micuţe la aparatul de pinball, apoi s-a mulţumit să se legene dintr-o parte în alta.

— Presupun că încă îl mai ai pe iubitul ăla al tău, a zis Trenton.

— Nu este treaba ta, dar aşa e.

— Atunci, asta clar nu e o întâlnire. Pentru că dacă ar fi, tu ai fi... mai bine nu zic.

Mi-am îngustat ochii şi l-am fixat cu privirea.

— O să mă-ntind peste masă şi am să te plesnesc.

El a chicotit.

— Ba nu, n-ai s-o faci. Vrei ca toată generaţia viitoare din Eakins, Illinois, să creadă că eşti o cotoroanţă?

— Nu-mi pasă.

— Ba da, îţi pasă.

Chelneriţa s-a unduit către noi, s-a îndreptat de spate şi şi-a scos în faţă burta deja vizibilă. Părea gravidă cam în şapte luni, iar tricoul polo de culoare verde de-abia îi acoperea burta. A pus pe masă un

pahar mic, cu un capac şi-un pai, şi o cană ceva mai mare, roşie, cu ceva maroniu şi efervescent înăuntru.

— Bună, Trent.

— Bună, Cindy. Ar trebui să fii acasă, cu picioarele pe o pernă.

Ea a zâmbit.

— Aşa spui de fiecare dată. Ce-ar dori prietena ta?

Am ridicat ochii spre Cindy.

— Doar o apă, te rog.

— Imediat.

S-a uitat la Trenton.

— Olive vrea acelaşi lucru ca de obicei?

El a dat din cap.

— Dar Cami va avea nevoie de meniu, cred.

— Revin imediat, a spus ea.

Trenton s-a aplecat spre mine.

— Ar trebui să încerci meniul cu trei bucăţi de pui, cartofi dulci şi salată de varză. Pentru că... al naibii de bun.

Un bărbat din spatele meu a strigat:

— Christopher! Am zis să vii aici şi să te aşezi odată!

Trenton s-a înclinat ca să privească pe după mine şi s-a încruntat. Un băieţel de vreo opt ani s-a apropiat în fugă şi s-a oprit mai aproape de mine decât de tatăl lui, în aşteptare.

— Stai jos! a mârâit taică-su.

Băieţelul a făcut aşa cum i s-a spus şi s-a răsucit ca să se uite la ceilalţi copii care se jucau.

Trenton a încercat să ignore toată scena din spatele meu şi s-a sprijinit de masă.

— Tot mai lucrezi la Red?

Am dat din cap că da.

— După cum merge piaţa muncii, nu e rău. Hank e de treabă.

— De ce n-ai lucrat weekendul ăsta?

— Mi-am luat şi eu liber.

— Stai potolit! s-a răstit tatăl din spatele meu.

După o pauză, Trenton a continuat:

— Voiam să-ți spun că, dacă nu ești mulțumită la bar, e un post de recepționeră la salon.

— La care salon?

— La salonul meu. Mă rog, la salonul unde lucrez.

— Skin Deep face angajări? Credeam că la Cal răspunde la telefon cine n-are treabă.

— A zis că Salonul de pe Strada 34 are o tipă sexy la recepție, așa că s-a gândit că ne trebuie și nouă una.

— O tipă sexy, am zis plat, neimpresionată

— El a zis, nu eu, a spus Trenton și s-a uitat prin mulțime după Olive.

Dar nu a insistat. Știa probabil unde e.

— Îi place pinball-ul?

— La nebunie, a spus el și i-a zâmbit ca un tată mândru.

— La naiba, Chris! Ce mama naibii ai? a urlat tatăl din spatele meu și s-a ridicat în același timp în picioare.

M-am întors și-am dat cu ochii de paharul vărsat al tatălui și de băiețelul rușinat, care se uita la pantalonii uzi ai tatălui său.

— De ce îmi mai bat capul să te aduc în locuri ca ăsta? a urlat el.

— Și eu mă gândeam la același lucru, a zis Trenton.

Tatăl s-a răsucit, cu două riduri adânci de încruntare pe frunte.

— Adică, nu te comporți ca și cum ți-ai dori ca puștiul tău să alerge pe aici, să se joace sau, în general, să se distreze. De ce îl aduci aici dacă vrei să stea liniștit?

— Nu te-a întrebat nimeni nimic, dobitocule, a spus bărbatul și s-a întors.

— Nu, dar dacă mai vorbești așa cu fiul tău, va trebui să te rog să mergem afară.

Bărbatul s-a întors din nou către noi, a dat să vorbească, dar ceva din privirea lui Trenton l-a făcut să se gândească mai bine la ce spune.

— E agitat.

Trenton a ridicat din umeri.

— Bine, amice, înțeleg. Ești aici de unul singur. Probabil ai avut o zi grea.

Ridurile de deasupra ochilor bărbatului au mai dispărut.

— Am avut.

— Atunci lasă-l să-și consume energia. Va fi epuizat când va ajunge acasă. E cam aiurea să-l aduci la un loc de distracție și apoi să te enervezi pentru că vrea să se joace.

Rușinea s-a așternut pe chipul omului, a dat din cap de câteva ori și apoi s-a răsucit către fiul lui.

— Scuză-mă, amice. Du-te la joacă.

Ochii băiețelului s-au aprins și a sărit din separeu, după care s-a pierdut în mulțimea fremătătoare de copii fericiți. După câteva momente de tăcere stingheritoare, Trenton a început o conversație cu bărbatul respectiv, discutând despre locurile lor de muncă, despre Christopher și Olive. În cele din urmă, am aflat că pe bărbat îl cheamă Randall și că rămăsese de curând tată singur. Mama lui Chris era dependentă de droguri și locuia cu iubitul ei într-un orășel apropiat, iar Chris avea dificultăți cu acomodarea. Randall a recunoscut că și el avea. Când a venit momentul ca ei să plece, Randall a întins mâna, iar Trenton i-a strâns-o. Christopher s-a uitat la amândoi, a zâmbit larg și apoi l-a luat de mână pe tatăl lui. Ambii au plecat cu zâmbetul pe față.

Când Olive și-a terminat monedele, s-a așezat la masă, cu degetele de pui în față. Trenton i-a stors niște gel sanitar pe mâini, ea și le-a frecat, apoi a devorat tot ce avea pe farfurie. Trenton și cu mine am comandat versiunile pentru adulți ale meniului ei și toți am terminat de mâncat în același timp.

— Plăcintă? a întrebat Olive și s-a șters la gură cu dosul palmei.

— Nu știu, a spus Trenton. Mama ta s-a supărat destul de tare pe mine data trecută.

Îmi plăcea felul în care vorbea cu ea. Nu era condescendent. Vorbea la fel cum vorbea cu mine, iar ea părea să aprecieze acest lucru.

— Tu ce părere ai, Cami? Îți plac nucile pecan?

Olive s-a uitat la mine cu ochi rugători.

— Da.

Privirea de safir ai lui Olive s-au înseninat.

— Vleți să împălțim?

Am ridicat din umeri.

— Cred că mă descurc cu o treime de plăcintă. Vrei să împarți și tu cu noi, Trenton?

Trenton s-a uitat după Cindy și a ridicat degetul arătător. Ea a dat din cap, știind exact ce vrea el să spună. Olive a bătut din palme când Cindy s-a întors cu farfuria într-o mână și cu trei furculițe în cealaltă. Felia era cât o treime de tavă de plăcintă, cu un morman de frișcă deasupra.

— Poftă bună, a zis Cindy, cu un aer obosit, dar fericit.

Am început să mâncăm, mormăind cu toții de plăcere când am băgat în gura prima bucată delicioasă. În câteva minute, farfuria era goală. Cindy a adus nota, iar eu am încercat să plătesc jumătate, dar Trenton nici n-a dorit să audă așa ceva.

— Dacă plătești tu, înseamnă că a fost o întâlnire, i-am zis.

— Tu plătești vreodată pentru prânzul lui Raegan?

— Da, dar...

— Și aceea e o întâlnire?

— Nu, dar...

— Șșșt, a spus el, luând-o pe Olive în brațe. Acum vine momentul când spui mulțumesc.

A pus două bancnote pe masă, îndesându-și portofelul înapoi în buzunarul de la spate.

— Mulțumesc, a zis Olive și și-a pus capul pe umărul lui Trenton.

— Cu plăcere, Oo.

El s-a aplecat și a luat cheile de pe masă.

— Oo? am întrebat eu.

Olive m-a privit cu ochișori somnoroși. N-am insistat cu întrebarea.

Drumul înapoi către apartamentul meu a fost tăcut, pentru că Olive adormise în scaunul de mașină. Obrăjorul se lipise de perna de lângă ea. Arăta atât de liniștită, atât de fericită în visul ei, oricare ar fi fost acesta.

— Părinții ei îl lasă pe vecinul plin de tatuaje să stea cu copilul lor de cinci ani?

— Nu. Asta e ceva recent. Mergem la Chicken Joe doar de anul acesta, în zilele mele libere. Am avut grijă de Olive în locul lui Shane și al Lizei de câteva ori, timp de jumătate de oră la început, apoi am ajuns cumva la Chicken Joe.

— Ciudat.

— Sunt Tlent al ei de multă vreme.

— Și ea e Oo a ta?

— Da.

— Ce înseamnă asta?

— Inițialele ei. Olive Ollivier. O.O. Când le pui laolaltă sună așa.

Am dat din cap.

— Are logică. Peste șase ani o să te urască pentru asta.

Trenton a aruncat o privire în oglinda retrovizoare, apoi s-a uitat din nou la drum.

— Neah.

Farurile au luminat ușa de la intrare a apartamentului meu, iar Trenton s-a rușinat oarecum, în cele din urmă.

— Te-aș conduce până la ușă, dar nu vreau s-o las pe Olive singură în mașină.

I-am făcut semn că e în regulă.

— Mă descurc și singură.

— Poate te mai răpim și cu altă ocazie.

— De obicei, lucrez sâmbăta. Asta a fost doar un accident nefericit.

— Putem merge duminica la Chicken Joe.

— Lucrez și duminica.

— Și eu. Dar nu până la ora unu, iar tu te duci mai târziu, nu-i așa? Putem lua prânzul. Un prânz mai devreme.

Am strâmbat din gură.

— Nu cred că e o idee bună, Trent. Dar îți mulțumesc.

— Chicken Joe e *întotdeauna* o idee bună.

Am chicotit și am privit în jos.

— Mulțumesc pentru cină.

— Îmi ești datoare, a spus Trenton și m-a privit cum ies din mașină.

M-am aplecat.

— Tu m-ai răpit, ții minte?

— Și aș mai face-o, a zis el în timp ce închideam portiera.

M-am dus către casă, iar Trenton a așteptat până când am intrat, după care a început să dea cu spatele.

Raegan stătea în genunchi pe pernele de pe canapea și se ținea de spătar.

— Deci?

Am privit rapid prin apartament și mi-am aruncat geanta pe canapea.

— Deci... a fost probabil cea mai tare non-întâlnire pe care am avut-o vreodată.

— Pe bune? Mai bine decât atunci când l-ai cunoscut pe T.J.?

M-am încruntat.

— Nu știu. Și aceea a fost o seară destul de drăguță. Dar seara asta a fost... altfel.

— Într-un sens bun?

— A fost perfectă.

Raegan a ridicat din sprânceană și și-a lăsat bărbia în jos.

— Lucrurile s-ar putea complica. Ar trebui să-i spui.

— Nu fi tâmpită. Știi că nu pot, i-am zis și m-am dus la mine în dormitor.

Telefonul mi-a vibrat o dată, apoi încă o dată. M-am trântit pe pat și m-am uitat la ecran. Era T.J.

— Alo? am spus, ducându-mi telefonul la ureche.

— Scuză-mă că am sunat atât de târziu... de-abia am ajuns... totul e în ordine? a întrebat T.J.

— Da. De ce?

— Mi s-a părut ceva aiurea în vocea ta când ai răspuns.

— Ți s-a părut doar, am zis și am încercat să nu mă gândesc la cât de adorabil era Trenton cu Olive adormită în brațe.

4

Cea mai mare parte a dimineții de duminică mi-am petrecut-o în pat. Pe la zece și jumătate, am primit un mesaj de la mama, care mă întreba dacă vin la prânzul de duminică. Am anunțat-o că, deoarece mi-am anulat călătoria, Hank profitase de situație și convocase o întâlnire cu toți angajații. În mare parte era adevărat. Angajații pierdeau vremea pe la Red în fiecare duminică după-amiază, apoi se duceau acasă, să se pregătească pentru tura de duminică seară.

Mama n-a ezitat să-mi mai scrie un mesaj menit să mă facă să mă simt vinovată.

— Mă duc cu Kody! a strigat Raegan din dormitorul ei.

— Bine! am strigat și eu din pat.

Convorbirea telefonică pe care am avut-o cu T.J. a durat până dis-de-dimineață. Am vorbit despre aspecte generale, pe care le putea dezvălui, ale proiectului său, după care am discutat despre Trenton și Olive. T.J. n-a părut nici măcar un strop gelos, lucru care m-a cam enervat. Apoi m-am simțit vinovată când mi-am dat seama

că încercam să-l fac gelos, așa că mi-am petrecut restul conversației fiind foarte drăguță cu el.

După un lung discurs interior motivant, am aruncat cât colo pledurile și m-am dus împleticindu-mă la baie. Raegan trecuse deja pe acolo. Oglinda era încă aburită, iar pereții erau acoperiți de umezeală.

Am dat drumul la duș, am luat două prosoape până când a venit apa fierbinte, apoi mi-am scos tricoul vechi și l-am aruncat pe jos. Materialul se subțiase atât de tare, încât pe alocuri devenise transparent. Era tricoul lui T.J, cenușiu cu scris bleumarin. L-am purtat cu o noapte înainte ca T.J. să se întoarcă în California – prima noapte în care am dormit împreună – și nu mi l-a cerut înapoi când a plecat. Tricoul ăsta îmi aducea aminte de o perioadă când totul era perfect între noi, deci avea o însemnătate specială pentru mine.

Pe la prânz, m-am îmbrăcat, am sărit în Ștrumf, machiată lejer și cu părul ud, am condus până la cel mai apropiat restaurant fast-food ca să îmi iau ceva de mâncare la preț redus, m-am scormonit de 2,70 dolari în monede, să plătesc prânzul și apoi m-am dus la Red Door. Zona de la intrare era goală, dar din boxe se auzea muzică. Rock clasic. Asta însemna că Hank venise deja.

După ce m-am așezat la barul din partea de est, Hank a apărut din partea opusă și mi-a zâmbit. Purta o cămașă elegantă, neagră, pantaloni negri de costum și o curea tot neagră. Tipic pentru el în orele de program, dar duminica se îmbrăca, de obicei, mai puțin elegant.

M-am urcat pe un scaun de bar și mi-am sprijinit bărbia într-un pumn.

— Hei, Hank. Ce bine arăți.

— Hei, salutare, frumoaso, a zis Hank și mi-a făcut cu ochiul. Nu mă mai duc acasă până diseară, când deschidem. Am de făcut acte și alte lucruri distractive. Te-ai bucurat de weekendul tău liber?

— M-am bucurat, date fiind circumstanțele.

— Jorie zicea că Trenton Maddox s-a tot învârtit pe lângă masa ta vineri seara. Cred că mi-a scăpat scena.

— Sunt surprinsă. De obicei, îi urmărești pe frații Maddox ca un uliu.

Hank s-a strâmbat.

— Sunt nevoit. Ei fie încep o bătaie, fie îi pun capăt.

— Mda, aproape că s-au luat la bătaie cu tântălăul de Coby. Chiar dacă i-am spus cine sunt, nu voia să se potolească.

— Mi se pare corect.

— Deja simt nevoia să beau ceva! a strigat Jorie din colțul opus al încăperii.

S-a apropiat, împreună cu Blia. Și-au tras câte un scaun, înghesuindu-mă la mijloc, apoi și-au pus gențile pe bar.

— Noapte grea? a întrebat Hank, amuzat.

Jorie a ridicat din sprânceană. Mesteca o bucată de gumă de parcă ar fi flirtat cu cineva.

— Tu să-mi spui.

— Eu aș spune că a fost o noapte destul de bună, a zis el și a zâmbit cu subînțeles.

— Bleah, am zis eu și m-am strâmbat toată.

Părul negru și ondulat al lui Hank, ochii lui albastru-deschis, barba de-abia crescută și pielea măslinie îl făceau atrăgător pentru orice femeie cu vârsta cuprinsă între cincisprezece și optzeci de ani, dar Hank era cu doisprezece ani mai mare ca noi și fusesem martoră la atâtea tâmpenii din partea lui, încât îl consideram mai degrabă un unchi simpatic și răutăcios. Singurele lucruri pe care mi le închipuiam că le face erau actele și monetarul la finalul fiecărei seri.

— Nimeni nu vrea să audă așa ceva.

Hank era responsibil pentru terminarea a cel puțin douăsprezece căsnicii în orășelul nostru și era cunoscut pentru faptul că băga în seamă fetele care de-abia împliniseră vârsta majoratului suficient cât să le-o tragă. Dar când Jorie a început să lucreze la Red anul trecut, a devenit obsedat. Jorie, copil de militar, care schimbase nouă orașe și nu se lăsa impresionată de multe lucruri, nu pica deloc în mrejele lui Hank. Asta până când el și-a schimbat total purtarea și

reputaţia, ea a început să-i acorde atenţie. Au avut câteva momente delicate, dar le era bine împreună.

Jorie mi-a tras un cot şi i-a aruncat lui Hank o privire jucăuşă.

A apărut şi Tuffy, la fel de obosit şi deprimat ca întotdeauna. Lucrase ca bodyguard la Red până fusese dat afară. Hank avea totuşi o slăbiciune pentru el şi l-a angajat şase luni mai târziu ca DJ. După cel de-al treilea divorţ şi a treia luptă cu depresia, a început să lipsească prea mult de la muncă şi a fost concediat din nou. Acum, la cea de-a patra nevastă şi la cea de-a patra şansă de a munci la Red, fusese trimis să lucreze la intrare şi să verifice actele de identitate cu jumătate de normă.

Câteva clipe mai târziu, Rafe Montez a intrat în spatele lui Tuffy. Preluase jobul de DJ de la acesta şi, sincer, se pricepea mult mai bine. Era tăcut şi rezervat şi, chiar dacă lucra la Red de aproape un an, nu ştiam mare lucru despre el, în afară de faptul că nu chiulise niciodată de la muncă.

— Să mă ia mama naibii, Cami! Debra Tillman i-a zis maică-mii că erai la Chicken Joe cu Trenton Maddox! a spus Blia.

Buclele platinate ale lui Jorie s-au răsucit de pe un umăr pe altul când a întors capul spre mine.

— Pe bune?

— Am fost forţată. A apărut acasă la mine cu o fetiţă. I-a spus că mergem la Chicken Joe după ce sunt eu gata.

— E drăguţ, într-un fel.

Blia şi-a dat la o parte părul lung şi negru pe de umăr şi a zâmbit, iar ochii ei frumoşi şi migdalaţi s-au transformat în două liniuţe subţiri. Avea aproape 1,60 metri înălţime şi purta mereu tocuri imense ca să compenseze faptul că era scundă. Azi purta nişte ditamai platformele, jeanşi strâmţi, albi, şi o bluză cu imprimeu floral, care i se încreţea pe abdomen şi îi lăsa un umăr descoperit. Cu zâmbetul ei de regină a frumuseţii şi cu tenul desăvârşit, mă gândeam întotdeauna că ar putea deveni faimoasă, în loc să-şi piardă vremea la chioşcul de bere, dar ea nu părea interesată de aşa ceva.

Jorie s-a încruntat.

— T.J. ştie?

— Da.

— Şi nu ţi se pare... ciudat? a întrebat Jorie.

Am ridicat din umeri.

— T.J. n-a părut supărat.

Hank s-a uitat pe lângă mine şi a zâmbit, iar când m-am întors, i-am văzut pe Raegan şi pe Kody intrând. Raegan mergea repede, scotocind în geantă după ceva, iar Kody era puţin mai în urmă, încercând să ţină pasul.

Raegan s-a aşezat pe un scaun, însă Kody a rămas în picioare lângă ea.

— Nu-mi găsesc nenorocitele alea de chei. Le-am căutat peste tot!

M-am aplecat în faţă.

— Pe bune?

Cheile de la apartamentul nostru erau pe brelocul acela.

— O să le găsesc eu, m-a asigurat Raegan.

Ea îşi pierde cheile de cel puţin două ori pe lună, deci nu aveam de gând să mă stresez foarte tare cu asta, dar întotdeauna mă întrebam dacă data viitoare nu va fi cazul să scoatem nişte bani din buzunar ca să schimbăm încuietorile.

— O să ţi le lipesc de mână, Ray, am zis.

Kody a strâns-o blând şi liniştitor pe Raegan de umăr.

— Aseară le avea. Sunt fie la mine în camionetă, fie în apartament. O să le căutăm mai târziu.

Uşa din laterală s-a închis şi cu toţii ne-am îndreptat privirile către intrarea de la capătul holului. Şi l-am văzut pe ultimul dintre noi, Chase Gruber, făcându-şi apariţia pe la intrarea personalului, în ţinuta lui obişnuită. Băiatul ăsta, student în anul trei şi înalt de doi metri, purta pantaloni scurţi cât era anul de lung. Pe timp de iarnă purta un hanorac cu ESU Bulldogs peste vreun tricou oarecare, dar părul lui scurt şi ondulat era mereu acoperit fie cu o cască, fie cu

șapca lui favorită de baseball, de culoare roșie. Avea șireturile desfăcute și arăta de parcă tocmai se rostogolise din pat.

Blia s-a înseninat.

— Supertare, e Gruber!

Gruber n-a zâmbit și nici nu și-a scos ochelarii de soare.

— Zi grea, Booby? a spus Kody, rânjind cu subînțeles.

Toți tipii obsedați de fotbal american se strigau între ei pe numele de familie. Ca să fiu sinceră, nici nu eram convinsă că își cunosc prenumele. Gruber primise repede la antrenamente porecla Gruby și, la scurt timp după ce începuse să lucreze la Red, Kody îi tot spunea Booby. Fusese distractiv anul trecut, dar porecla își pierduse amuzamentul, pentru Gruber și pentru ceilalți, în afara de Kody.

Gruber s-a așezat pe scaunul gol de lângă Blia, cu coatele pe bar și cu degetele împreunate.

— Du-te naibii, Kody. Ne-a alergat antrenorul astăzi de ne-a scos sufletul pentru noaptea aia pierdută.

— Atunci nu mai pierde nopțile, a zis Tuffy.

Kody a chicotit.

— Să mi-o sugi, ratatule.

Kody a mai râs o dată și a clătinat din cap. Era adevărat. Kody chiar plecase din echipa de fotbal american înainte de începerea sezonului, dar asta din cauză că își făcuse praf genunchiul pe finalul ultimului meci din anul al doilea. Suferise mai multe rupturi de ligamente, unul fusese chiar sfâșiat de tot, iar rotula îi fusese dislocată. Nici măcar nu știam că o rotulă se putea disloca, dar chirurgul ortoped i-a spus că nu va mai putea juca niciodată. Raegan spunea că el nu vorbește despre asta, dar că părea că s-a obișnuit cu ideea. Ca un boboc adevărat, Kody ajutase mica noastră universitate să câștige campionatul național. Fără el, echipa era pierdută.

Ușa s-a trântit din nou și am încremenit cu toții. Era prea devreme pentru clienți și, în afară de ipoteza în care cineva l-ar fi urmărit pe Gruber, doar angajații știau să vină pe intrarea laterală.

Am oftat de ușurare când l-am văzut pe T.J. Ținea în mână un set de chei strălucitoare.

— Am trecut pe la apartament. Astea zăceau pe scări.

Am sărit de pe scaun și m-am dus repede înspre el. T.J. m-a luat în brațe și m-a strâns tare.

— Ce cauți aici? am șoptit.

— M-am simțit oribil.

— Drăguț din partea ta, dar totuși ce cauți aici?

T.J. a oftat.

— Slujba.

— Aici? am zis eu și m-am îndepărtat puțin de el, ca să-i văd mai bine fața.

Era sincer, dar am știut că nu-mi va spune mai multe.

T.J. a zâmbit, apoi m-a sărutat pe colțul gurii. I-a aruncat cheile lui Kody, care le-a prins fără nicio dificultate.

Raegan a râs scurt.

— Pe scări? Mi-au căzut din mână sau cum? a întrebat ea, de parcă nu-i venea să creadă.

Kody a ridicat din umeri.

— Naiba știe, femeie.

T.J. s-a aplecat și mi-a șoptit în ureche:

— Nu pot sta mult. Avionul decolează într-o oră.

N-am putut să-mi ascund dezamăgirea, dar am dat înțelegătoare din cap. N-avea niciun rost să protestez.

— Ai rezolvat ce aveai de făcut?

— Cred că da.

T.J. m-a luat de mână și a făcut un semn din cap spre restul găștii.

— Se întoarce imediat.

Toată lumea l-a salutat, iar T.J. m-a scos în parcare prin ieșirea laterală. Un Audi negru și lucios, de închiriat, era parcat afară. Îl lăsase cu motorul pornit.

— Oau, nu glumeai. Chiar pleci imediat.

A oftat.

— M-am tot gândit cum e mai rău – să te văd doar pentru o secundă sau să nu te văd deloc.

— Mă bucur că ai venit.

T.J. şi-a strecurat mâna pe ceafa mea, m-a tras aproape de el şi m-a sărutat cu buzele alea care m-au făcut să mă îndrăgostesc de el. Am simţit cum limba lui îmi pătrunde în gură. Era caldă, moale şi puternică în acelaşi timp. Coapsele mi s-au încordat fără să vreau. Mâna lui T.J. mi-a coborât pe braţ, apoi pe şold, până pe pulpă, de care m-a strâns ca să-mi arate cât de mult mă doreşte.

— Şi eu, a zis, gâfâind un pic atunci când, în cele din urmă, s-a smuls de lângă mine. Nici nu-ţi trece prin minte cât aş vrea să pot rămâne.

Şi eu îmi doream să rămână, dar nu aveam de gând să-i cer asta. Ar fi îngreunat situaţia pentru amândoi şi m-ar fi făcut să par o fiinţă demnă de milă.

T.J. s-a suit în maşină şi a plecat, iar eu m-am întors la Red, copleşită din punct de vedere emoţional. Raegan se bosumflase, iar Hank se încruntase atât de tare, încât un rid adânc i se formase între sprâncene.

— Dacă mă întrebi pe mine, a zis Hank şi şi-a încrucişat braţele în dreptul pieptului, nemernicul ăla mic se grăbea acasă ca să scape de tine mai repede.

M-am strâmbat, dezgustată.

— Bleah.

Gruber a dat din cap.

— Dacă trece Trent pe aici, exact despre asta e vorba.

Am scuturat din cap şi m-am aşezat pe scaun.

— T.J. nu se simte ameninţat de Trent. De-abia a adus vorba despre el.

— Deci ştie, a spus Gruber.

— Păi, da. N-am nimic de ascuns.

— Crezi c-a venit să discute cu Trent? a întrebat Kody.

Am scuturat din cap din nou, trăgându-mă de o pieliţă de la unghie.

— Nu. El nu pare genul care să facă publică relaţia noastră, aşa că sigur nu-l va aborda pe Trent din cauza mea.

Hank a început să bolborosească şi a dat să se îndepărteze, dar s-a întors imediat.

— Să ştii că nici asta nu-mi place. Ar trebui să strige în gura mare că te iubeşte, nu să te ţină ascunsă ca pe un secret ruşinos!

— E greu de explicat, Hank. T.J. e o persoană foarte... retrasă. E un individ complicat, am spus eu.

Blia şi-a sprijinit obrazul în palmă.

— Să mor eu, Cami. Toată situaţia ta e complicată.

— Mie-mi spui, am zis şi m-am uitat la telefonul meu care zbârnâia.

Era T.J., şi-mi transmitea că deja îi era dor de mine. I-am scris că şi eu simţeam la fel şi am pus telefonul pe bar.

***

Pentru prima oară în câteva luni, n-a mai trebuit să mă întorc la bar după întâlnirea de duminică a angajaţilor, ceea ce nu mi-a displăcut atât de tare, pentru că afară tuna şi fulgera, iar ploaia bombarda ferestrele. Mă pusesem din nou pe învăţat, terminasem toate temele şi rufele erau împăturite şi puse la locul lor. Era ciudat că nu mai aveam nimic de făcut.

Raegan lucra la barul de est cu Jorie, iar Kody păzea intrarea, deci eram acasă de una singură şi mă plictiseam de moarte. M-am uitat la un film cu zombie, oarecum fascinant, apoi am închis televizorul şi m-am cufundat într-o tăcere profundă.

Gândurile despre T.J. au început să-mi invadeze mintea. Mă tot întrebam dacă e cazul să continui ceva pentru care nu merită să sufăr şi ce semnificaţie are faptul că a bătut tot drumul ăsta ca să mă vadă trei minute.

Telefonul mi-a zbârnâit. Era Trenton.

Hei.

Hei.

Deschide ușa, fraiero. Plouă.

Poftim?

A bătut la ușă, iar eu am tresărit și m-am răsucit pe canapea. M-am repezit spre intrare și mi-am apropiat urechea de ușă.

— Cine e?

— Ți-am zis cine e. Deschide nenorocita asta de ușă!

Am descuiat și am dat cu ochii de Trenton stând în prag, cu jacheta udă leoarcă, în timp ce ploaia îi șiroia la greu pe creștetul capului și pe față.

— Pot să intru? a zis el, dârdâind.

— Doamne, Trent! am spus și l-am tras înăuntru.

Am dat fuga la baie ca să aduc un prosop și, după câteva secunde, m-am întors și i l-am aruncat lui Trenton. El și-a scos jacheta, apoi tricoul, după care și-a șters fața și capul cu prosopul.

Și-a coborât privirea către jeanși, care, de asemenea, erau uzi.

— Stai așa, poate are Kody niște pantaloni de trening la Ray în cameră, i-am zis și m-am dus repede până în camera colegei mele de apartament.

M-am întors cu un tricou și cu niște pantaloni de trening.

— Baia e chiar acolo, am zis și am arătat cu capul în direcția holului.

— Sunt în regulă, a spus el, după care și-a desfăcut cureaua, nasturii și fermoarul jeanșilor, apoi și-a scos bocancii, lăsându-și pantalonii să cadă la podea.

A ieșit din ei, după care s-a uitat la mine cu cel mai fermecător zâmbet.

— Crezi că se va supăra Kody dacă rămân la fundul gol în pantalonii lui?

— Da, și-o să mă supăr și eu, am zis.

Trenton s-a prefăcut dezamăgit, după care și-a tras pantalonii pe el. Pieptul și abdomenul i s-au încordat, iar eu am încercat să nu mă uit la el când și-a tras tricoul peste cap.

— Mulțumesc, a spus el. Am fost până la Red și am băut câteva pahare după muncă. Raegan mi-a zis că ești singură și plictisită de moarte aici, așa că m-am gândit să mă opresc pe la tine.

— Nu cumva ploaia ți-a oferit un motiv să te dezbraci?

— Nu. Ești dezamăgită?

— Deloc.

Trenton nu s-a supărat. Din contră, a sărit peste spătarul canapelei și s-a așezat pe perne.

— Hai să vedem un film!

A întins mâna după telecomandă.

— Să știi că mă bucuram de seara mea petrecută în singurătate.

Trenton s-a întors către mine.

— Vrei să plec?

M-am gândit la asta preț de un minut. Ar fi trebuit să zic da, însă ar fi fost o minciună. Am dat ocol canapelei și m-am așezat cât mai aproape de capătul acesteia.

— Unde e Olive?

— Cu părinții ei, presupun.

— Îmi place de ea. E dulce foc.

— E al naibii de adorabilă. Într-o bună zi, o să fiu nevoit să ucid cel puțin un aiurit de adolescent.

— Oh, atunci o să-i pară rău că s-a împrietenit cu cineva din familia Maddox, am zis eu și am început să râd.

Trenton a deschis televizorul și a tastat trei cifre pe telecomandă. Canalul s-a schimbat și a apărut un meci din NFL.

— E-n regulă?

Am ridicat din umeri.

— Îmi plac Forty-Niners, dar anul ăsta sunt proști rău de tot.

M-am uitat la Trenton când mi-am dat seama că se holba la mine.

— Ce e?

— Tocmai mă gândeam că ar fi momentul să recunosc faptul că ești perfectă și că n-ar strica dacă te-ai îndrăgosti nebunește de mi... cât mai repede.

— Am un iubit, i-am amintit eu.

Mi-a făcut semn să tac.

— Un obstacol în viața ta.

— Nu știu, am spus. E un obstacol destul de sexy.

Trent a zâmbit în batjocură.

— Aproape m-ai văzut în pielea goală, păpușică. Iubitul tău de... distanță nu arată nici pe sfert așa.

Am privit cum își încordează brațul. Nu avea mușchii la fel de mari ca ai lui Kody, dar tot erau impunători.

— Ai dreptate. N-are atâtea tatuaje. De fapt, nu are niciunul.

Trenton a dat ochii peste cap.

— Iubitul tău e un frumușel? Ce dezamăgire!

— Nu e deloc un frumușel. E un șmecher. Doar că în alt sen... decât tine.

Un zâmbet larg i s-a întins lui Trenton pe chip.

— Crezi că sunt șmecher?

M-am abținut cât am putut să nu zâmbesc, dar mi-era greu. Veselia lui era molipsitoare.

— Toată lumea îi cunoaște pe frații Maddox.

— Mai ales, a zis Trenton, ridicându-se pe perne și punându-și picioarele de o parte și de alta a mea, mai ales pe acesta!

A început să sară și, în același timp, să-și încordeze mușchii în diverse ipostaze.

L-am pocnit în joacă peste gambe, în timp ce muream de râs.

— Termină! i-am zis.

Trenton s-a aplecat și m-a luat de mâini, făcându-mă să mă pocnesc singură de câteva ori. Nu m-a durut, dar, fiind sora cea mare a fraților mei, asta înseamnă, fără îndoială, război.

L-am pocnit și eu, după care Trenton m-a apucat de tricou, s-a rostogolit pe podea și m-a tras după el. Apoi a început să mă gâdile.

— Nu! Oprește-te! am chițăit eu și am izbucnit în râs.

Mi-am dus degetele mari la subsuorile lui, iar Trenton s-a dat înapoi. Aceeași manevră funcționa și cu T.J.

T.J. O, Doamne. Iar eu mă rostogoleam pe jos cu Trenton. Nu e deloc bine... în niciun fel.

— În regulă! am zis și am ridicat mâinile. Ai câștigat.

Trenton a încremenit. Eram întinsă pe spate, iar el stătea în genunchi, deasupra mea.

— Am câștigat?

— Da. Și trebuie să te dai jos de pe mine. Nu se cuvine.

Trenton a izbucnit în râs și m-a tras în sus de mână.

— Nu facem nimic rău.

— Ba da, e oarecum rău. Dacă eram iubita ta, ți s-ar părea OK?

— Da, la naiba. Aș vrea să se întâmple asta în fiecare seară.

— Nu. Cu altcineva, vreau să spun.

Lui Trenton i-a căzut fața.

— Cu siguranță, nu.

— Bine, atunci. Hai să ne uităm la Forty-Niners cum iau bătaie, apoi îi poți spune lui Raegan că ți-ai făcut datoria.

— Datoria? Nu Raegan mi-a zis să trec pe aici. Ea doar mi-a spus că ești singură și plictisită.

— Păi nu-i același lucru?

— Nicidecum, Cami, e doar meritul meu la faza asta. Nu trebuie să mă convingă cineva să îmi petrec vremea cu tine.

Am zâmbit, apoi am dat televizorul mai tare.

— Deci, Cal zicea că o să aibă sigur nevoie de cineva la recepție.

— A, da? am zis și am continuat să mă uit la televizor. Și vrei să te bagi?

Trenton a râs scurt.

— A zis, și citez: „Cineva sexy, Trent. Cineva cu țâțe frumoase".

— Slujba de vis a oricărei fete. Să răspundă la telefoane și să ofere fluturași, în timp ce o comandă un dobitoc sexist.

— Nu e dobitoc. E sexist, dar dobitoc nu e.

— Nu, mersi.

Chiar atunci mi-a bâzâit telefonul. Am scotocit în locul dintre brațul canapelei și pernă ca să-l găsesc. Era Coby.

Deci... vești nasoale.

Ce?

Am primit un avertisment final de la creditul pentru mașină.

Plătește-ți rata, neghiobule.

Am rămas un pic în urmă. Mă întrebam dacă mă poți împrumuta cu niște bani.

Sângele mi-a înghețat în vine. Ultima dată când Coby a rămas în urmă cu plata facturilor a fost din cauză că-și dădea tot salariul pe steroizi. Coby era cel mai scund dintre frații mei, dar era cel mai grăsuț și cel mai greu de cap. Avea oricum un temperament vulcanic, însă modul în care se purtase vineri la Red ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă.

Iar bagi steroizi?

Pe bune, Cami? Ce dracu'...

Pe bune. Bagi?

Nu.

Mai minte-mă tu mult și va trebui să-i explici tatii unde ți-e mașina când o să ți-o ia banca.

I-a luat câteva minute ca să răspundă.

Mda.

Au început să-mi tremure mâinile, dar am reușit să tastez în continuare.

Te înscrii într-un program de dezintoxicare, îmi arăți dovada. Apoi eu îți plătesc rata. Ne-am înțeles?

Doar săptămâna viitoare pot.

Accepți sau refuzi.

Să te ia naiba, Cami. Uneori ești o afurisită care se crede mare și tare.

Poate, dar nu eu o să rămân fără mașină în câteva săptămâni.

Bine. Ne-am înțeles.

Am inspirat adânc și mi-am lăsat telefonul să cadă în poală. Dacă îl voi ajuta pe Coby, îmi va mai trebui o slujbă.

Trenton m-a privit cu îngrijorare.

— Te simți bine?

Am tăcut îndelung, apoi m-am uitat în ochii lui Trenton.

— Cal mai caută recepționeră?

— Da.

— O să-l sun mâine.

5

— Dumnezeule, Calvin, a spus Trenton.

Se uita la fresca de inspirație chinezească de pe perete și încerca să nu observe cum se holba Calvin la sânii mei. Trenton își pusese invers șapca roșie de baseball și nu își legase șireturile bocancilor. Oricine altcineva în locul lui ar fi părut neglijent și nesimțit, dar Trenton era cumva și mai atrăgător. Mi se părea aiurea să remarc acest lucru la el, dar nu mă puteam abține.

Nu aveam cei mai voluptuoși sâni din lume, dar statura mea minionă îi făcea să pară mai mari decât erau în realitate. Uram să recunosc asta, dar mă ajutau să capăt niște bacșiș în plus la Red, iar acum mă ajutau să obțin o a doua slujbă. Era un cerc vicios împărțit între dorința de a nu fi tratată ca un obiect și utilizarea darurilor primite de la Dumnezeu în favoarea mea.

— Când ziceai că poți să-ncepi? a întrebat Calvin absent, în timp ce îndrepta poza unei frumuseți brune de pe peretele din spatele recepției.

Fata avea tatuaje aproape peste tot. Tușul și zâmbetul erau singurele lucruri pe care le etala și era întinsă peste trupurile goale ale altor femei, aparent adormite. Aproape toți pereții erau acoperiți fie cu tablouri, fie cu fotografii cu manechine tatuate, încolăcite pe mașini șmechere sau întinse în așa fel încât să li se vadă mai bine desenele de pe piele. Biroul era plin de hârtii răvășite, pixuri, chitanțe și agrafe, dar restul locului părea curat, chiar dacă arăta ca și cum Calvin ar fi cumpărat decorul la o licitație organizată de un restaurant chinezesc care a dat faliment.

— Chiar acum. Pot lucra lunea și marțea, de la prânz până la închidere, dar de miercuri până vineri pot munci doar până la șapte. Sâmbătă nu pot sta mai târziu de ora cinci. Duminica nu lucrez.

— De ce nu? a întrebat Calvin.

— Am de învățat și de făcut teme uneori, apoi am întâlnire cu angajații la Red, înainte de a lucra la bar.

Calvin i-a aruncat o privire lui Trenton, ca și cum i-ar fi cerut acordul. Trenton a dat din cap.

— Bine, o să-i pun pe Trent și pe Hazel să-ți arate cum să te descurci cu telefonul, computerul și hârțogăria. E destul de simplu. În cea mai mare parte, e vorba despre servicii pentru clienți și curățenie, a zis el, ieșind din spatele recepției. Ai vreun tatuaj?

— Nu, am spus. E o condiție obligatorie?

— Nu, dar pun pariu că o să-ți faci unul în prima lună, a zis el și s-a îndepărtat pe hol.

— Mă îndoiesc, am replicat, trecând pe lângă el ca să intru la recepție.

Trenton s-a apropiat de mine și și-a sprijinit coatele de birou.

— Bine ai venit la Skin Deep.

— Asta-i replica mea, l-am tachinat eu.

A sunat telefonul, iar eu am răspuns.

— Salonul de tatuaje Skin Deep, am zis.

— Da... ăă... la ce oră se închide la voi diseară?

Habar n-aveam cine era la telefon, dar părea beat mort, și de-abia era ora trei după-amiaza.

M-am uitat la ușă.

— Închidem la ora unsprezece, dar ai face bine să te trezești mai întâi. N-o să te tatueze nimeni dacă ești beat.

Trenton s-a strâmbat. Nu eram sigură dacă asta era o regulă sau nu, dar ar fi trebuit să fie. Aveam experiență cu bețivii și probabil urma să mă întâlnesc cu mulți și pe aici. Într-un fel ciudat, mă simțeam în largul meu în preajma bețivilor. Tata deschisese o doză de bere Busch dimineața la micul dejun încă dinainte să mă nasc. Vorba împleticită, mersul împiedicat, comentariile neadecvate, chicotelile, chiar furia, eram obișnuită cu toate acestea. Să lucrez într-un birou înconjurată de cretini îngâmfați care discută doar despre termene limită mi se părea mai îngrozitor decât să-l ascult pe un om în toată firea care bea pentru că l-a părăsit iubita.

— Dacă e o convorbire personală, pentru unul dintre noi, poți s-o transferi în spate, uite așa, a spus Trenton, apăsând pe tasta de așteptare, pe butonul de transfer și apoi pe unul dintre cele cinci butoane numerotate din partea de sus a telefonului. 100 e în biroul lui Cal. 101 e la mine în atelier. 102 e la Hazel. 103 e la Bishop... o să-l cunoști mai târziu... și dacă închizi e în regulă, te sună ei la loc. Lista e lipită sub telefon, a zis el și a înclinat aparatul într-o parte.

— Fantastic, am zis eu.

— Eu sunt Hazel, a spus o tipă scundă, din celălalt capăt al încăperii.

A venit către mine și mi-a întins mâna. Pielea puternic bronzată de pe brațe îi era plină, de la încheietură până la umăr, de zeci de desene artistice colorate. În urechi avea cercei care îi ocupau tot cartilagiul, iar un diamant artificial îi sclipea pe față ca un semn de frumusețe. Era brunetă naturală, dar avea o creastă de un blond arămiu.

— Eu fac piercinguri, a rostit cu buzele ei groase, vorbind cu eleganță și cu o urmă vagă de accent.

M-a strâns serios de mână, în ciuda staturii micuțe; unghiile ei turcoaz erau atât de lungi, încât m-am întrebat cum putea să facă orice cu ele, darămite piercinguri pe părți minuscule ale corpului.

— Cami. De acum două minute sunt recepționera.

— Marfă, a zis ea și mi-a zâmbit. Dacă întreabă cineva de mine, să notezi mereu numele și mesajul. Dacă e o fată pe nume Alisha, transmite-i s-o sugă.

A plecat, iar eu m-am uitat la Trenton, cu sprâncenele ridicate.

— Bine, atunci.

— S-au despărțit acum câteva luni. Încă e ofticată.

— Mi-am dat seama de asta.

— Așa, aici sunt formularele, a spus Trenton și a scos sertarul lung de jos dintr-un fișet metalic.

Le-am parcurs printre telefoane și clienți și, când Trenton a avut treabă, Hazel a venit să mă ajute. Calvin a stat la el în birou în cea mai mare parte a timpului, iar mie nici nu mi-a trecut prin cap să mă supăr.

După ce Trenton a terminat cu o clientă, a condus-o și apoi a băgat capul pe una dintre ușile duble de sticlă.

— Probabil că ți se face foame. Vrei să-ți cumpăr ceva de alături?

Lângă noi era Pei Wei, iar aromele delicioase, sărate și savuroase ale mâncărurilor lor intrau de fiecare dată când cineva deschidea ușa, însă eu aveam două slujbe ca să-l ajut pe Coby să-și plătească datoriile. Să mănânc în oraș era un lux pe care nu mi-l permiteam.

— Nu, mulțumesc, am zis, simțind cum îmi chiorăie stomacul. Aproape e ora închiderii. O să mănânc un sendviș acasă.

— Nu mori de foame? a întrebat Trenton.

— Nu, am zis.

A dat din cap.

— Bine, eu mă duc. Transmite-i lui Cal că mă întorc repede.

— Nicio problemă, am spus și am simțit cum umerii mi se lasă în jos când s-a închis ușa.

Hazel era la ea în atelier cu un client, așa că am mers acolo și m-am uitat cum i-a dat o gaură în nas tipului respectiv. El nici măcar n-a clipit.

M-am retras.

Hazel mi-a observat reacția și a zâmbit.

— Asta se numește Taurul. Sunt destul de populare pentru că poți să ridici inelul în nări și să-l ascunzi, uite-așa.

Am tresărit.

— E... nemaipomenit. Trent s-a dus alături să mănânce. Se va întoarce.

— Sper să-mi aducă și mie ceva, a zis ea. Leșin de foame.

— Cum de mănânci atât, cu trupul ăsta al tău? a zis clientul. Dacă mănânc orez, mă îngraș cinci kile, și voi, chinezoaicele, toate sunteți micuțe. Nu pricep.

— Eu sunt filipineză, cretinule, a spus ea și l-a plesnit tare peste ureche.

El a chelălăit.

Am strâns din buze și m-am întors în vestibul. Câteva minute mai târziu, Trenton a intrat cu două pungi mari de plastic în mâini. Le-a pus pe birou și a început să scoată din ele diverse feluri de mâncare.

A venit și Hazel, cu clientul ei cu tot.

— I-am citit deja instrucțiunile de îngrijire, deci poate pleca, a zis ea.

A aruncat o privire către cutiile transparente de pe birou și ochii i s-au înseninat.

— Te iubesc, Trent. Serios, te iubesc, fir-ai al naibii.

— Mă faci să roșesc, a zis el și i-a zâmbit.

Văzusem părțile înspăimântătoare ale lui Trenton de mai multe ori, în școala generală, în liceu și, în ultima vreme, la Red. Acum avea întipărită pe față cea mai mulțumită expresie din lume, bucuros că a făcut-o fericită pe Hazel.

— Și asta e pentru tine, a spus Trenton și a mai scos o cutie.

— Dar...

— Știu. Ai spus că nu ți-e foame. Mănâncă doar ca să nu-mi rănești sentimentele.

Nu l-am contrazis. Am dat celofanul la o parte de pe setul de tacâmuri și am început să mănânc, fără să-mi pese că arătam ca un animal sălbatic.

Calvin a venit și el din spate, ademenit, în mod evident, de mirosuri.

— Cina?

— Pentru noi. Tu cumpără-ți singur, a zis Trenton și a fluturat înspre Calvin o furculiță de plastic.

— La naiba, a spus Calvin. Aproape că-mi doresc să am păsărică, să primesc și eu ceva de mâncare.

Trenton nu l-a băgat în seamă.

— Bishop a apărut?

— Nu, a spus Hazel, cu gura plină.

Calvin a clătinat din cap și a ieșit pe ușile duble, ducându-se probabil la Pei Wei.

A sunat telefonul și am răspuns, încă mestecând.

— Skin Deep Tattoo...

— Ăă... Hazel e ocupată? a zis o voce joasă, dar feminină, asemănătoare cu a mea.

— E cu un client. Pot să știu cine o caută?

— Nu. De fapt... ăăă... da. Spune-i că sunt Alisha.

— Alisha? am întrebat eu și m-am uitat la Hazel.

Aceasta a început să înjure în surdină cu toate vorbele de ocară din lume și a ridicat degetul din mijloc către telefon.

— Da? a zis ea, cu speranță în glas.

— *Acea* Alisha?

Ea a început să chicotească.

— Mda, cred că da. Vine la telefon?

— Nu, dar a lăsat un mesaj pentru tine. Suge-o, Alisha.

Trenton și Hazel au încremenit și tăcerea s-a așternut și la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Poftim?

— Suge-o, am zis eu, după care am închis.

După câteva momente de șoc, Hazel și Trenton au izbucnit amândoi în râs. După ce au încercat vreme de un minut să se oprească și după ce au scos tot felul de oftaturi între hohote, au

început amândoi să se șteargă la ochi. Rimelul generos al lui Hazel i se scurgea pe obraji.

Hazel s-a aplecat să-și ia un șervețel din cutia de pe birou, de lângă computer. S-a șters sub ochi, apoi m-a bătut ușor pe umăr.

— Presimt c-o să ne înțelegem foarte bine.

A făcut semn cu degetul mare, în timp ce mergea înapoi la ea în atelier.

— Pune mâna pe asta, Trent. E pe aceeași frecvență cu tine.

— Are un iubit, a strigat Trenton și s-a uitat în ochii mei, rânjind.

Am stat așa câteva clipe și ne-am zâmbit reciproc, apoi m-am îndreptat de spate, căutând din priviri un ceas.

— Trebuie să plec. Am de citit un capitol înainte să mă culc.

— M-aș oferi să te ajut, dar nu m-am împăcat prea tare cu școala.

Mi-am pus geanta roșie pe umăr.

— Asta pentru că, atunci când erai în școală, te interesau mai mult fetele și petrecerile. Acum ar putea fi altceva. Ar trebui să te gândești să te înscrii la niște cursuri.

— Neah, a zis el și și-a întors șapca pe cap, cu cozorocul înainte.

A aranjat-o de câteva ori, gândindu-se la sugestia mea, de parcă lui nu-i trecuse niciodată prin minte asta până în acel moment.

Chiar atunci, trei puștani de la colegiu au intrat împleticiți, zgomotoși, enervanți și râzând în hohote. Chiar dacă nu erau beți, era ușor pentru noi, localnicii, să-i depistăm pe venetici. Doi băieți, probabil din anul întâi, s-au apropiat de recepție, iar fata, îmbrăcată într-o rochie roz de plajă și cu cizme înalte în picioare, i-a urmat. Trenton a început imediat s-o studieze, iar ea a început să-și aranjeze părul.

— Jeremy a pierdut un pariu, a zis unul dintre puști. O să-și facă un tatuaj cu Justin Bieber.

Jeremy s-a prăbușit cu capul pe tejghea.

— Nu-mi vine să cred că mă puneți să fac așa ceva.

— Am închis, am zis eu.

— Avem bani, a zis băiatul și și-a deschis portofelul. Sunt pregătit să ofer tuturor celor de aici un bacșiș să le stea mintea în loc.

— Am închis, am repetat. Îmi pare rău.

— Nu vrea banii tăi, Clay, a zis fata și a zâmbit cu subînțeles.

— Ba da, îi vrea, a spus Clay și s-a aplecat spre mine. Tu lucrezi la Red, nu-i așa?

M-am uitat urât la el.

— Ai mai mult de un loc de muncă... a zis acesta, pus pe gânduri.

Jeremy s-a crispat.

— Haide, Clay. Hai să mergem și gata.

— Am o propunere pentru tine, ca să câștigi un ban în plus. O să câștigi într-o singură seară cât ai câștiga aici într-o lună.

— Sună tentant... însă nu, am zis, dar înainte să termin propoziția, Trenton îl luase pe Clay de guler cu ambii pumni.

— Ți se pare că e vreo târfă? a întrebat Trenton, mânios la culme.

Am mai văzut privirea asta a lui și cu alte ocazii – chiar înainte de a bate măr pe cineva.

— Oau! am exclamat și am ocolit biroul în fugă.

Ochii lui Clay erau larg deschiși. Jeremy a pus o mână pe Trenton, iar acesta s-a uitat la mâna lui.

— Vrei să mori în seara asta?

Jeremy a scuturat repede din cap.

— Atunci nu mă mai atinge, frățioare.

Hazel a ieșit în fugă, dar nu părea înspăimântată. Voia pur și simplu să asiste la spectacol.

Trenton a deschis ușa cu o lovitură de picior și l-a împins afară pe Clay cu spatele. Clay a aterizat pe spinare, apoi s-a ridicat cu chiu cu vai în picioare. Fata care era cu ei a ieșit încet, uitându-se la Trenton și răsucindu-și o șuviță din părul ei lung și auriu.

— Nu fi prea impresionată, Kylie. Ăsta e psihopatul ăla care a omorât o fată acum câțiva ani.

Trenton s-a repezit la ușă, dar m-am așezat între el și zidul de sticlă. Acesta s-a oprit imediat, gâfâind, iar Clay s-a băgat rapid în camioneta lui neagră și lucioasă.

Cât timp puștii au zbughit-o din parcare, mi-am ținut o mână pe pieptul lui Trenton. Încă respira din greu și tremura de nervi. Ar fi putut găuri cu privirea camioneta care se îndepărta.

Hazel s-a răsucit pe călcâie și s-a întors în atelierul ei fără să scoată o vorbă.

— N-am omorât-o, a zis Trenton încet.

— Știu, am spus.

L-am mângâiat de câteva ori, apoi mi-am scos cheile din geantă.

— Te simți bine?

— Mda, a zis el.

Avea privirea pierdută și la fel era și el. Știam exact cum e să te rătăcești într-o amintire urâtă, chiar și acum, după mai mult de un an de la accident, pomenirea acelui moment îl arunca pe Trenton în depresie.

— Am o sticlă de Crown la mine acasă și niște carne. Hai să bem până vomităm sendvișuri cu șuncă.

Trenton a zâmbit din colțul gurii.

— Sună destul de bine.

— Nu-i așa? Hai să mergem. Ne vedem mâine, Hazel! am strigat.

Trenton m-a urmat până la apartament, iar eu m-am dus direct la dulapul cu băuturi.

— Crown cu Cola sau simplu? am strigat din bucătărie.

— Simplu, a zis el din spatele meu.

Am tresărit, apoi am izbucnit în râs.

— Doamne, ce m-ai speriat.

Trenton a zâmbit slab.

— Îmi pare rău.

Am învârtit sticla în aer cu mâna stângă și-am prins-o cu dreapta, apoi am turnat două shoturi duble în două pahare mari.

Zâmbetul lui Trenton s-a lărgit un pic.

— E destul de marfă să ai un barman personal.

— Sunt surprinsă că încă mai pot s-o fac. Am avut prea multe zile libere. Când o să mă întorc miercuri la muncă, o să fi uitat deja totul.

I-am oferit băutura și mi-am ciocnit paharul de al lui.

— Pentru Crown.

— Pentru dezastre, a zis el și zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— Pentru supraviețuire, am spus, lipindu-mi paharul de buze și dând băutura peste cap.

Trenton a făcut la fel. I-am luat paharul gol și am mai turnat câte o rundă.

— Vrem să ne facem ciungă de beți sau mangă?

— Îți spun după ce mă îmbăt.

I-am dat paharul, am luat sticla și l-am condus pe Trenton la canapea. Am ridicat paharul.

— Pentru cât mai multe slujbe.

— Pentru timpul petrecut cu oameni uimitori.

— Pentru frați care ne fac viața imposibilă.

— O să beau pentru asta, a zis Trenton, dând paharul peste cap. Îmi iubesc frații. Aș face orice pentru ei, dar uneori am senzația că sunt singurul căruia îi pasă de tata, știi?

— Uneori am senzația că eu sunt singura căreia nu-i pasă deloc de taică-miu.

Trenton și-a ridicat privirea de la paharul gol.

— E de modă veche. N-ai voie să-i răspunzi. N-ai voie să ai nicio părere, decât dacă e asemănătoare cu a lui. N-ai voie să țipi când el o bate măr pe maică-ta.

Ochii lui Trenton s-au îngustat.

— N-o mai bate. Dar o bătea. Ne-a zăpăcit pe noi, copiii, știi? Că ea a rămas. Că încă il mai putea iubi.

— La naiba. E oribil.

— Părinții tăi se iubeau? am întrebat.

Trenton a zâmbit cât se poate de subtil.

— Ca niște nebuni.

Am zâmbit și eu, la fel de subtil.

— Îmi place asta.

— Și... acum?

— Toată lumea se comportă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. E mai bine, deci oricine își amintește că ea își petrecea diminețile ascunzându-și vânătăile este personajul negativ. Așa că... sunt personajul negativ.

— Nu, nu ești. Dacă i-ar fi făcut cineva rău mamei... chiar dacă ar fi fost tata... nu l-aș fi iertat niciodată. Și-a cerut iertare?

— Niciodată, am zis fără să șovăi. Dar ar trebui. Ei. Nouă. Tuturor.

De data asta, el a ridicat paharul gol. I-am turnat încă o dată și am închinat din nou.

— Pentru loialitate, a zis el.

— Pentru evadări, am spus.

— O să beau pentru asta, a zis el și amândoi am dat băuturile peste cap.

Mi-am tras genunchii la piept și mi-am sprijinit obrazul pe picioarelor, uitându-mă la Trenton. Ochii îi erau umbriți de cozorocul șepcii lui roșii de baseball. Avea frați care erau gemeni identici, dar ultimii patru născuți puteau la fel de bine să fie cvadrupleți.

Trenton m-a apucat de tricou și m-a tras la pieptul lui. M-a strâns în brațe cât a putut de tare. Am observat că pe interiorul antebrațului său stâng era tatuat cu litere groase DIANNE și, câțiva centimetri mai jos, cu litere mult mai mici, stătea scris MACKENZIE.

— Cumva asta...

Trenton și-a răsucit brațul ca să vadă mai bine.

— Mda.

N-am mai zis nimic pentru un moment, apoi el a continuat.

— Zvonurile nu-s adevărate, să știi.

M-am ridicat și am făcut un semn, gen las-o baltă.

— Nu sunt, știu.

— Nu m-am mai putut întoarce acolo, când toată lumea se uita la mine de parcă aș fi omorât-o.

Am scuturat din cap.

— Nimeni nu crede așa ceva.

— Părinții lui Mackenzie chiar cred asta.

— Trebuie și ei să dea vina pe cineva, Trent. Pe altcineva.

Lui Trenton i-a bâzâit telefonul. L-a ridicat, a aruncat o privire către ecran și a zâmbit.

— O tipă mișto?

— Shepley. Travis are o luptă diseară. La Jefferson.

— Bravo, am zis. De câte ori programați una într-o seară când la Red e deschis barul, e gol.

— Serios?

— Presupun că n-aveți de unde să știți asta, de vreme ce te duci la toate.

— Nu la toate. Diseară nu mă duc.

Am ridicat din sprânceană.

— Am chestii mai bune de făcut decât să mă uit la Travis cum îl rupe pe vreunul în bătaie. Iarăși. În plus, n-are nimic nou de arătat.

— Corect. Sunt sigură că tu l-ai învățat tot ce știe.

— Cam o treime din ce știe. Nemernicul. L-am caftit de atâtea ori când era mic, încât a învățat toate trucurile ca să nu mai fie bătut măr. Acum ne-ar putea bate pe toți... în același timp. Nu-i de mirare că nu-l poate învinge nimeni.

— Te-am văzut bătându-te cu Travis. Tu ai câștigat.

— Când?

— Acum vreun an. Chiar după ce... ți-a spus să termini cu băutura, iar tu te-ai făcut mangă și l-ai bătut destul de rău din cauza asta.

— Mda, a zis el și s-a scărpinat pe ceafă. Nu sunt mândru. Tata îmi tot amintește de asta, deși Travis m-a iertat imediat după ce s-a terminat. Îl iubesc pe nemernicul ăla mic.

— Sigur nu vrei să mergi la Jefferson?

A scuturat din cap, apoi a zâmbit.

— Deci... încă mai am *Spaceballs*.

Am izbucnit în râs.

— De ce ești obsedat de *Spaceballs*?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Ne uitam de multe ori la el în copilărie. Făceam asta împreună cu frații mei. Mă binedispune, știi?

— Îl ții pur și simplu în mașină? am întrebat sceptică.

— Nu, e acasă. Poate treci pe la mine. Să-l vedem împreună cândva?

M-am îndreptat și m-am îndepărtat de el.

— Mi se pare o idee groaznică.

— De ce? a întrebat el cu un zâmbet fermecător. N-ai încredere în tine dacă rămâi singură cu mine?

— Și acum sunt singură cu tine. Nici măcar nu-mi fac vreo grijă.

Trenton s-a aplecat și s-a apropiat la doar câțiva centimetri de fața mea.

— De-asta te-ai îndepărtat? Pentru că nu ți-e teamă să fii aproape de mine?

Ochii lui căprui și calzi s-au oprit asupra buzelor mele, iar respirația lui era singurul lucru pe care-l auzeam când s-a deschis ușa.

— Ți-am spus să nu pomenești de Dallas Cowboys. Tata îi urăște pe Dallas Cowboys.

— Sunt echipa supremă de fotbal a Americii. E neamerican să-i urăști pe Cowboys.

Raegan s-a răsucit pe călcâie, iar Kody s-a tras înapoi.

— Dar nu trebuia să-i spui și lui asta! Dumnezeule!

Raegan s-a întors și s-a uitat la Trenton și la mine, cum stăteam pe canapea. Exact când eu mă retrăgeam, iar Trenton se apropia de mine.

— Ah, a făcut ea zâmbind. Am întrerupt ceva?

— Nu, am zis și l-am dat pe Trenton la o parte. Deloc.

— Mie așa mi se părea... a început Kody, dar Raegan și-a îndreptat din nou nervii către el.

— Te rog... nu mai vorbi! a țipat, după care s-a refugiat la ea în cameră, iar Kody a urmat-o repejor.

— Minunat. Probabil că se vor certa toată seara, am zis eu.

— Te rog... du-te acasă! a zis Raegan și a trântit ușa dormitorului ei.

Kody s-a întors, cu o figură necăjită.

— Privește partea bună a lucrurilor, am zis. Dacă nu i-ar plăcea de tine, n-ar fi fost atât de supărată.

— Taică-su joacă murdar, a spus Kody. Eu n-am zis nimic până când el n-a vorbit despre Brazil preț de o oră. Apoi am încercat să schimb subiectul și n-am putut rezista tentației.

Trenton a izbucnit în râs, apoi s-a uitat la Kody.

— Poți să mă duci și pe mine acasă? Am băut nițel pe aici.

Kody și-a scuturat cheile.

— Da, frate. Mă întorc aici dimineață ca să mă umilesc, dacă vrei să-ți iei mașina.

— Drăguț, a zis Trenton.

S-a ridicat în picioare, mi-a ciufulit părul cu degetele, după care și-a luat cheile.

— Ne vedem mâine la muncă.

— Noapte bună, am spus, aranjându-mi părul.

— Ai vreun succes cu ea, frate? a zis Kody, vorbind intenționat mai tare decât ar fi trebuit.

Trenton s-a hlizit.

— Am ajuns la preludiu.

— Mie știi ce nu-mi place? am întrebat. De tine.

Trenton m-a apucat și s-a răsucit, ajungând deasupra mea și lăsându-se cu toată greutatea pe mine.

— Nici vorbă. Cu cine altcineva mai poți bea Crown direct din sticlă?

— Cu mine însămi, i-am răspuns, în timp ce mă zbăteam sub greutatea lui.

L-am înghiontit în coaste, iar el s-a ridicat pe spătarul canapelei, într-un mod stângaci și dramatic.

— Exact. Ne vedem mâine, Cami.

Când ușa s-a închis în urma lui, m-am străduit să nu zâmbesc, dar n-am reușit.

6

Sticla s-a făcut zob de podea, iar Hank și Raegan s-au uitat în același timp la cioburile împrăștiate și la lichidul vărsat.

— Coors Light!

— Vegas Bomb!

— La naiba! am zis și m-am aplecat să strâng de pe jos.

— Mă ocup eu, a spus Gruber și a venit repede după tejghea ca să strângă.

Era a doua săptămâna la noul job și deja povestea asta mă obosea din cale-afară. Să mă duc de la cursuri la Skin Deep nu era greu lunea sau marțea, dar de miercuri până duminică era extenuant. Era epuizant să încerc să țin pasul cu școala după o tură care dura până la două noaptea și apoi să mă trezesc, ca să ajung la cursul de la ora nouă.

— Ești bine? mi-a șoptit Hank în ureche. E prima oară când scapi o sticlă de când ai învățat să jonglezi cu ele.

— Sunt bine, i-am zis și mi-am șters mâinile ude pe prosopul îndesat în buzunarul de la spate.

— Un Coors Light, am spus!

— Așteaptă naibii un minut! a strigat Raegan la idiotul nerăbdător care stătea alături de alți patruzeci de idioți nerăbdători în dreptul meu la tejghea. Eu tot nu pricep de ce faci asta pentru Coby, a zis ea, cu o urmă de încruntare pe chip.

— E pur și simplu mai ușor așa.

— Mie mi se pare că-i ușurezi situația. De ce ar vrea să se îndrepte vreodată, Cami? Te are pe tine să-l scoți din rahat după un proces de conștiință de două minute.

— E un copil tâmpit, Ray. Are voie s-o dea în bară, i-am spus și am trecut peste Gruber ca să ajung la sticla de Blue Curaçao.

— E fratele tău mai mic. N-ar trebui să fie un ratat mai mare decât tine.

— Nu totul este așa cum ne-am dori să fie.

— Blue Moon!

— Blind Pig!

— Aveți Zombie Dust la halbă?

Am scuturat din cap.

— Doar în octombrie.

— Ce fel de bar e ăsta? E una din cele mai bune zece beri făcute vreodată! Ar trebui s-o aveți tot anul!

Mi-am dat ochii peste cap. Joi seara băutura se ieftinea și era deja aglomerat. Pe ring, se dansa umăr la umăr, iar lumea stătea la coadă pe trei rânduri la bar, care era considerat un punct fierbinte pentru ceea ce Hank numea cu afecțiune „Piața cărnii", și nici măcar nu era încă ora unsprezece, când începea cu adevărat iureșul.

— Colțul de vest! a strigat Hank.

— Mă duc! a zis Kody și și-a făcut loc prin mulțime ca să ajungă la un grup care fremăta.

Clienții erau întotdeauna violenți încă vreo două sau trei zile după o luptă. Îl vedeau pe Travis Maddox cum îl face praf pe vreunul, fără niciun pic de milă, apoi toți care asistaseră la bătaie plecau de acolo crezând că și ei sunt invincibili.

Raegan a zâmbit și s-a oprit câteva secunde ca să-l admire pe Kody la treabă.

— Doamne, sexy mai e.

— La muncă, târfo! i-am zis, scuturând cu putere un New Orleans Fizz, până am simțit că mi-au luat brațele foc.

Raegan a oftat, a aliniat cinci pahare de shoturi, a pus grămadă de șervețele pe raftul cel mai de jos, după care a întors o sticlă de Chartreuse cu fundul în sus. A umplut toate păhărelele, apoi a turnat o dâră subțire pe o porțiune curată a tejghelei. A aprins o brichetă și focul a izbucnit.

Grupul cel mai apropiat de bar s-a retras, departe de flăcările care se întindeau pe planșa de lemn, apoi a aplaudat.

— Dați-vă naibii în spate! a urlat Raegan, iar focul s-a stins singur după vreo treizeci de secunde.

— Frumos! a zis Trenton, care stătea în fața mea cu brațele încrucișate.

— Stai departe de colțul de vest, i-am spus și am arătat cu capul către marea roșiatică de idioți agitați, despărțiți de Kody și Gruber.

Trenton s-a întors și apoi a clătinat din cap.

— Nu-mi spune tu ce să fac.

— Atunci cară-te dracului de lângă tejgheaua mea, i-am zis și am zâmbit răutăcios.

— Arțăgoaso, a zis Trenton și a ridicat de câteva ori din umeri.

— Bud Light!

— O margarita, te rog!

— Hei, frumoaso, am auzit o voce cunoscută.

— Hei, Baker, i-am răspuns, cu un zâmbet.

Îmi băga bancnote de 20 de dolari în borcanul cu bacșiș de peste un an.

Trenton s-a încruntat.

— Îți lipsește cămășa, a spus el.

M-am uitat în jos, către vesta mea de piele. Da, sânii îmi cam ieșiseră la joacă, dar lucram într-un bar, nu într-o creșă.

— Vrei să spui că nu ești de acord cu ținuta mea?

Trenton a dat să spună ceva, dar eu i-am dus degetul la buze.

— Ce drăguț. Chiar credeai că-mi pasă ce răspunzi.

Trenton mi-a sărutat degetul, iar eu mi-am retras mâna.

Raegan a împins un shot către Trenton și i-a făcut cu ochiul. I-a făcut și el cu ochiul, a închinat paharul spre ea și apoi a tăiat-o peste ringul de dans către mesele de biliard, nici la trei metri distanță de bătaia cu care se chinuiau Kody și Gruber. Trenton a privit câteva secunde, a dat pe gât paharul de whisky primit gratis de la Raegan, după care a intrat în mulțime. Ca o picătură de ulei într-un castron cu apă, grupul bătăușilor s-a dat în spate.

Trenton a zis ceva, iar Kody și Gruber i-au escortat pe doi dintre tipi către ieșire.

— Ar trebui să-i ofer o slujbă, a zis Hank, care urmărise scena din spatele meu.

— N-ar accepta, am spus eu, în timp ce preparam o altă băutură.

Spre deosebire de fratele lui mai mic, era evident că Trenton prefera să nu se bată. Nu se temea însă de nimic, pentru că, exact ca în cazul tuturor fraților Maddox, avea mereu această variantă pentru a rezolva o problemă.

Preț de aproape oră, o dată la câteva minute, m-am trezit cercetând din priviri încăperea după acel păr castaniu răvășit și după tricoul alb. Bluza cu mânecă scurtă îi venea perfect pe bicepși și pe pieptul lat, iar eu m-am crispat când mi-am dat seama că observ așa ceva. Îl plăcusem dintotdeauna pe Trenton, dar nu încercasem niciodată să-l cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama de ce. Cu siguranță îl plăceau multe fete, iar gândul de-a sta la coadă nu mă atrăgea, dar tot îl remarcasem. Era greu să nu se întâmple asta.

Trenton s-a aplecat ca să dea lovitura câștigătoare la una dintre mesele de biliard, cu șapca lui albă întoarsă invers. Era în mod evident una dintre preferatele lui, iar albul ei murdar făcea ca bronzul care-i rămăsese de astă-vară să pară și mai accentuat.

— Ce mama dracului! Deja au fost două bătăi la intrare! a zis Blia, cu ochii mari. Vrei o pauză?

Am dat din cap și-am încasat banii pentru ultimul cocktail pe care îl făcusem.

— Să nu stai mult. Mai sunt cinci secunde și locul ăsta o să explodeze.

I-am făcut cu ochiul.

— Doar mă duc la baie, să fumez și mă întorc imediat.

— Să nu ne părăsești niciodată, a spus Blia, luând deja o comandă. M-am decis că nu sunt pregătită încă pentru barul de est.

— Nu-ți face griji. Hank va trebui să mă dea afară mai întâi.

Hank mi-a aruncat un șervețel împăturit peste față.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, șmechero.

L-am plesnit în joacă peste mână și apoi m-am dus direct la toaleta angajaților. După ce am intrat în cabină, mi-am lăsat chiloții în jos și m-am așezat. De afară auzeam basul muzicii, care păstra un ritm înfundat, dar constant. Pereții subțiri vibrau și mi se părea că oasele mele fac același lucru.

După ce mi-am verificat telefonul, l-am pus deasupra containerului de plastic gri, unde era hârtia igienică. Tot nimic de la T.J., dar eu am fost ultima care a dat vreun mesaj. N-aveam de gând să fiu genul de fată care cerșește atenție.

— Ai terminat? l-am auzit pe Trenton din celălalt capăt la cabinei.

Tot trupul mi s-a încordat.

— Ce mama naibii cauți aici? Aici e toaleta fetelor, Polițist Texan Obsedat!

— Tocmai ai insinuat că mă compar cu Chuck Norris? Că eu nu mă supăr.

— Ieși de aici!

— Calmează-te. N-am cum să te văd.

Am tras apa și am deschis ușa cabinei cu atâta forță că am trântit-o de chiuvetă. După ce m-am spălat pe mâini și am scos câteva prosoape de hârtie, m-am uitat urât la Trenton.

— Mă bucur să văd că angajații fac de-adevăratelea ce scrie pe semne. Întotdeauna m-am întrebat dacă e așa.

L-am lăsat singur în baie și m-am dus către ieșirea angajaților.

În momentul în care am ieșit, frigul mi-a mușcat din părțile neacoperite ale trupului. Mașinile încă mai veneau și trăgeau la întâmplare pe gazonul din partea îndepărtată a parcării. Oamenii trânteau portierele, apoi găști de prieteni sau cupluri se îndreptau către intrare, încetiniți de coada enormă de studenți care așteptau ca alții să plece pentru a putea intra.

Trenton a venit lângă mine, a scos o țigară, și-a aprins-o, apoi mi-a aprins-o pe a mea.

— Ar trebui să te lași de fumat, a zis. Urât obicei. Nu e deloc atrăgător la o fată.

Mi-am lungit gâtul către el.

— Ce? Nu încerc să fiu drăgălaș. Eu nu sunt fată.

— Nu-mi place de tine.

— Ba da, îți place.

— Și nici eu nu încerc să fiu drăgălașă.

— Nu-ți prea iese.

M-am uitat la el cu coada ochiului și mă străduiam din răsputeri să nu mă simt flatată. Un sentiment cald mi-a inundat pieptul, apoi a început să se reverse, ajungând până în vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. Avea asupra mea cel mai bun și cel mai rău efect în același timp. De parcă toată ființa mea era dezirabil. Nici măcar nu trebuia să fac vreun efort. Aprecierea sinceră a lui Trenton față de tot ce știa despre mine crea dependență. Am realizat că-mi doream mai mult, dar nu-mi dădeam seama dacă e din cauza felului în care mă făcea să mă simt, și care îmi plăcea atât de mult, sau din cauza acestui sentiment familiar. Așa fuseseră primele mele trei luni cu T.J. Căldura pe care am simțit-o timp de o secundă s-a spulberat și am început să tremur.

— Ți-aș oferi jacheta mea, dar n-am adus-o, a zis Trenton. Am astea, totuși.

Și-a ridicat puțin brațele de pe lângă corp, cu palmele în sus.

Am ridicat din umeri.

— E-n regulă. Cum au fost ultimele ore de muncă aseară?

El și-a încrucișat mâinile la piept.

— Faci o treabă mult prea bună. Hazel se tot văicărea că nu ești acolo și apoi a început și Calvin.

— Mi-ai luat apărarea măcar?

— Și cam ce voiai să le spun? *Taci naibii, Hazel! Nu se pricepe la nimic și nu vreau s-o mai prind pe-aici!*

— Un prieten adevărat așa ar fi făcut.

Trenton a clătinat din cap.

— N-are nicio logică. Dar cred că-mi place.

— Mulțumesc.

Am terminat repede țigara, am aruncat-o și am călcat pe ea.

— Mă întorc la muncă.

— Întotdeauna, a spus Trenton și m-a urmat înăuntru.

Blia s-a reîntors la chioșcul din față, apoi a venit Jorie pentru a-și lua și Raegan pauză. Trenton era deja la cea de-a patra sticlă de bere când s-a întors Raegan și părea din ce în ce mai iritat cu fiecare băutură pe care o preparam.

— Te simți bine? l-am întrebat eu tare, ca să acopăr muzica.

A dat din cap, dar nu și-a ridicat privirea de la degetele lui împreunate, așezate pe bar. Am observat pentru prima dată că pe tricoul lui erau două păsări, deasupra inscripției DO YOU SWALLOW? Tatuajele lui numeroase se potriveau cu tricoul și cu jeanșii uzați, dar brățara de plastic cu roz, alb și violet nu mergea deloc.

Am atins plasticul cu arătătorul.

— Olive?

Și-a răsucit puțin încheietura.

— Da.

Nici măcar faptul că am pomenit-o pe prietena lui cea mai bună nu l-a înveselit.

— Ce-ai pățit, Trenton? Te comporți ciudat.

— E aici.

— Cine-i aici? am zis și m-am încruntat, în timp ce preparam o altă băutură.

— Tântălăul ăla de boboc pe care l-am dat afară de la Skin Deep.

M-am uitat în jur și, da, era acolo, la câtiva metri în stânga lui Trenton, flancat de Jeremy și Kylie. Ea purta o altă rochiță scurtă, doar că aceasta era aurie și mult mai strâmtă.

— Nu-l băga în seamă. Ne distrăm bine în seara asta.

— *Ne* distrăm? Eu stau aici de unul singur, s-a răstit el.

Clay mi-a zâmbit, dar eu mi-am lăsat privirea în pământ și m-am rugat să nu comenteze ceva care să-l ațâțe pe Trenton. Dar n-am avut noroc.

— Uite, Jeremy! Uite-o pe secretara afurisită! a făcut Clay.

Era mai beat decât atunci când venise la salon.

M-am uitat după Kody, dar nu l-am văzut. Probabil că era la intrare, unde izbucneau bătăile. Gruber era în partea de vest, căci și acolo erau conflicte. Tuffy era în pauză, deci probabil că Hank stătea la intrare, ca să verifice actele de identitate și să încaseze banii.

Clay încă nu-l observase pe Trenton, dar Kylie îl văzuse. Își ținea o mână pe spatele lui Clay și cealaltă pe abdomenul lui, iar vârful degetului inelar era băgat în talia jeanșilor lui. Chiar dacă era toată înfășurată în jurul lui Clay, era cu ochii după Trenton, așteptând s-o remarce.

— Vreau o sticlă de Bud, Afurisito! Și nu capeți niciun bacșiș, pentru că m-ai dat afară aseară.

— Vrei să te mai dau o dată? l-am întrebat.

— Poate te duc pe alee și te pun capră, a zis el, clătinându-se pe picioare.

Trenton s-a încordat, iar eu mi-am pus mâna peste mâna lui.

— E mort de beat. Lasă-mă o clipă și-o să-l rog pe Kody să-l dea afară.

Trenton nici măcar nu s-a uitat la mine, doar a dat din cap, cu nodurile degetelor albe de atâta încordare.

— N-am chef de tâmpeniile tale în seara asta. Du-te și comandă de la chioșc.

— Adu-mi bere, târfă! a spus Clay, chiar înainte să-și dea seama pe cine țin de mână.

Trenton s-a ridicat de pe scaun și și-a făcut repede loc printre câțiva oameni.

— Trent, nu! La naiba!

Am sărit peste tejghea, dar nu înainte ca Trenton să apuce să plaseze câțiva pumni. Clay era deja pe jos, plin de sânge. Am căzut în genunchi și mi-am protejat capul, acoperindu-l în același timp pe Clay cu trupul meu.

Jorie a țipat, acoperind muzica.

— Cami, nu!

Când am constatat că nu se mai întâmplă nimic, mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Trenton deasupra noastră, cu pumnul tremurând, încă ridicat. Kylie stătea și ea lângă Trenton și se uita în jos la noi. Era un simplu spectator, nu era deloc îngrijorată de soarta lui Clay.

Kody și Raegan stăteau lângă mine când m-am ridicat. Kody l-a ajutat pe Clay să se pună pe picioare. Jorie a arătat către Clay, iar Kody l-a apucat de braț.

— Bine. Hai să mergem, a zis Kody.

Clay și-a smuls mâna din strânsoare și și-a șters sângele de la gură cu mâneca.

— Mai vrei o dată, frumușelule? a întrebat Trenton.

— Du-te naibii, a zis Clay, scuipând sânge pe podea. Hai să mergem, Kylie.

Trenton a tras-o pe Kylie lângă el și a arătat spre ea.

— E iubita ta?

— Și ce dacă e? a întrebat Clay.

Trenton a apucat-o pe Kylie, a aplecat-o pe spate și a sărutat-o pe gură. Ea l-a sărutat la rândul ei și pentru câteva clipe amândoi

păreau mai mult decât entuziasmați. Trenton și-a strecurat mâna și a apucat-o de fund, prinzându-i gâtul cu celălalt braț.

Mie mi s-a făcut rău și, ca toată lumea de acolo, am încremenit până când Trenton și-a îndreptat postura și a împins-o ușor pe Kylie către Clay.

Clay s-a strâmbat, dar nu a reacționat. Kylie părea mai mult decât încântată și s-a răsucit ca să-i mai arunce lui Trenton o ultimă privire lascivă, în timp ce Clay o târa de mână către ieșire. Kody l-a condus afară, dar nu înainte de a se uita nedumerit mai întâi la Raegan, apoi la mine.

Doar atunci mi-am dat seama că fiecare mușchi din corp îmi era încordat.

M-am apropiat de Trenton și am arătat către pieptul lui.

— Dacă mai faci o dată rahatul ăsta, te dau afară de aici.

Trenton a zâmbit din colțul gurii.

— Te referi la bătaie sau la sărut?

— Fundul tău nu e cumva gelos de cât rahat scoți pe gură? am zis și m-am întors la bar.

— Am mai auzit asta deja! a strigat Trenton.

Și-a luat berea de pe bar și s-a dus către mesele de biliard, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu vreau să zic mai multe, sora mea, dar pari ofticată, a spus Raegan.

Am început să spăl cănile de parcă le-aș fi urât pentru că, în acel moment, chiar uram totul.

— Nu puteam să-l suport în liceu și nu pot să-l suport nici acum.

— Ai petrecut mult timp cu el, având în vedere că nu-l suporți.

— Credeam că s-a schimbat, dar se pare că nu.

— Se pare că nu, a întărit Raegan și a desfăcut trei sticle bere, una după alta.

— Taci, taci, taci, am fredonat eu, încercând s-o fac să tacă.

Nu-l doream, oricum. Ce-mi păsa mie că era o târfă masculină, care îi băga limba în gură unei fete oarecare, doar pentru a-l scoate din minţi pe iubitul ei?

Agitaţia din spatele barului a continuat, dar, din fericire, bătăile s-au potolit chiar înainte de ultima comandă. Întotdeauna era o mare problemă să ieşi de acolo când e o bătaie generală chiar la momentul închiderii. Luminile se aprindeau şi mulţimea se dispersa. O dată în viaţa lor, Kody şi Gruber nu mai fuseseră nevoiţi să fie nişte nemernici ca să-i dea afară pe bătăuşi. În schimb, i-au poftit politicos pe oameni să plece, iar Raegan şi cu mine am închis barul. Lita şi Ronna au apărut cu mături şi cu produse de curăţenie. Pe la ora trei, barmaniţele erau toate gata de plecare şi, din curtoazie, Kody şi Gruber ne-au condus la maşini. Conducând-o pe Raegan noapte de noapte şi umplând acele scurte momente cu farmecul lui subtil, aşa o convinsese Kody, în cele din urmă, să iasă cu el la o întâlnire. Gruber m-a dus până la Ştrumf, amândoi zgribulindu-ne de frig. Când maşina lui Trenton şi mai apoi Trenton însuşi ne-au apărut în faţa ochilor, Gruber şi cu mine ne-am oprit în acelaşi timp.

— Vrei să rămân? m-a întrebat încet Gruber, în vreme ce ne-am reluat mersul.

— Ce-ai de gând să faci? a şuierat Trenton. Nimic.

Am strâmbat dezgustată din nas.

— Nu fi nesimţit. Nu ai dreptul să fii dobitoc cu oamenii care sunt răi *şi* drăguţi cu mine.

— Dar ce faci cu ăia care sunt şi una, şi alta? a zis el şi a ridicat din sprâncene.

Am dat din cap către Gruber.

— Sunt bine.

Gruber şi-a luat la revedere şi s-a întors în bar.

— Eşti beat, am zis şi am deblocat portiera Jeepului de pe partea şoferului. Ai chemat un taxi?

— Nu.

— Pe unul dintre fraţii tăi?

— Nu.

— Deci te duci acasă pe jos? am întrebat şi am tras de brelocul [illegible] şi strălucitor în formă de deschizător de sticle de bere care se ieşea din buzunarul jeanşilor.

Cheile au ieşit odată cu acesta.

— Nu, a zis el, cu un zâmbet.

— Eu nu te duc acasă.

— Nu le mai las pe fete să mă ducă deloc cu maşina.

Am deschis portiera, apoi am oftat, scoţându-mi telefonul mobil.

— O să-ţi chem un taxi.

— Mă duce Kody cu maşina lui.

— Dacă te mai duce acasă de multe ori, va trebui să oficializaţi relaţia pe Facebook.

Trenton a izbucnit în râs, dar apoi surâsul i-a dispărut.

— Nu ştiu de ce am făcut asta. Cu ea. Din obişnuinţă, cred.

— Nu vorbeai tu mai devreme despre obiceiuri proaste?

— Sunt un nemernic. Îmi pare rău.

Am ridicat din umeri.

— Fă ce vrei.

Părea rănit.

— Nu-ţi pasă.

După o scurtă pauză, am scuturat din cap. Nu-mi venea să mint în gura mare.

— Eşti îndrăgostită de el? De tipul ăsta?

— Haide, Trent. Ce mai e şi asta?

Chipul lui Trenton s-a strâmbat.

— Tu şi cu mine... suntem doar prieteni, nu-i aşa?

— Câteodată nu sunt sigură nici măcar de asta.

Trenton a dat din cap, apoi a lăsat privirea în pământ.

— Bine. Verificam doar.

S-a îndepărtat, iar eu am oftat, frustrată.

— Da, am strigat după el.

S-a întors şi mi-a aruncat o privire plină de speranţă.

— Suntem prieteni.

A zâmbit uşor, apoi zâmbetul i-a acoperit toată faţa.

— Ştiu.

Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a început să se plimbe prin parcare de parcă era stăpânul lumii.

După ce s-a suit în camioneta lui Kody, am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare. Eram în mare necaz. Mare. Dezastruos. Marca Maddox.

7

— Încă nu știi nimic în legătură cu Ziua Recunoștinței?

Uram să întreb, dar el n-ar fi adus vorba dacă nu aș fi făcut-o eu, iar în acel moment eram aproape disperată să aflu. Începusem să uit cum era să fiu în preajma lui și unele lucruri care ar fi trebuit să-mi fie clare începeau să devină confuze.

T.J. n-a scos niciun sunet preț de câteva secunde. Nici măcar n-a respirat.

— Mi-e dor de tine.

— Deci răspunsul e negativ.

— N-am cum să știu până cu o zi înainte. Poate chiar în ziua respectivă. Dacă apare ceva...

— Înțeleg. M-ai avertizat. Nu te mai comporta ca și cum ar urma să fac o criză de nervi ori de câte ori nu-mi poți da un răspuns direct.

A oftat.

— Îmi pare rău. Nu e asta. Îmi fac doar griji că data viitoare când tu o să întrebi, iar eu o să răspund... o să spui ceva ce nu vreau să aud.

Am zâmbit la telefon și mi-am dorit să-l pot îmbrățișa.

— E bine că știu că nu vrei să auzi așa ceva.

— Nu vreau. E greu de explicat... vreau la fel de mult și promovarea asta, și să fiu cu tine.

— Pricep. Nu e ușor, dar va fi bine. Nu vom fi nevoiți întotdeauna să ne fie dor unul de altul. Trebuie să trecem doar de partea asta grea de la început, corect?

— Corect.

Replica lui a venit imediat și fără șovăială, dar i-am simțit incertitudinea din glas.

— Te iubesc, am zis.

— Știu că mă iubești, a spus el. Să ai o noapte frumoasă, iubito.

Am dat din cap, știind că nu mă poate auzi, dar n-am putut să fac mai mult. Am închis, fără să discutăm despre Coby, nici despre a doua mea slujbă, nici despre faptul că petrecusem atât de mult timp cu Trenton. Bacșișul din weekend îl ajutase pe frate-meu să-și plătească mare parte din datorii, dar mi-era teamă că nu va mai dura mult până va ieși din programul de dezintoxicare.

Mi-am pus o bluză din dantelă neagră, cu mânecă lungă, și m-am luptat cu una dintre perechile mele de jeanș sfâșiați. Apoi mi-am dat cu gloss pe buze și am ieșit pe ușă repede, ca să nu întârzii la schimbul de vineri noapte de la Red.

De cum am intrat pe ușa angajaților, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Toată lumea de-abia se târa, iar în bar era liniște. Prea liniște. În mod normal, aș fi apreciat acest prim ceas, înainte ca oamenii să înceapă să intre în valuri pe uși. Vineri era seara rezervată doamnelor, deci iureșul începea și mai devreme, dar barul era mort.

După vreo jumătate de oră, Raegan mormăia în barbă, ștergând tejgheaua pentru a treia oară.

— E vreo luptă ilegală programată în seara asta?

Am clătinat din cap.

— La Circle? Niciodată atât de devreme.

— O, privește. Iată ceva de făcut, a zis Raegan și a luat sticla de Jim Beam.

Travis Maddox își târâia picioarele către scaunul lui favorit de la bar, arătând deplorabil. Raegan i-a dat un whisky dublu, iar el l-a băut dintr-o singură înghițitură, după care a lăsat paharul să cadă cu zgomot pe tejgheaua de lemn.

— Păi, am zis și am luat sticla pe care mi-o întindea Raegan. Doar două chestii pot fi atât de nasoale. În familie e toată lumea bine? am întrebat, așteptând emoționată răspunsul.

— Da. Toată lumea în afară de mine.

— Nu-mi vine să cred, am spus eu, uluită. Cine e fata?

Travis și-a lăsat umerii în jos.

— O boboacă. Și nu mă întreba ce hram poartă. Nu știu, deocamdată. Dar, în timp ce i-o trăgeam azi altei fete, mă simțeam de parcă fac ceva rău, apoi chipul fetei ăsteia mi-a apărut în fața ochilor.

— Al boboacei?

— Da! Ce mama dracului, Cami? Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată!

Am schimbat o privire cu Raegan.

— Păi, am zis. Nu e cel mai rău lucru din lume. Îți place de ea. Și ce dacă?

— Mie nu-mi plac fetele *așa*. Aia e problema.

— *Așa?* am întrebat, surprinsă.

A mai băut un pahar, apoi și-a pus mâinile în cap, mișcându-le în cercuri.

— Nu-mi iese din minte.

— Ești jalnic pentru un tip care nu pierde niciodată! l-a tachinat Raegan.

— Spune-mi tu ce să fac, Cami. Știi lucruri despre fete. Într-un fel, și tu ești fată.

— Bine, înainte de toate, i-am zis și m-am aplecat spre el, suge-mi-o.

— Vezi? Fetele nu spun așa ceva.

— Ba alea mișto spun, a zis Raegan.

Am continuat:

— În al doilea rând, ești nenorocitul de Travis Maddox. Poți avea orice fată îți dorești.

— Aproape orice fată, a zis Raegan de la chiuvetă, câțiva metri mai încolo.

Travis a strâmbat din nas.

— Erai iubita lui Brazil. Nici măcar n-am încercat.

Raegan s-a încruntat la cel mai tânăr dintre frații Maddox.

— Tocmai m-ai refuzat?

— Cam așa, a zis el. Ăsta-i adevărul.

— Oricum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— N-avem de unde să știm, a zis el, apoi a ridicat cel de-al treilea pahar și l-a dat pe gât.

— Ușurel, Mad Dog, am zis.

Travis s-a crispat.

— Știi că nu-mi place să-mi zici așa.

— Știu, am spus eu și-am pus sticla deoparte. Dar te-a făcut atent. Uite care-i planul. În primul rând, nu mai fi o târfă plângăcioasă. În al doilea rând, adu-ți dracului aminte cine ești și folosește-ți farmecul. Nu e cu nimic diferită de altele...

— O, ba da, e diferită, a zis Travis.

Am oftat și m-am uitat la Raegan.

— E atins rău de tot.

— Taci și ajută-mă, a spus Travis, nervos.

— Sunt trei trucuri ca să pui mâna pe o fată care se lasă greu: răbdare, să ai alte opțiuni sau să te arăți dezinteresat. Tu nu ești genul celui mai bun prieten. Tu emani sex, flirtezi mereu la modul inaccesibil. Cu alte cuvinte, ești Travis Maddox.

— Știam eu. Întotdeauna m-ai dorit, a zis el, înfumurat.

M-am ridicat în picioare.

— Ăă... nu. Deloc. Nici măcar în liceu.

— Mincinoaso, a zis el ridicându-se. Nici cu tine n-am încercat nimic niciodată. Frate-meu a fost mereu îndrăgostit de tine.

Am încremenit. Ce mama naibii însemna asta? Știa oare ceva?

Travis a continuat.

— Dezinteres. Alte opțiuni. Răbdare. Am priceput.

Am dat din cap.

— Dacă te însori cu ea, îmi datorezi o sută de dolari.

— Să mă însor? a zis Travis și s-a strâmbat dezgustat. Ce mama dracului, Cami? Am nouăspe ani! Nimeni nu se însoară la nouăspe ani.

M-am uitat în jur, ca să verific dacă l-a auzit cineva cum recunoaște că nu are vârsta legală.

— Spune chestia asta mai tare.

A rânjit.

— Eu să mă însor vreodată? Sau în curând? Nu se va întâmpla nicicând.

— Păi lui Travis Maddox nu-i stă în fire nici să intre într-un bar supărat din cauza unei fete. Nu știi niciodată.

— Să-ți fie rușine că-mi dorești așa ceva, a spus el și mi-a făcut cu ochiul. Mai bine vii să mă vezi la următoarea luptă, Camille! Fii o prietenă bună, vrei?

— Știi bine că trebuie să muncesc.

— O s-o programez cât mai târziu.

— Tot n-o să vin! E o barbarie!

— Vino cu Trent!

Travis s-a întors și s-a cărat, iar eu am rămas încremenită pe loc. A vorbit cumva despre Trenton și înainte? Deci Trenton vorbea despre mine. Cui i-a mai spus? Când Travis ieșea prin ușa groasă și roșie, un grup mare intra în bar și a început să se aglomereze din ce în ce mai mult. M-am bucurat că n-am mai avut timp să-mi fac griji despre zvonurile care circulau sau nu și nici dacă aceste zvonuri ar fi ajuns la urechile lui T.J.

***

A doua zi de dimineață, mai târziu, m-am dus la Skin Deep, deja într-o dispoziție proastă. T.J. nici nu sunase, nici nu-mi răspunsese

la mesaj, ceea ce nu făcea decât să-mi alimenteze paranoia despre vorbele care ar fi putut să-i iasă pe gura aia mare lui Trenton.

— A venit Cami! a spus Hazel zâmbind.

Și-a împins pe nas ochelarii cu rame negre și groase.

Am zâmbit forțat. Hazel a strâns din buzele roșii.

— De ce ești tristă? Petrecerea celor de la Alpha Gamma v-a dat afacerea peste cap aseară?

— Asta era? Tu te-ai dus?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Fetele din frății sunt delicioase. Deci ce ți s-a întâmplat?

— Sunt doar obosită, i-am zis și am întors în ușă semnul pe care scria DESCHIS.

— Capul sus. Calvin are de gând să te roage să începi să lucrezi și duminica.

— Vorbești serios? am spus eu, cu o voce mai plângăcioasă decât mi-aș fi dorit.

Azi nu era o zi bună să mi se ceară să lucrez mai mult. Când am ajuns în spatele tejghelei, a apărut și Trenton.

— Mușețica![1] a făcut el.

Ținea în brațe un castron cu fructe de plastic.

— O, te rog, nu începe. Nu era amuzant în școala generală, nu e amuzant nici acum.

Trenton a ridicat din umeri.

— Mie-mi plăcea.

— Nici nu știai cine sunt când eram în generală.

S-a încruntat.

— Cine spune?

M-am uitat teatral în toate părțile.

— Nici măcar n-ai vorbit cu mine până nu mi-au crescut țâțele.

Hazel a început să se hlizească.

— E mult mai distractiv la muncă de când s-a angajat ea aici!

[1] Joc de cuvinte. Camille seamănă cu chamomile – mușețel în limba engleză. (*N.t.*)

— Asta nu înseamnă că nu știam cine ești, a zis Trenton, deloc amuzat.

Hazel a făcu un gest către castronul din brațele lui Trenton.

— Ce-i cu fructele alea?

— Pentru atelierul meu. Decor.

— Sunt hidoase, a zis ea.

— Erau ale mamei, a spus el, fără să se supere. M-am hotărât că am nevoie la muncă de ceva care i-a aparținut. Mă înveselește.

A plecat și a dispărut la el în atelier.

— Deci, a spus Hazel și s-a sprijinit cu coatele de tejghea.

A ridicat din sprâncenele ei, desenate subțire.

— Tensiunea sexuală de pe aici devine de-a dreptul ridicolă.

Am ridicat și eu o sprânceană.

— Nu știam că-ți place de Calvin.

— Am auzit asta! a strigat Calvin din capătul culoarului.

— Bravo! a strigat și Hazel. Deci, nu te interesează Trent?

— Nu, am zis.

— Nici măcar un pic.

— Am un iubit care mă face foarte fericită, am spus, după care mi-am umezit degetul cel mare și am început să număr niște formulare.

— La naiba, a făcut Hazel. Îmi place cum vă stă împreună.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, i-am zis, aranjând teancul din mâinile mele și așezându-l înapoi în cutia sa.

S-a auzit clopoțelul și au intrat patru fete: toate blonde, toate bronzate și toate arătându-și sânii măricei pe sub niște tricouri strâmte, în diverse nuanțe de roz.

Am dat să le urez bun venit, dar Hazel a arătat către ușă. Fetele s-au oprit în loc.

— Haide, Hazel. I-am spus că trecem pe aici, s-a văicărit una dintre ele.

— Afară, a zis ea, încă arătând cu un deget.

Apoi s-a uitat în jos și a dat pagina unei reviste *Cosmopolitan* cu alt deget. N-a auzit clopoțelul și a ridicat privirea.

— Voi sunteți cumva surde? Afară, am zis!

Fetele s-au încruntat și s-au îmbufnat preț de câteva clipe, înainte de a face cale întoarsă.

— Ce a fost asta? am întrebat.

A scuturat din cap și a oftat.

— Fanele lui Trent. Are și Bishop. Femei care o ard pe la salon, sperând să obțină niște tatuaje gratis sau... nu știu... să le-o tragă vreunul din ei.

Și-a dat ochii peste cap.

— Sinceră să fiu, mă enervează, dar până de curând aveau voie înăuntru.

— Ce s-a schimbat?

Hazel a ridicat din umeri.

— Bishop vine mai rar, iar Trenton mi-a spus să le dau afară după ce ai început tu să lucrezi aici. Vezi? Nu ești o dezamăgire totală.

Mi-a tras un cot.

— Presupun că nu prea mi-am meritat banii. Nici măcar nu pot prepara MadaCide-ul cum trebuie. Dezinfectantul e important pe aici.

— Taci naibii! a zis ea cu un zâmbet ironic. Nimeni altcineva nu l-a putut convinge pe Calvin să scape de decorul chinezesc de doi bani și să reorganizeze dosarele. Ești aici de mai puțin de o lună și totul e mai organizat, iar clienții nu se mai întreabă dacă vor primi și o prăjitură cu răvaș la fiecare tatuaj.

— Mersi. E plăcut să te simți apreciată.

— Și eu te apreciez, a zis Trenton, de pe hol. Apreciez fraptul că, în cele din urmă, o să te uiți la *Spaceballs* cu mine diseară. Vin pe la tine cu film cu tot.

— Nu, am zis eu și am dat din cap.

— De ce nu?

— Lucrez.

— Și apoi?

— Mă culc.

— Pe naiba.

— Ai dreptate. Am planuri.

A rânjit.

— Cu cine?

— Încă nu știu, dar sigur nu cu tine.

Hazel a chicotit.

— Au.

Trenton și-a pus toată palma peste fața micuță a lui Hazel și a împins-o în joacă, ținându-și mâna acolo cât timp a vorbit.

— Nu-i frumos din partea ta. Credeam c-ai spus că suntem prieteni.

— Suntem, i-am zis.

Hazel s-a eliberat în cele din urmă din strânsoarea lui Trenton și a început să-l plesnească la greu peste mână. Fără s-o bage în seamă și apărându-se doar cu o mână, el a continuat:

— Prietenii se uită împreună la *Spaceballs*.

— Nu suntem prieteni atât de buni, am zis eu și m-am concentrat să pun agrafele pentru hârtie în noua lor cutie.

Clopoțelul de la ușă s-a auzit iar și și-au făcut apariția doi clienți: un cuplu. Erau deja plini de tatuaje până la gât.

— Bună, le-am zis, zâmbind. Cu ce vă pot ajuta?

— Rachel! a strigat Hazel și a luat-o în brațe pe fată.

Avea un piercing în sprânceană, un diamant ca aluniță și cercei în nas și buze. Părul ei roșu, tuns pixie, aproape că strălucea, atât era de colorat. Deși capul îi era plin de găuri, iar mâinile acoperite de cranii și zâne, tot era uluitor de frumoasă. M-am retras și le-am privit cum pălăvrăgesc. Iubitul ei, înalt și slăbănog, era la fel de bucuros s-o vadă pe Hazel. Nu-mi puteam imagina că mai voiau vreun piercing sau vreun tatuaj. În afară de cazul în care își doreau vreun tatuaj pe față.

Hazel i-a condus la ea în atelier, iar râsetele și conversația au continuat.

— Va fi o zi lungă, a oftat Trenton.

— Nu știi asta. De-abia a început.

— Eu pot mereu să-mi dau seama, a zis el.

— Cine sunt ei? am întrebat, dând din cap către hol.

— Rachel e sora lui Hazel.

Am ridicat din sprânceană.

— Poate că e o dovadă de ignoranță din partea mea, dar Rachel nu e asiatică. Nici măcar un pic.

— Amândouă au fost adoptate. Au rămas orfane. Sunt vreo dulșpe frați sau ceva de genul ăsta. Acum sunt împrăștiați prin toată țara și toți se iubesc între ei la nebunie. E uluitor.

Am surâs la acest gând.

— Deci chiar nu vrei să vezi *Spaceballs* cu mine diseară?

— Chiar nu vreau.

— De ce? a zis el, apoi și-a încrucișat brațele și și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

Am zâmbit.

— Te pregătești de vreo luptă?

— Răspunde la întrebare, Camlin. Ce ai împotriva acestui film? Trebuie să știu înainte să mergem departe.

— Mai departe unde?

— Tragi de timp.

Am oftat.

— Între muncă și Red, și... ne vedem destul de mult.

S-a uitat la mine preț de o clipă, în vreme ce o mie de gânduri i se derulau în spatele ochilor lui calzi și căprui. A făcut câțiva pași ca să se apropie și și-a pus palma pe birou în dreptul șoldului meu, atingându-mă cu pieptul pe brațul stâng. S-a aplecat, iar gura lui aproape că mi-a atins părul.

— Și ăsta e un lucru rău?

— Da. Nu. Nu știu, am zis, cu o strâmbătură.

Mă deruta și era prea aproape de mine ca să gândesc logic. M-am răsucit ca să-i spun să mă lase în pace, dar când am ridicat ochii, m-am oprit. El era chiar acolo. La câțiva centimetri distanță. Mă fixa cu o privire pe care n-o puteam descifra.

S-a uitat în jos la umărul meu gol.

— E un loc perfect să-ți fac un tatuaj.

Am râs scurt.

— Nu.

— Haide. Ai văzut cum lucrez.

— Am văzut, i-am zis și am dat din cap înțelegătoare. E uimitor ce faci.

— Păi atunci?

M-am uitat la el și am încercat să deslușesc ce spunea privirea lui.

— N-am încredere în tine. Probabil c-o să-mi tatuezi ceva de genul ȘFORȚA FIE CU TINE.

Trenton a surâs.

— Asta a fost o aluzie la *Spaceballs?* Sunt impresionat!

— Vezi. L-am văzut deja. De multe ori.

— N-ai cum să vezi *Spaceballs* de prea multe ori.

Hazel, Rachel și iubitul acesteia au revenit în hol. Hazel a îmbrățișat-o tandru pe Rachel, apoi și-au luat la revedere în lacrimi.

— Se apropie cu pași mari Crăciunul, a zis Trenton.

După ce Rachel a plecat, Hazel zâmbea, dar era un pic tristă.

— La naiba. O iubesc la nebunie.

— Pe toți îi iubești la nebunie, a spus Trenton. Dacă îi bagi într-un program lunar, poți vedea unul pe zi.

Hazel i-a tras un cot lui Trenton, iar el a făcut același lucru. Se certau ca un frate cu o soră.

— Deci, a zis Hazel, mestecând o bucată de gumă. V-am auzit vorbind, nu-mi vine să cred că ți-e frică să-ți faci un tatuaj.

Am clătinat din cap.

— Nu mi-e frică deloc.

Calvin a apărut în vestibul.

— Bishop a venit? a întrebat el.

Hazel a scuturat din cap.

— Nu, Cal. Ai mai întrebat asta azi. Noi discutam aici despre primul tatuaj al lui Cami.

Calvin m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare.

— Asta dăunează afacerii, o recepționeră care n-are niciun tatuaj. Te poți revanșa față de mine muncind câteva ore duminica.

— Numai dacă mă lași să lucrez la teme și referate când n-avem treabă.

A ridicat din umeri.

— S-a făcut.

M-am dezumflat. Nu mă așteptam să accepte.

— Lasă-mă să-ți fac un piercing în nas, a zis Hazel, cu ochi sclipitori.

— Într-una din zilele astea, i-am răspuns.

— Păpușică, nu-i lăsa să te convingă să faci nimic din ce nu vrei. Nu-i nicio rușine să-ți fie frică de ace, a zis Trenton.

— Nu mi-e frică, am spus exasperată.

— Atunci lasă-mă să-ți fac un tatuaj, a zis el.

— Ești barmaniță, pentru numele lui Dumnezeu, a spus Hazel. Ar trebui să ai cel puțin un tatuaj.

M-am uitat urât la toți.

— Asta-i presiune de breaslă? Nu de alta, dar e ceva jalnic.

— Eu te presez? Tocmai ți-am zis să nu lași pe nimeni să te convingă de nimic, a zis Trenton.

— Și apoi mi-ai spus să te las să-mi faci un tatuaj.

A ridicat din umeri.

— Recunosc că aș fi șmecher dacă aș fi primul care ți-ar face un tatuaj. E ca și cum ți-aș răpi virginitatea.

— Pentru asta, ar fi trebui să călătorim în trecut și nu se va întâmpla, am zis și am zâmbit cu subînțeles.

— Exact. Asta e a doua chestie ca importanță. *Ai încredere în mine,* a zis el, cu o voce joasă și calmă.

Hazel a început să chicotească.

— O, Doamne. Trebuie să admit că replica asta a avut efect asupra mea.

— Da? am întrebat eu și m-am simțit dintr-odată stânjenită. Venind de la Trent?

Ea a izbucnit din nou în râs.

— Aș vrea eu!

A închis ochii și s-a crispat toată.

— Bobby Prince. Fermecător. Puță mică.

Ultimele cuvinte le-a rostit în falset, ridicându-și arătătorul și degetul cel mare, la o distanță foarte mică unul de celălalt.

Ne-am zguduit cu toții de râs. Hazel și-a șters lacrimile. Când ne-am revenit, l-am prins pe Trenton cum se uita fix la mine. Ceva din felul în care mă privea m-a făcut să uit că trebuie să fiu responsabilă și rațională. Măcar o dată în viața mea voiam să fiu tânără și să nu gândesc prea mult.

— Bine, Trent. Dezvirginează-mă.

— Serios? a întrebat el și s-a îndreptat de spate.

— O facem sau nu?

— Ce vrei să-ți tatuez?

S-a dus la computer și și-a vârât un pix în gură, ținându-l între dinți.

M-am gândit pentru un moment, apoi am zâmbit.

— Baby Doll[2]. Pe degete.

— Îți bați joc de mine! a exclamat Trenton uluit.

— Nu e bun? am întrebat.

El a chicotit și și-a scos pixul din gură.

— Ba da, îmi place... mult de tot... dar e un tatuaj dat naibii pentru o virgină.

Și-a băgat pixul la loc în gură, apoi și-a eliberat mâna ca să poată mișca mouse-ul.

Am rânjit.

---

[2] Baby Doll – Păpușică, așa cum o alintă Trenton pe Camille. (*N.t.*)

— Dacă tot îmi fac de cap, măcar să fiu dezvirginată așa cum trebuie.

Lui Trenton i-a căzut pixul pe jos și s-a aplecat să-l ridice.

— Ăă... vrei... vreun font anume? a întrebat și s-a holbat la mine încă o dată, înainte de a se apropia din nou de computer.

— Vreau să fie, așa, mai elegant, ca să nu pară c-am ieșit direct de la pârnaie.

— Color? Sau în alb și negru?

— Contur negru. Nu știu ce culoare să aleg. Albastru, poate?

— Cum e Ștrumful? m-a tachinat el.

Când a văzut că nu-i răspund, a continuat.

— Poate ceva cu umbre. Albastru la bază și în partea de sus a literelor ceva mai pastelat?

— Supertare, am zis și l-am înghiontit cu umărul.

După ce m-am decis asupra fontului și a culorii, Trenton a printat modelul, iar eu l-am urmat în atelierul său.

M-am așezat pe scaun, iar el și-a pregătit ustensilele.

— Trebuie să iasă șmecher de tot, a spus Hazel și s-a așezat pe un scaun, nu departe de mine.

Trenton și-a pus niște mănuși de cauciuc.

— O să folosesc un singur ac. Dar tot o să te doară ca naiba. O să fie chiar pe os. N-ai niciun pic de grăsime pe degete.

— Și nici în altă parte, a completat Hazel.

I-am făcut cu ochiul.

Trenton a mai râs o dată, apoi mi-a curățat mâinile cu un săpun verde, le-a șters, după care a pus spirt pe un pătrățel de vată și mi-a frecat fiecare deget pe care voia să-l tatueze.

— S-ar putea să nu iasă de prima oară. Poate va fi nevoie să-l mai faci o dată.

Și-a folosit un deget pentru a pune un strop de vaselină acolo unde dăduse deja cu spirt.

— Serios? am zis eu și m-am încruntat.

Hazel l-a aprobat din cap.

— Da. Şi la picioare se întâmplă aşa.

Trenton a poziţionat modelul.

— Cum ţi se pare? Sunt drepte literele? Aici le vrei tatuate?

— Doar ai grijă să fie scris corect. Nu vreau să fiu una dintre cretinele alea cu tatuaje scrise aiurea.

Trenton s-a hlizit.

— E scris corect. Aş fi un dobitoc desăvârşit dacă n-aş fi în stare să scriu două cuvinte de câte patru litere aşa cum trebuie.

— Tu ai spus-o, nu eu, l-am tachinat.

Hazel a scuturat din cap.

— Nu-l jigni înainte să-ţi facă un tatuaj permanent, fetiţo!

— O să iasă frumos, nu-i aşa? am întrebat.

Trenton s-a întors către aparatul lui, apoi s-a uitat blând către mine.

— Tu eşti deja frumoasă.

Am simţit cum m-am înroşit în obraji. Când Trenton a fost sigur că modelele s-au uscat şi mi-a atins pielea cu acul, mi s-a părut mai degrabă o senzaţie plăcută decât o durere ieşită din comun. Trenton desena, apoi ştergea, apoi repeta procesul, concentrându-se din răsputeri. Ştiam că se va strădui să iasă perfect. La început, durerea nu era atât de groaznică, dar pe măsură ce minutele treceau, arsura enervantă pe care o simţeam pe degete de fiecare dată când începea să-mi înţepe pielea mă făcea să-mi doresc să-mi retrag mâna.

— Gata! a zis el, vreun sfert de oră mai târziu.

A curăţat tuşul care se împrăştiase şi mi-a arătat literele de pe degete. Albastrul arăta atât de viu. Era un tatuaj minunat. M-am dus la oglindă, am închis pumnii şi i-am lipit.

— Arată bine, păpuşică, a zis Trenton cu un zâmbet larg.

Era perfect.

— Frate, chiar e şmecherie, a făcut Hazel. Acum vreau şi eu tatuaje pe degete!

Trenton mi-a dat câteva pachete de Aquaphor.

— Ţine asta pe tatuaj. E bun. Mai ales pentru culoare.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

Pentru o clipă, s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi răpit de-adevă-ratelea virginitatea. Am simţit fluturi în stomac şi un val de căldură în piept. Am făcut câţiva paşi în spate şi m-am răsucit către vestibul. Suna telefonul, dar Hazel a răspuns în locul meu.

Trenton s-a sprijinit cu coatele pe tejghea, rânjind în cel mai caraghios mod.

— Încetează, i-am zis şi făceam eforturi să nu mă pufnească râsul.

— Eu n-am zis nimic, a făcut el şi a continuat să rânjească exact ca un idiot.

Mi-a bâzâit mobilul, apoi încă o dată.

— Hei, Chase, am spus, ştiind deja de ce mă sună.

— Mama găteşte diseară. Ne vedem la cinci.

— Sunt la muncă. Ştie că lucrez în weekend.

— De aceea e cina în familie în loc de prânz în familie.

Am oftat.

— Nu termin până la şapte.

— Unde? Nu mai lucrezi la Red?

— Ba da... am spus eu şi m-am blestemat în gând că m-am dat de gol. Încă sunt barmaniţă. Dar mai am o slujbă.

— Mai ai o slujbă? Unde? m-a întrebat el, cu glasul plin de dispreţ.

Chase vindea stimulatoare cardiace şi se credea centrul universului. Câştiga bani frumoşi, dar îi plăcea să pretindă că e medic când, de fapt, doar aducea cafele ca să intre în graţiile personalului.

— Ajut... un prieten.

Chase n-a zis nimic o vreme, apoi, în cele din urmă, a deschis gura.

— Coby bagă iar steroizi, nu-i aşa?

Am strâns tare din ochi, fără să ştiu ce să mai spun.

— Mişcă-ţi fundul la mama, la cinci, sau vin să te iau pe sus.

— Bine, am zis, apoi am închis telefonul şi l-am aruncat pe tejghea.

Mi-am pus mâinile în șold și am început să mă uit fix la monitorul computerului.

— E totul în regulă? a întrebat Trenton.

— Tocmai am dat naștere unui scandal enorm în familie. Mama va avea inima frântă și, cumva, totul va fi din vina mea. Cal? am strigat. Va trebui să plec la patru și jumătate.

— Programul e până la șapte! a urlat el din birou.

— E de dragul familiei! Pleacă la patru și jumătate! a țipat și Hazel.

— Bine, atunci! a încuviințat Calvin, fără să pară deloc supărat.

— Cal! a strigat Trenton. Mă duc cu ea!

Calvin n-a răspuns, dar a venit în hol, după ce a trântit ușa biroului său.

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

— O cină în familie, am zis.

Calvin m-a privit pentru o clipă cu suspiciune, apoi s-a uitat la Trenton.

— L-ai văzut azi pe Bishop?

Trenton și-a răsucit capul.

— Nu. Nu l-am văzut.

Calvin s-a întors către mine.

— Tu ai nevoie de escortă ca să te duci acasă la cină? a întrebat Calvin, suspicios.

— Nu.

— Ba da, are, a zis Trenton. Chiar dacă nu recunoaște.

N-am putut scăpa de tonul rugător din voce.

— Nu știi cum sunt. Și diseară va fi... nu vrei să mergi cu mine, crede-mă.

— Ai nevoie de cel puțin o persoană la masă care să fie de partea ta și acea persoană voi fi eu.

Cum să-l contrazic? Deși nu voiam ca Trenton să vadă ce balamuc era în familia mea, m-ar fi ajutat să fie acolo când recăderea

lui Coby și faptul că ei nu și-au dat seama vor fi puse pe seama mea. Și apoi va veni momentul în care Coby va realiza că l-am dat de gol.

— Te rog doar... să nu pocnești pe nimeni.

— S-a făcut, a zis și m-a lipit de el.

8

Trenton a parcat pe alee și a oprit motorul. Ultima oară când ne-am aflat la el în mașină, Olive era pe bancheta din spate, iar eu eram iritată că fusesem forțată să merg până la Chicken Joe. Acum, o seară cu Trenton și cu Olive într-un restaurant gălăgios mi se părea un paradis.

— Ești pregătită pentru asta? a întrebat Trenton și mi-a făcut cu ochiul ca să mă liniștească.

— Dar tu?

— Eu sunt pregătit pentru orice.

— Te cred, am zis și am tras de mânerul portierei.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit și a trebuit s-o trântesc de mai multe ori, ba chiar să-i trag una cu șoldul ca s-o fac să se închidă la loc.

— Îmi cer scuze, a spus Trenton și și-a îndesat mâinile în buzunarele jeanșilor.

Și-a scos cotul în afară, iar eu m-am agățat de el. Toți frații mei și părinții stăteau în ușa deschisă și ne priveau cum veneam pe alee.

— Eu sunt aceea care își va cere scuze mai târziu.

— De ce crezi asta?

— Cine dracu' e dobitocul ăsta? a întrebat tata.

Am oftat.

— El e Trent Maddox. Trent, el e tatăl meu, Felix.

— Domnul Camlin, a rânjit tata.

Trenton i-a întins mâna, iar tata i-a apucat-o, privindu-l fix în ochi. Trenton n-a părut câtuși de puțin intimidat, dar eu simțeam că explodez pe dinăuntru.

— Ea e mama mea, Susan.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Trenton și i-a strâns mâna ușurel.

Mama i-a zâmbit subțire, apoi m-a luat în brațe, sărutându-mă pe obraz.

— Era momentul să-ți vizitezi și tu mama.

— Îmi pare rău, am zis, deși amândouă știam că nu era așa.

Am mers cu toții în sufragerie, în afară de mama, care a dispărut în bucătărie. S-a întors cu încă un tacâm pentru Trenton, apoi s-a dus din nou în bucătărie. De data asta, a venit la masă cu un castron aburind de piure de cartofi, pe care l-a așezat pe un suport fierbinte, lângă celelalte feluri de mâncare.

— Bine, bine, a spus tata. Așază-te odată la masă ca să putem mânca.

Trenton s-a încruntat.

— Arată grozav, mamă, mulțumim, a zis Clark.

Mama a zâmbit și s-a aplecat către masă.

— Cu plăcere, fi...

— Ce e cu toate formalitățile astea nenorocite? Eu mor de foame aici! a mârâit tata.

Am dat de la unul la altul diversele platouri de pe masă și ne-am umplut farfuriile. Eu ciuguleam din mâncare și așteptam primul glonț care să înceapă războiul. Mama era tensionată, ceea ce însemna că știa că se întâmplă ceva.

— Ce naiba e aia de pe degetele tale? m-a întrebat tata.

— Ăă...

Mi-am ridicat mâinile preț de o clipă, în timp ce mă gândeam la o minciună.

— Ne-am prostit și noi cu un marker, a zis Trenton.

— Asta e mizeria aia neagră? a întrebat tata.

— Cerneală. Da, am zis eu, jucându-mă cu mâncarea pe farfurie.

Mama era o bucătăreasă excepțională, dar tata reușea de fiecare dată să-mi alunge pofta.

— Dă-mi și mie sarea, a spus tata, răstindu-se la Coby când acesta trăgea de timp. La naiba, Susan. Niciodată nu pui suficientă sare. De câte ori ți-am spus?

— Poți să-ți pui singur sare, tată, a zis Clark. Așa nu e prea sărată mâncarea pentru noi, ceilalți.

— Prea sărată? Asta e casa mea nenorocită. Ea e nevastă-mea! Pentru mine gătește! Gătește așa cum îmi place mie, nu cum îți place ție!

— Nu te enerva, dragule, a zis mama.

Tata a dat cu pumnul în masă.

— Nu m-am enervat! Dar nici n-am chef să suport pe cineva care vine la mine-n casă și-mi spune cum ar trebui să gătească nevastă-mea!

— Taci, Clark, a mârâit Chase.

Clark și-a umplut gura de mâncare și a început să mestece. El fusese pacificatorul ani întregi și încă nu era pregătit să renunțe. Dintre toți frații mei, el avea firea cea mai plăcută, era cel mai ușor de iubit. Aproviziona cu Coca-Cola diverse magazine din oraș și mereu era în întârziere, pentru că angajatele îl țineau tot timpul de vorbă. Avea o bunătate în priviri care nu trecea neobservată. Moștenise asta de la mama.

Tata a dat din cap, apoi l-a ochit pe Trenton.

— Cami te știe de la școală sau de la muncă?

— Și de acolo, și de acolo, a spus Trenton.

— Trenton a crescut în Eakins, am zis.

— Născut și crescut, a spus Trenton.

Tata a cugetat o clipă, după care și-a îngustat ochii.

— Maddox... ești băiatul lui Jim, așa-i?

— Da, a răspuns Trenton.

— Ah, îmi plăcea mult de mama ta. A fost o femeie minunată, a zis mama.

— Mulțumesc, a spus Trenton zâmbind.

— Ce dracu, Susan, nici măcar n-o cunoșteai, s-a răstit tata. De ce toți care mor trebuie să se transforme în sfinți?

— Ea nu era departe, a zis Trenton.

Tata a ridicat privirea, pentru că nu-i plăcuse tonul lui Trenton.

— Tu de unde știi? Nu erai aproape bebeluș când a murit?

— Tată! am țipat eu.

— Ai ridicat cumva vocea la mine în casă? Ar trebui să mă ridic de la masă și să te plesnesc peste gura aia nesimțită!

— Felix, te rog, l-a implorat mama.

— O țin bine minte, a spus Trenton.

Încerca din răsputeri să se controleze, dar îi simțeam încordarea din voce.

— Amintirile doamnei Camlin sunt exacte.

— Deci tu lucrezi cu ea la Red? a întrebat Chase, cu o superioritate inconfundabilă în glas.

Habar n-am ce expresie aveam pe față, dar Chase și-a ridicat bărbia, sfidător.

Trenton n-a răspuns. Chase ne întindea o capcană, iar eu știam precis de ce.

— Atunci unde? a întrebat Chase.

— Încetează, i-am zis printre dinți.

— Cum adică unde? a întrebat tata. N-are decât o slujbă, la bar, știi bine asta.

Când nimeni nu l-a aprobat, s-a uitat la Trenton.

— Lucrezi la Red?

— Nu.

— Deci ești client.

— Da.

Tata a dat din cap. Eu am oftat ușurată, recunoscătoare că Trenton n-a oferit mai multe informații decât erau necesare.

— Nu ziceai că mai ai un loc de muncă? a întrebat Chase.

M-am sprijinit cu palmele de masă.

— De ce? De ce faci asta?

Coby s-a prins ce se întâmplă și s-a ridicat.

— Tocmai mi-am amintit. Trebuie să... trebuie să dau un telefon.

— Stai jos! a răcnit tata. Nu te ridici așa de la cină! Ce mama dracului ai?

— E adevărat? a întrebat mama încet.

— Mi-am luat jumătate de normă la Skin Deep Tattoo. Nu-i mare scofală, am zis eu.

— Poftim? Nu te poți întreține? Spuneai că slujba de la bar îți aduce într-un singur weekend banii necesari pentru o lună! a zis tata.

— E adevărat.

— Deci cheltui mai mult decât câștigi? Ce ți-am spus eu despre responsabilități? La naiba, Camille! De câte ori ți-am zis să nu-ți faci carduri de credit?

S-a șters la gură și și-a azvârlit șervetul pe masă.

— Nu te-am bătut suficient în copilărie! Poate că dacă te băteam, m-ai fi ascultat măcar din când în când!

Trenton se uita fix în farfurie. Respirația i s-a accelerat și s-a înclinat puțin în față. M-am întins ca să-l ating pe genunchi.

— Nu am carduri de credit, am zis.

— Atunci de ce naiba ți-ai mai luat o slujbă, când încă ești la facultate? Asta n-are nicio logică și știu că nu ești vreo proastă! Fiica mea nu e proastă! Atunci care-i motivul? a întrebat el, țipând la mine de parcă aș fi fost peste stradă.

Mama s-a uitat la Coby, care stătea în picioare, și apoi toată familia a făcut la fel. Când și tata și-a dat seama, s-a ridicat și a dat cu pumnul în masă.

— Iar iei căcaturi din alea, nu-i așa? a spus el și a ridicat un pumn amenințător în aer.

— Poftim? a făcut Coby, cu un glas pițigăiat. Nu, tată, ce mama naibii?

— Iar iei căcaturi din alea și soră-ta îți plătește facturile? Ai înnebunit de tot? a zis tata.

Fața i se înroșise și făcuse un rid atât de adânc între sprâncene, încât pielea din jur i se albise.

— Ce ți-am spus eu ție? Ce ți-am spus eu c-o să se-ntâmple dacă te mai atingi de porcăriile alea? Credeai că glumesc?

— Cum să cred așa ceva? a zis Coby, cu o voce tremurată. Tu n-ai simțul umorului!

Tata a dat ocol mesei în goană și a sărit la Coby, iar mama și frații mei au încercat să intervină. Țipau, se înroșiseră la față, arătau acuzator unii către alții, dar Trenton și cu mine priveam totul de la masă. Fața lui Trenton arăta că nici nu judecă, nici nu e șocat de ceea ce se întâmpla, dar eu eram prăbușită pe scaun, complet umilită. Niciun fel de avertizare nu l-ar fi putut pregăti suficient pentru circul săptămânal de la familia Camlin.

— Nu a început să ia din nou, am zis.

Toată lumea s-a întors către mine.

— Ce-ai spus? a făcut tata, gâfâind.

— Îi dau lui Coby niște bani înapoi. M-a împrumutat acum câtva timp.

Coby s-a încruntat.

— Camille...

Tata a făcut un pas către mine.

— Și nu puteai să spui așa? L-ai lăsat pe fratele tău să pară vinovat pentru lipsa ta de responsabilitate?

A mai făcut un pas. Trenton s-a răsucit cu tot trunchiul către tata, ca să mă protejeze.

— Cred că ar fi cazul să stați jos, domnule, a spus Trenton.

Expresia tatei a trecut de la supărare la furie, iar Coby și Clark au pus mâna pe el să-l oprească.

— Tocmai mi-ai spus să stau jos la mine-n casă? a urlat el din toți rărunchii.

În sfârșit, a urlat și mama, cu o voce spartă.

— Gata! Nu suntem o turmă de animale! Avem un musafir! Stați jos!

— Ai văzut ce-ai făcut? mi-a spus tata. Ai supărat-o pe maică-ta!

— Felix, stai jos! a țipat mama și a arătat către scaunul de lemn al tatei.

El s-a așezat.

— Îmi pare atât de rău, i-a zis mama lui Trenton.

Vocea îi tremura și s-a așezat la locul ei. Și-a șters ochii cu un șervet, apoi și l-a pus ușor în poală.

— Pentru mine e foarte stânjenitor. Nu-mi pot decât imagina cum se simte Camille.

— Și eu am o familie gălăgioasă, doamnă Camlin, a zis Trenton.

Pe sub masă, degetele lui începeau să se relaxeze și să-mi slăbească genunchiul de care mă apucase mai devreme. Nici măcar nu observasem asta până atunci, dar degetele mele le-au găsit pe ale lui și l-am strâns tare de mână. M-a strâns și el. Faptul că mă înțelegea a stârnit un val de emoție puternică în mine și cu greu mi-am reținut lacrimile. Sentimentul s-a evaporat repede când tata a zgâriat cu furculița în farfurie.

— Când aveai de gând să ne spui că trăiești pe spatele fratelui tău, Camille?

Am ridicat privirea către el, dintr-odată furioasă. Știam c-o să înceapă cearta, dar faptul că-l aveam pe Trenton lângă mine îmi dădea o încredere pe care n-o mai simțisem niciodată când eram în preajma tatei.

— Când credeam că o să poți aborda problema cu maturitate.

Tata a rămas cu gura căscată, la fel și mama.

— Camille! a exclamat mama.

Tata s-a sprijinit cu mâinile de masă și s-a ridicat.

— Nu te mai obosi, am zis. Plecăm.

M-am ridicat, iar Trenton s-a ridicat odată cu mine. Ne-am dus către ușa de la intrare.

— Camille Renee! Întoarce-te imediat la masă! a strigat tata.

Am deschis ușa. Avea așchii și știrbituri în partea de jos, acolo unde tata dăduse cu piciorul, în timpul numeroaselor crize de nervi. M-am oprit puțin înainte să împing ușa de plasă, dar nu m-am uitat înapoi.

— Camille! Te avertizez! a spus tata.

Am deschis-o și pe aceea și am încercat să nu o iau la goană până la mașină. Trenton mi-a deschis portiera din dreapta, m-am urcat, apoi s-a suit și el. S-a grăbit să bage cheile în contact.

— Mulțumesc, am zis, în momentul în care a demarat.

— Pentru ce? N-am făcut nimic, a spus Trenton, în mod evident nemulțumit din cauza asta.

— Pentru că ți-ai ținut promisiunea. Și pentru că m-ai scos naibii de-acolo înainte ca tata să pună mâna pe mine.

— Trebuia să mă grăbesc. Știam că dacă va ajunge la tine și ar fi strigat la tine sau te-ar fi amenințat încă o dată, n-aș mai fi fost capabil să-mi țin promisiunea.

— A fost o după-amiază irosită, am zis și am privit pe fereastră.

— De ce a deschis Chase subiectul? Care a fost sensul acestui rahat?

Am oftat.

— Chase are tot felul de resentimente în privința lui Coby. Părinții mei l-au tratat întotdeauna pe Coby ca și cum el nu poate greși. Lui Chase îi place la nebunie să le scoată tuturor ochii cu dependența lui Coby.

— De ce te-ai mai deranjat să vii dacă știai asta?

M-am uitat pe geam.

— Pentru că trebuia să-și asume cineva responsabilitatea.

S-a lăsat tăcerea pentru câteva clipe, apoi Trenton a bolborosit:

— Cum ar fi chiar Coby.

— Știu că pare o nebunie, dar măcar unul dintre noi trebuie să creadă că avem părinți buni. Dacă toți am urî felul în care am fost crescuți, coșmarul ar fi mai real, știi?

Trenton m-a luat de mână.

— Nu e o nebunie. Eu îl puneam pe Thomas să-mi povestească tot ce-și amintea despre mama. Eu am doar câteva amintiri exacte cu ea. Știam că amintirile lui erau mai concrete și asta făcea ca momentele neclare să mi se pară mai reale.

Mi-am tras mâna din mâna lui și mi-am dus degetele la buze.

— Sunt atât de stânjenită și atât de bucuroasă că ai fost acolo. N-aș fi vorbit niciodată cu tata așa dacă n-ai fi fost tu.

— Dacă mai ai vreodată nevoie de mine, mă poți suna și vin imediat.

A pocnit din degete de câteva ori, apoi a început să cânte – îngrozitor de fals – refrenul de la „I'll Be There“ al celor de la Jackson 5, foarte tare și din toată inima.

— E cam sus pentru tine, i-am zis și am încercat să nu pufnesc în râs.

El a cântat mai departe.

Mi-am acoperit fața, apoi am început să mă hlizesc. Trenton cânta și mai tare, și mi-am pus mâinile la urechi, scuturând din cap și mimând groaza.

— „Uită-te doar peste umeri!“ a țipat el.

— Peste amândoi? l-am întrebat, încă râzând.

— Așa cred.

A ridicat din umeri.

— Așa zice Mikey.

Trenton a parcat lângă apartament, chiar în spatele Jeepului meu.

— Ieși diseară? l-am întrebat.

S-a răsucit către mine și s-a încruntat de parcă și-ar fi cerut iertare.

— Nu. Trebuie să încep să strâng niște bani. Vreau să mă mut singur cât mai curând.

— Nu-i va fi greu tatălui tău dacă nu-l vei mai ajuta cu chiria?

— M-aș putea muta și acum, dar economisesc să-l ajut și pe el. N-are o pensie grozavă.

— O să-i plătești chiria tatălui tău și după ce te muți?

Trenton s-a apucat cu mâinile de volan.

— Mda. A făcut multe pentru noi.

Trenton nu era deloc așa cum credeam eu.

— Mulțumesc încă o dată. Îți sunt datoare.

A zâmbit ușor.

— Pot să-ți gătesc cina?

— Ca să te răsplătesc, ar trebui să-ți fac eu ție cina.

— Mă răsplătești dacă mă lași să gătesc la tine acasă.

M-am gândit preț de o clipă.

— Bine. Dar numai dacă îmi aduci lista cu ingrediente și mă lași pe mine să le cumpăr.

— S-a făcut.

Am coborât din mașină și am închis portiera. Farurile îmi luminau silueta și-o proiectau pe zidul casei, iar eu am băgat cheia în broască și-am apăsat clanța. I-am mai făcut o dată cu mâna lui Trenton când dădea cu spatele, dar apoi a parcat la loc, a sărit afară și a venit în fugă până la ușa mea.

— Ce faci?

— Ăsta nu e...

A făcut un gest cu capul înspre mașina care se apropia cu viteză de noi.

— E Coby, am zis, înghițind în sec. Mai bine pleci.

— Nu plec nicăieri.

Chevroletul albastru electric al lui Coby s-a oprit brusc în spatele mașinilor noastre, iar el s-a dat repede jos, trântind portiera. Nu eram sigură dacă să insist să intre, ca să nu deranjăm vecinii, sau să rămânem afară, să nu-mi facă praf apartamentul.

Trenton s-a proțăpit mai bine, pregătindu-se să-l oprească pe Coby dacă avea de gând să se dezlănțuie. Acesta s-a repezit înspre mine, cu fața gravă, cu ochii roșii și umflați, după care m-a luat în brațe, strângându-mă atât de tare, că de-abia mai puteam respira.

— Îmi pare atât de rău, Cami, a zis el, printre suspine. Sunt un nenorocit!

Trenton ne privea, la fel de surprins ca și mine. După o scurtă pauză, l-am îmbrățișat și eu pe Coby și l-am bătut ușor cu mâna pe spate.

— E-n regulă, Coby. E-n regulă. O scoatem noi la cap.

— Le-am aruncat pe toate, jur. Nu mai pun gura pe nimic niciodată. O să-ți dau banii înapoi.

— Bine. E-n regulă, am zis.

Ne tot legănam înainte și înapoi, fiind probabil un pic caraghioși.

— Tata e încă furios. N-am mai avut nervi să-l ascult.

Ne-am smuls amândoi din îmbrățișare.

— Intră puțin. Trebuie să merg în curând la serviciu, dar poți sta pe aici până când plec.

Coby a dat din cap.

Trenton și-a vârât mâinile în buzunare.

— Vrei să rămân și eu?

Am scuturat din cap.

— Nu, e doar necăjit. Dar mulțumesc că ai stat prin preajmă.

Trenton a dat din cap, a aruncat o privire în spatele meu și apoi, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz, apoi s-a întors și a plecat.

Am rămas în prag pentru o clipă. Acolo unde mă atinseseră buzele lui, pielea mă furnica.

— Ce s-a întâmplat cu tipul ăla din California? a pufnit Coby.

— E tot în California, am zis, închizând ușa și sprijindu-mă de ea.

— Atunci care e faza cu Trent Maddox?

— Îmi e doar prieten.

Coby a ridicat din sprânceană.

— N-ai adus niciodată un tip acasă. Iar eu nu-mi sărut prietenii.

— M-a sărutat pe obraz, am zis și m-am așezat lângă el pe canapea. Cred că avem lucruri mai importante de discutat, tu nu crezi?

— Poate, a făcut Coby, dezumflat.

— Ai găsit vreun program de dezintoxicare?

— O să mă las pur și simplu.

— Chestia asta n-a prea mers data trecută, nu-i așa?

Coby s-a încruntat.

— Am facturi de plătit, Cami. Dacă încep băncile să aibă pretenții la casă, tata va afla.

L-am bătut ușor pe genunchi.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Tu vezi-ți de dezintoxicare.

Privirea lui Coby s-a încețoșat.

— De ce ești atât de bună cu mine, Cami? Sunt un ratat.

Fața i s-a strâmbat și a început din nou să plângă.

— Pentru că știu că nu ești deloc un ratat.

Depresia este unul dintre efectele secundare ale steroizilor anabolizanți, așa că era important pentru Coby să primească ajutor ca să se lase. Am rămas alături de el pe canapea până când s-a calmat și apoi m-am pregătit să plec la muncă. A tot schimbat canalele la televizor și a stat liniștit, bucuros probabil că e departe de războiul necontenit de acasă. Dacă tata nu țipa la mama, țipa la unul dintre băieți sau aceștia țipau unul la altul. Încă un motiv pentru care de-abia așteptasem să plec mai repede. Traiul de acolo era suficient ca să fii deprimat. Coby nu era pregătit să se mute singur, așa că, spre deosebire de noi ceilalți, nu putea face nimic.

După ce mi-am schimbat hainele și mi-am refăcut machiajul, mi-am luat geanta și cheile și-am dat să ies pe ușă.

— O să stai aici pur și simplu? l-am întrebat.

— Da, a zis Coby. Dacă nu te deranjez.

— Nu face nimic care să mă determine să te refuz data viitoare când vrei să treci pe la mine.

— Nu mai stau mult. Poate doar până se duce tata la culcare.

— Bine. Sună-mă mâine.

— Cami?

— Da? am zis eu.

M-am oprit brusc din drum și-am băgat capul înapoi în încăpere.

— Te iubesc.

Am zâmbit.

— Și eu te iubesc. O să fie bine. Îți promit.

A dat din cap, iar eu am alergat până la Ștrumf, rugându-mă să pornească. Slavă Cerului, a pornit.

Am mers la serviciu îngrijorată pentru Coby, T.J. și Trent și am încercat să mă îmbărbătez singură pentru seara aglomerată de sâmbătă.

Raegan era deja la tejghea, pregătea sticlele și ștergea paharele.

— Hei, iubițico! a zis Raegan.

Zâmbetul senin i-a dispărut imediat după ce s-a uitat în ochii mei.

— Ai fost acasă la părinții tăi azi, nu-i așa?

— Cum de-ai ghicit?

— Ce s-a întâmplat?

— Trent a mers cu mine, deci n-a fost atât de rău pe cât putea fi. Chase a aflat că mai am o slujbă.

— Tâmpitul ăla le-a zis alor tăi și de ce, nu-i așa?

— În mare măsură.

Raegan a oftat.

— Mereu provoacă necazuri.

— Ai fost cu Kody toată ziua?

Raegan s-a colorat în obraji.

— Nu. Am luat... o pauză.

— De la ce?

— Șșșt! O pauză. Până îmi clarific eu niște lucruri.

— Atunci unde ai fost toată ziua?

— M-am oprit pe la Sig Tau. Doar câteva ore înainte de muncă.

— Sig Tau?

Mi-a luat un timp să-mi dau seama. M-am uitat la ea o clipă, apoi am dat din cap.

— Te-a sunat ăla, nu-i așa?

Raegan s-a strâmbat.

— Nu discut despre asta acum. E deja suficient de dubios. Kody e aici, așa că hai să așteptăm până ajungem acasă.

Am clătinat din nou din cap.

— Ești atât de proastă. Brazil a văzut că ești fericită cu Kody; de-aia te-a sunat. Nu faci altceva decât să strici ceva bun, iar Brazil nu se va schimba.

Kody s-a apropiat de noi, îndurerat.

— Fetelor, aveți nevoie de ceva?

Raegan a scuturat din cap, la fel și eu. Kody și-a dat seama că știu ceva. Și-a lăsat umerii în jos, a făcut un semn ușor și a plecat.

— La naiba, Cami! Am zis nu aici! a șuierat Raegan.

— Scuze, am spus și-am început să-mi fac monetarul.

Dacă mai ziceam ceva, o enervam și mai tare, prin urmare am preferat să-mi păstrez gândurile pentru mine.

Iureșul a început mai devreme decât de obicei și m-am bucurat de asta. Kody era ocupat la intrare, așa că de-abia l-am mai văzut înainte de închidere. Stătea la peretele de vest, într-un cotlon întunecat, și o urmărea pe Raegan din priviri. DJ-ul pusese cântecul lor, deci era deosebit de enervant să-l vezi pe Brazil cum îi zâmbea lui Raegan din capătul barului, iar aceasta îi zâmbea la rândul ei.

Nu-mi venea să cred că era atât de rece cu Kody. M-am dus cu o halbă de bere înspre ea, m-am prefăcut că mă împiedic și toată berea s-a vărsat pe bar, înspre Brazil. A sărit înapoi și și-a ridicat mâinile. Era prea târziu: cămașa lui cafenie ecosez și jeanșii erau deja uzi.

— Cami! a chițăit Raegan.

M-am aplecat în fața ei.

— Auzi ce cântec e? Kody lucrează la ușă, deci știe că Brazil e aici. Nu trebuie să fii o târfă fără inimă, Ray.

— Eu sunt o târfă fără inimă? Hai să nu vorbim despre ceea ce faci tu.

Am rămas cu gura căscată. Reacția ei violentă nu era o surpriză, ci faptul că l-a adus în discuție pe Trenton.

— Eu nu fac nimic! Suntem doar prieteni!

— Da, hai să ne prefacem că e ceva inofensiv, ca să poți dormi în noaptea. Toată lumea vede ce faci, Cami. Dar noi măcar avem bunul-simț să nu te certăm pentru asta.

Raegan a scos capacul unei beri și a luat bani în schimbul băuturii. S-a dus la casa de marcat și a început să bată cu furie în taste de parcă era nervoasă pe ele.

Poate că m-aș fi simțit prost dacă nu m-aș fi uitat în cealaltă parte a încăperii și n-aș fi văzut că, preț de o clipă, Kody nu mai părea atât de nefericit.

Raegan a venit și s-a postat lângă mine, cu ochii după Kody.

— Nu mi-am dat seama ce cântec este.

— Realizezi că Brazil se afla atât de aproape de tine, că te-ar fi putut săruta în fața tuturor la nici măcar douăzeci și patru de ore după ce l-ai părăsit pe Kody?

— Ai dreptate. O să-i spun să se țină deoparte.

S-a întins către claxon și a sunat din el, anunțând ultima comandă. Kody și-a băgat mâinile în buzunar și s-a dus către ieșire.

— Cred că în seara asta mă va conduce Kody la mașină, am zis.

— Ar fi mai bine, a spus Raegan.

Ne-am curățat tejgheaua și am pregătit-o pentru seara următoare. La vreo oră după ce am închis, ne-am luat hainele. Raegan și-a aruncat geanta pe umăr și a dat din cap către Gruber.

— Mă conduci? l-a rugat ea.

Gruber a șovăit, iar Kody a apărut lângă ea.

— Te duc eu.

— Kody... a început Raegan.

Kody a ridicat din umeri, râzând scurt.

— Nu te pot conduce la mașină? E slujba mea, Ray.

— Mă poate duce Gruber, nu-i așa, Gruby?

— Eu... ăăă... s-a bâlbâit Gruber.

— Hai, Ray. Lasă-mă să te conduc. Te rog!

Raegan a oftat.

— Ne vedem acasă, Cami.

I-am făcut cu mâna și am rămas la câțiva pași în urma ei.

Gruber și cu mine îl auzeam pe Kody cum o imploră pe Raegan tot drumul până la mașină, și asta mi-a sfâșiat inima. Gruber a stat alături de mine până când Raegan s-a urcat în mașina ei. A venit acasă în urma mea și, când am parcat, m-am uitat la ea și am văzut-o cum plânge în pumni.

Am deschis portiera.

— Haide. O să ne uităm la filme de groază și o să mâncăm înghețată.

Raegan a ridicat privirea la mine, cu ochii roșii și umflați.

— Ai iubit vreodată doi oameni în același timp? m-a întrebat.

După o pauză lungă, i-am întins mâna.

— Dacă încerc vreodată, plesnește-mă, bine?

9

Prin mulțimea de la Red, de vineri seara, Travis Maddox se îndrepta către scaunul lui obișnuit din dreptul meu, plimbându-se prin bar cum o făcea de fiecare dată: sexy, încrezător, stăpânul încăperii. Shepley era cu el, la fel și iubita lui Shepley, America, și o altă fată – cea despre care presupun că vorbea weekendul trecut: Boboaca. L-am anunțat pe tipul care stătea pe scaunul lui că vine. El și prietenul lui au dispărut fără să protesteze.

Travis s-a așezat pe scaun. A comandat o bere, a băut jumătate din ea cu înghițituri mici și apoi s-a răsucit să se uite la ringul de dans. Boboaca era acolo, dansând cu America.

Trei fete care stăteau în spatele lui Travis l-au încolțit ca niște fane adevărate și au așteptat să se întoarcă spre ele.

America și prietena ei au revenit, zâmbitoare și transpirate. Boboaca era frumoasă rău, trebuie să recunosc asta. Avea ceva special, un amănunt demn de fata care să-i fure mințile lui Travis Maddox, dar nu-mi dădeam seama exact ce anume. Avea o oarecare siguranță în ochi. Știa ceva ce nu mai știa nimeni.

— Așa o să fie toată noaptea, Mare. Ignoră-le, a zis Shepley.

America a zâmbit cu subînțeles și s-a uitat urât la cele trei tipe care se holbau la Travis și șușoteau între ele. Habar n-aveam de ce era America atât de ofticată. Că doar nu se uitau după Shepley.

— Parcă sunt niște vulturi împopoțonați, a zis America.

Travis a aruncat o privire peste umăr, ca să vadă despre cine vorbește, apoi s-a întors la loc, să-și bea berea. Și-a aprins o țigară și a scos un nor de fum. S-a uitat la mine și a ridicat două degete.

Asta o să fie interesant. Am luat două Bud Light din frigider, le-am scos capacele și le-am așezat în fața lui Travis.

Unul dintre vulturi a înșfăcat o bere, dar Travis i-a smuls-o înapoi.

— Ăă... nu-i a ta, a spus el și i-a oferit-o Boboacei.

Aceasta a zâmbit ușor, înainte de a sorbi din bere preț de câteva secunde.

— Poți să-mi faci și mie... a început Marty, clientul obișnuit al lui Raegan.

Raegan era în partea cealaltă a barului, prinsă într-o discuție cu Kody.

— Da, i-am zis eu, întrerupându-l. Nicio problemă, Marty. Mă ocup eu de tine.

În timp ce eu îi preparam lui Marty pretențiosul Warninks Creme Egg Shooter, Travis și Boboaca se distrau de minune pe ringul de dans și ofereau un adevărat spectacol. Până când Marty și-a terminat shotul, Travis o călcase deja pe nervi, iar ea plecase ca din pușcă de lângă el, venind înspre bar.

Mi-a zâmbit ușor și a ridicat un deget. Am luat o bere, i-am scos capacul și am așezat-o în dreptul ei. Băuse mai mult de jumătate când Travis ajunsese înapoi la bar. Nu mă mir că nu știa ce e cu sentimentele lui. Cei doi mă oboseau deja și nici măcar nu știam cum o cheamă pe fată.

Megan, planul de rezervă testat al lui Travis, și-a făcut apariția lângă el.

— Ia uite, să mor eu dacă ăsta nu e Travis Maddox.

Megan nu făcea prea mult circ, dar nu era preferata mea. Pe lângă Travis, mai avea câțiva tipi pe care îi urmărea. Dar niciodată când își doreau ei și niciodată când erau necombinați. Îi plăcea să ia bărbații de lângă iubitele lor, iar femeile de genul ăsta sunt inamicii cuplurilor de pretutindeni.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Raegan încet.

Exact atunci, Travis a luat-o pe Megan de mână și a dus-o pe ringul de dans, unde au început să mimeze că și-o trag în fața lui Dumnezeu și a tuturor celor prezenți.

— Ah, Travis, am zis eu, dezamăgită. Ce mama naibii faci?

Nici nu plecase Travis de cinci minute, când Ethan Coats se apropiase și-i ocupase scaunul. S-a aplecat ușor și a apelat la farmecul natural. Boboaca a apreciat atenția primită. N-aș fi condamnat-o, dacă această atenție n-ar fi venit de la Ethan.

— Ah, asta nu-i de bine. Ia gunoiul ăla de lângă ea! a șuierat Raegan.

Cu toții știam ce făcuse Ethan și de ce era capabil. Încercam să le avertizăm pe fete când acesta era la bar, dar nu toate ne ascultau.

L-am văzut pe Travis venind înapoi către barul de est, cu ochii ațintiți pe Ethan.

— Cred că nu mai e nevoie, am zis.

Travis aproape că se băgase între ei și, după un scurt schimb de cuvinte, Ethan s-a cărat cu coada între picioare, iar Travis și Boboaca au ieșit afară, pe punctul de a începe ostilitățile.

Raegan a rânjit.

— Cred că s-au găsit sacul cu peticul.

— Ai dreptate, am zis eu.

Cu o oră înainte de ultima comandă, depășisem deja norma la bacșiș. Raegan era binedispusă, deși Kody trecea foarte des pe acolo, iar ea îi spunea că nu poate vorbi.

L-am văzut pe Trenton dându-i banii de intrare lui Tuffy și am dat din cap către el, cu un zâmbet. Cu mersul țanțoș în stilul Maddox,

pe care-l știa toată lumea, a venit direct la barul de est și s-a așezat fix în fața mea.

— Whisky? l-am întrebat.

— Apă.

— Apă? am făcut eu.

— Ți-am zis. Încerc să fac economii.

— Apă să fie, am zis.

Trenton a luat o înghițitură, apoi a pus paharul jos și a privit în jurul său.

— L-am văzut pe Travis cum țipa la o gagică în parcare.

— Serios? Cum mergeau treburile?

— Țipa și ea la el. Nu știu cine e, dar îmi cam place de ea.

— Și mie.

Trenton se holba la gheața care îi plutea în pahar.

— E oarecum ciudat. Să-l văd cum încearcă să se potolească.

— Crezi că asta face?

— Ți-a povestit despre ea, nu-i așa?

Am dat din cap că da.

— Iată dovada.

L-am privit câteva momente. Era oarecum trist, dar nu-mi dădeam seama de ce.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

A cântărit vorbele mele.

— N-are niciun rost.

A mai luat o înghițitură de apă. S-a uitat în spate și a observat pe cineva care stătea lângă mesele de biliard.

— Mă duc acolo.

— Bine, i-am spus.

N-ar fi trebuit să fiu dezamăgită că n-avea chef să discute cu mine. Acum câteva săptămâni, venea la Red să bea, să piardă vremea cu frații lui și să-și găsească vreo gagică. Dar când l-am văzut cum traversează ringul de dans, cum își alege un tac și îi dă vârful cu cretă, cu brațele încordate, m-a cuprins un sentiment straniu.

— Ce-i cu el? a întrebat Raegan.

— Nu știu. Mă bucur că nu sunt singura care a observat.

— Și cu tine ce e? Aveai așa o privire când a plecat. Ți-a spus ceva?

— Nu, am zis și am scuturat din cap. N-o să mă crezi dacă îți spun.

— Sunt prietena ta cea mai bună. Probabil că știu deja.

— E greu de explicat... am... acest sentiment bizar și foarte trist. Ca și cum Trent și cu mine n-am mai fi prieteni.

— Poate pentru că știi că el s-a prins, în sfârșit, că sunteți doar prieteni.

— Poate. Adică nu, am dat eu înapoi.

— Știam eu, târfă. Nici măcar nu te mai străduiești.

S-a pus în spatele meu și și-a încolăcit mâinile în jurul taliei, așezându-și bărbia pe umărul meu.

Ne-am uitat cum două fete care tocmai intraseră s-au dus către zidul de vest și au început să se învârtă în jurul mesei de bliard a lui Trenton. Păreau obișnuite cu decolorantul de păr de la supermarket, dar, deși nu-mi plăcea să recunosc, amândouă erau uluitor de frumoase. Peste vreo douăzeci de minute, li s-a alăturat și a treia fată. N-a trecut mult până i-a monopolizat atenția lui Trenton, care a înghesuit-o pe masa de biliard. Ea își răsucea pe deget o șuviță din părul lung și castaniu și râdea de parcă Trenton era cea mai amuzantă persoană pe care o întâlnise vreodată. Chicotelile ei acopereau volumul muzicii.

— Să mă ia naiba, vreau să merg acasă, a zis Raegan și s-a răsucit ca să-și pună tâmpla pe umărul meu.

— Și eu, am spus, uitându-mă cum Trenton se apropie și mai mult de chipul fetei.

Chiar dacă era în partea opusă a încăperii, îi vedeam buzele de top-model și ochii lascivi. El o privea zâmbind. Era oarecum revoltător cât de aproape erau unul de altul. N-o mai văzusem niciodată, deci probabil că venise de la Southwestern State. Era foarte posibil ca

lui Trenton să n-o mai fi întâlnit înainte, cu toate astea, o jumătate de oră mai târziu, stăteau la câțiva centimetri distanță.

Trenton și-a așezat mâinile pe masa de biliard, iar fundul ei stătea confortabil între mâinile lui. Ea s-a apropiat de urechea lui și i-a șoptit ceva.

Cu cinci minute înainte de ultima comandă, un grup gălăgios a intrat și a venit la barul de est cerând băutură, deși unii dintre membrii lui erau deja amețiți. Începusem să mă activez din nou ca să-i servesc și atunci am văzut cu coada ochiului cum Trenton ieșea cu fata de mână. Mi s-a făcut imediat rău de la stomac.

— Te simți bine? a strigat Raegan, în timp ce scotea capacele unor sticle de bere.

— Da, am zis.

Nu eram sigură că m-a auzit, dar n-avea nicio importanță. Știa prea bine adevărul.

10

O bătaie în uşă m-a speriat şi m-a sculat din somn. Alte câteva ciocănituri şi eram complet treaz. Apoi au început bubuiturile. M-am dat jos din pat. Am strâns din ochi când lumina strălucitoare a soarelui m-a lovit în faţă în clipa în care am ajuns pe hol.

M-am împleticit până-n living şi am deschis uşa.

— Ce mama naibii cauţi aici? am întrebat.

— A dolmit în hainele de stladă, a spus Olive, cu vocea ei dulce şi subţire.

Mi-am lăsat privirea în jos şi mi-am pus mâinile la ochi, să mă feresc de soare.

— A, bună, Olive. Scuze, nu te-am văzut, am zis, dar n-am reuşit să nu mă-ncrunt, nici măcar de dragul ei.

— Nu-i nimic, a spus ea. Tlent spune că sunt scundă.

— Ţi-am adus micul dejun, a zis Trenton şi a ridicat o pungă albă.

— Eu nu iau micul dejun.

— Ba da. Covrigi cu unt, scorţişoară şi stafide. Mi-a zis Kody.

M-am încruntat și mai tare. M-am holbat la Trenton, apoi mi-am aplecat privirea la Olive. Expresia mi s-a înseninat și am oftat.

— Mi-e tare dragă, am zis. Olive, știi că te iubesc, dar mă întorc în pat.

M-am uitat la Trenton, cu ochii mijiți.

— De data asta nu-ți mai merge. Du-o acasă.

— Nu pot. Părinții ei sunt plecați toată ziua.

— Atunci du-o la tine acasă.

— Tata e răcit. Nu vrei să ia răceala, nu-i așa?

— Știi ce urăsc cel mai tare? am întrebat.

În ochii lui Trenton se citea disperarea.

— Pe mine. Știu. Sunt un... idiot egoist și nesigur.

— Așa e.

— Dar sunt un idiot egoist și nesigur, care își cere scuze și care stă în frig cu o fetiță.

A venit rândul meu să oftez. I-am făcut semn lui Olive să intre. S-a executat bucuroasă și s-a așezat pe canapea. A găsit imediat telecomanda și a început să schimbe posturile, dând la desenele animate de duminică dimineață.

Trenton a mai făcut un pas, dar eu am ridicat mâna.

— Tu nu.

— Poftim?

— Tu nu intri.

— Dar... am grijă de Olive.

— Poți s-o supraveghezi de la fereastră.

Trenton și-a încrucișat brațele în dreptul pieptului.

— Crezi că n-o s-o fac?

— Nu, știu sigur că o vei face.

I-am luat punga albă din mână, apoi i-am trântit ușa în nas și am încuiat-o. I-am aruncat punga lui Olive.

— Îți plac covrigii, puștoaico?

— Da! a zis ea, deschizând punga. Chial ai de gând să-l ții pe Tlent afală?

— Da, i-am spus, după care m-am întors la mine-n cameră și m-am aruncat în pat.

***

— Cami! a zis Raegan, scuturându-mă.

M-am uitat la ceas. Trecuseră aproape două ore de când Trenton bătuse la ușă.

— E o fetiță care se uită la desene animate la noi în living! a șoptit ea, neliniștită.

— Știu.

— Cum a ajuns acolo?

— A adus-o Trent.

— Și Trent unde e?

— Afară, cred, am zis și-am căscat.

Raegan s-a dus valvârtej în living, apoi s-a întors la mine în cameră.

— Stă pe jos în dreptul ferestrei și se joacă Flappy Birds pe mobil.

Am dat din cap.

— Sunt zero grade afară.

— Superb, am zis și m-am ridicat în capul oaselor. Aș fi preferat să fie și lapoviță.

Raegan s-a strâmbat, dezgustată.

— Mi-a făcut cu mâna ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ce mama naibii se întâmplă?

— A adus-o pe Olive. Taică-su e răcit, așa că n-o poate duce la el acasă, iar părinții ei sunt plecați toată ziua.

— Și nu putea să o supravegheze la ea acasă?

M-am gândit la asta un moment și apoi m-am târât jos din pat, pentru a doua oară în acea zi. M-am oprit la canapea.

— De ce n-are grijă Trent de tine acolo unde locuiești? am întrebat.

— Voiam să vin să te văd, a zis ea direct.

— Ah, am spus. Trenton nu voia să mă vadă?

— Ba da, dar a zis că n-o să-ți convină.

— Serios?

— Da, așa că eu i-am zis te log, te log flumos. Și el a fost de acord.

I-am zâmbit, apoi m-am dus să deschid ușa de la intrare. Trenton s-a răsucit și s-a uitat către mine. Zâmbetul mi-a dispărut.

— Intră.

Trenton s-a ridicat și a intrat. Apoi s-a oprit brusc.

— Ești supărată pe mine.

Am mijit ochii la el.

— De ce? m-a întrebat.

N-am răspuns.

— Pentru că m-am dus acasă cu fata aia azi-noapte?

Tot n-am răspuns.

— Nu i-am tras-o.

— Și vrei un fursec? l-am întrebat. Nu de alta, dar meriți un premiu.

— Care-i treaba ta? Mi-ai spus de cinci ori pe zi că suntem prieteni și acum ești geloasă pe o fată cu care am flirtat două secunde.

— *Nu* sunt geloasă!

— Dar cum ești?

— Ca prietenă, n-am voie să fiu preocupată dacă iei boli venerice!

— Ce sunt bolile vecernice? a întrebat Olive de pe canapea.

Am închis ochii.

— Ah, Doamne. Îmi pare rău, Olive. Uită că ai auzit asta.

Trenton a făcut un pas către mine.

— Părinții ei mă lasă să am grijă de ea. Crezi că le pasă de limbajul vulgar?

Am ridicat din sprânceană.

El și-a lăsat bărbia în jos, privindu-mă fix în ochi.

— Spune-mi adevărul. Ești furioasă pe mine pentru că tu crezi că am plecat acasă cu fata aia sau e altceva la mijloc? Pentru că ești supărată.

Mi-am încrucișat brațele și m-am uitat în altă parte.

— Ce facem aici, Cami? a întrebat el. Ce e asta?

— Suntem prieteni! Ți-am mai zis!

— Pe naiba!

Olive a ridicat degetul deasupra spătarului canapelei.

— Trebuie să-mi pui un bănuț în bolcan!

— Scuze, a zis Trenton, cu sprâncenele ridicate.

— Deci nu ai plecat acasă... cu ea?

— Și unde s-o duc? La tata?

— Nu știu, la un hotel?

— Eu nu-mi iau de băut ca să fac economii și tu crezi că o să sparg o sută de dolari pe o cameră de hotel pentru o gagică oarecare, pe care tocmai am cunoscut-o?

— Ai făcut lucruri și mai tâmpite de atât.

— Cum ar fi?

— Ai mâncat lipici!

Trenton și-a dus mâna la bărbie și s-a uitat în altă parte, dezgustat și un pic stânjenit.

— N-am mâncat niciodată lipici.

Mi-am încrucișat mâinile.

— Ba da, ai mâncat. La ora doamnei Brandt.

Raegan a ridicat din umeri.

— Chiar ai mâncat.

— Tu nu erai cu mine în clasă, Ray! a zis Trenton.

— Mâncai și multe creioane roșii, după câte zice Cami! a spus Raegan și a încercat să-și stăpânească râsul.

— Cum ziceți voi! a strigat Trenton. Unde-i covrigul meu?

Olive a ridicat punga albă mototolită deasupra canapelei, cu degetele ei micuțe. Trenton s-a așezat lângă prietena lui, s-a luptat un pic cu punga, apoi și-a scos de acolo micul dejun.

Raegan s-a uitat la mine și și-a pus trei degete peste gură. Tot trupul i s-a zguduit din cauza unui hohot de râs asemănător unui mic sughiț, după care s-a retras în camera ei.

— N-am mâncat niciodată lipici, a bombănit Trenton.

— Poate ai blocat amintirea asta. Şi eu mi-aş bloca amintirile dacă aş fi mâncat lipici...

— Eu n-am mâncat lipici, s-a răstit el.

— Bine, am zis, exasperată. Dumnezeule.

— Vrei... vrei jumătate din covrigul meu? a întrebat Trenton.

— Da, te rog, i-am răspuns.

Mi-a dat covrig şi am mâncat împreună, în linişte, în vreme ce Olive se uita la desene animate între noi. Picioruşele ei atârnau peste marginea canapelei, legănându-le în sus şi-n jos din când în când.

După două desene, am aţipit şi m-am trezit când mi-a căzut capul în piept.

— Hei, a zis Trenton şi m-a bătut uşor pe genunchi. De ce nu te duci să tragi un pui de somn? Noi putem pleca.

— Nu, am zis eu şi-am scuturat din cap. Nu vreau să plecaţi.

Trenton s-a holbat la mine preţ de-un minut, apoi s-a dat la o parte şi a făcut schimb de locuri cu Olive. Ea s-a ridicat, mai mult decât fericită să-i facă pe plac. Trenton s-a aşezat lângă mine, s-a înclinat puţin, apoi mi-a făcut semn spre umărul său.

— E confortabil. Aşa mi s-a spus.

M-am strâmbat, dar, în loc să mă cert cu el, mi-am încolăcit mâinile în jurul braţului său şi mi-am pus capul, ca un copil răsfăţat, în spaţiul acela dintre umăr şi gât. Trenton s-a sprijinit cu obrazul pe creştetul meu şi am tras amândoi deodată adânc aer în piept şi ne-am relaxat unul lângă celălalt.

După asta, nu-mi mai amintesc nimic până când m-am trezit. Olive dormea, cu capul în poala lui Trenton. El îşi ţinea un braţ protector pe ea, iar celălalt era prins între mâinile mele. Palma i se odihnea pe coapsa mea, iar pieptul i se ridica şi îi cobora într-un ritm liniştit.

Raegan şi Brazil stăteau pe canapeaua mare, uitându-se la televizor, fără sonor. Când Raegan şi-a dat seama că m-am trezit, a zâmbit.

— Hei, a şoptit ea.

— Cât e ceasul? am întrebat încet.

— Miezul zilei.

— Pe bune? am spus şi m-am ridicat în fund.

Trenton s-a trezit şi s-a uitat imediat după Olive.

— Uau. Cât am dormit?

— Un pic peste trei ore, am zis, frecându-mă la ochi.

— Nici nu ştiam că sunt atât de obosit, a spus Trenton.

Brazil a zâmbit.

— Nici eu nu ştiam că te vezi cu barmaniţa. Kyle şi Brad vor fi dezamăgiţi.

M-am încruntat la el. Nici măcar nu ştiam cine sunt Kyle şi Brad.

— N-au decât să se relaxeze. Suntem doar prieteni, a zis Trenton.

— Pe bune? a zis Brazil, uitându-se la amândoi cu atenţie, ca să se convingă că nu glumim.

— Ţi-am zis eu, a spus Raegan şi s-a ridicat în picioare.

Bluza i s-a ridicat deasupra bikinilor ei minusculi, cu dungi albe şi roz, atunci când s-a întins.

— Brazil are meci azi la patru şi jumătate. Vreţi să mergeţi la meciul echipei Bulldog?

— Eu o am pe Olive în grijă, a zis Trenton. Voiam s-o rugăm pe Cami să vină cu noi la Chicken Joe.

— Poate lui Olive îi place fotbalul, a spus Brazil.

— Jason... a dat Trenton din cap. Chicken Joe întrece orice meci de fotbal american... cu o sută de puncte.

— De unde ştii, dacă nu o duci la un meci?

— Am dus-o. Şi acum mă ceartă.

— E verişoara ta mai mică? a întrebat Brazil. De ce e tot timpul cu tine?

Trenton a ridicat din umeri.

— A avut un frate mai mare. Azi ar fi împlinit paisprezece ani. Ea îl adora. L-a lovit o maşină când se plimba cu bicicleta, cu câteva luni înainte de a se muta lângă noi. Olive a stat lângă el când puştiul şi-a dat ultima suflare. Încerc oarecum să-i ţin locul.

— E nasol, frate, dar... și nu vreau să te jignesc... tu ești un Maddox.

— Așa? Și? a făcut Trenton.

— Știu că ești băiat bun, dar ești un individ temperamental, plin de tatuaje, consumator de whisky și ai gura spurcată. Părinții ei o lasă să se urce în mașină cu tine?

— A fost un progres firesc, presupun.

— Dar... de ce este ea responsabilitatea ta? a întrebat Brazil. Nu pricep.

Trenton și-a coborât privirea către Olive, care încă dormea buștean. I-a dat la o parte o șuviță blondă de pe ochi, apoi a ridicat din umeri.

— De ce nu?

Am zâmbit când l-am văzut făcând acel mic gest afectuos.

— Mergem la Chicken Joe. Dar nu pot să stau mult, că trebuie să mă duc la muncă.

— S-a făcut, a zis Trenton cu un zâmbet, de parcă ar fi fost cel mai ușor lucru din lume.

— Eu am niște comisioane de făcut, a zis Raegan.

— Iar eu trebuie să mănânc ceva și să mă duc la stadion, a spus Brazil.

Când s-a ridicat, a bătut-o ușor pe Raegan pe spate, s-a aplecat s-o sărute, apoi și-a luat portofelul, telefonul și cheile și a ieșit, trântind ușa în urma lui.

Olive a deschis brusc ochii.

— Ura! a zis Trenton. S-a trezit! Acum putem S-O MÂNCĂM!

S-a aplecat peste ea și s-a prefăcut că o mușcă de burtică în timp ce o gâdila.

Ea se îneca de râs.

— Nuuuuuuu. Trebuie să fac pipi!

— Uau! a spus Trenton și a ridicat mâinile.

— Pe aici, am zis eu, apoi am luat-o pe Olive de mână și am dus-o la baia de pe hol.

Picioarele ei desculțe lipăiau pe gresie.

— Hârtie igienică, săpun, prosop, am spus, arătând către diverse obiecte.

— M-am prins, a zis ea.

Părea atât de micuță stând în mijlocul băii. A ridicat din sprâncene.

— Vrei să stai și tu?

— Ah! Nu. Scuză-mă, am zis și am ieșit, închizând ușa.

M-am întors la Trenton, care stătea în picioare, undeva între masă și canapeaua mică.

— E cam grozavă, a zis el și mi-a zâmbit.

— Tu ești cam grozav, i-am spus eu.

— Serios? a întrebat.

— Serios.

Ne-am uitat fix unul la altul preț de un minut, zâmbind, apoi m-a copleșit un sentiment cunoscut, niște furnicături în burtă și o căldură pe buze. I-am privit gura lui, iar el a făcut un pas către mine.

— Trent...

A scuturat din cap, s-a aplecat și a închis ochii. Am făcut și eu la fel, așteptând să-mi atingă buzele cu buzele lui.

Dar cineva a tras apa la toaletă și amândoi ne-am dat un pas în spate. Atmosfera dintre noi a devenit deodată grea și tensionată. Când așteptarea sărutului s-a spulberat, o senzație ciudată și copleșitoare i-a luat locul.

Olive stătea pe hol și ne privea. S-a scărpinat la cot, apoi la nas.

— Mâncăm?

I-am zâmbit, prinsă nepregătită.

— Trebuie să dau o fugă la cumpărături.

— Bună idee, a spus Trenton, apoi a bătut din palme și și-a frecat mâinile între ele. La supermarket?

Olive a zâmbit larg.

— Pot să stau în coșul în folmă de mașinuță?

Trenton m-a privit, în timp ce o ajuta Olive să-și pună haina.

— Sigur! am zis și mi-am dat seama cât de mult își dorea Trenton s-o facă fericită.

Voia s-o facă să surâdă și asta dădea dependență.

Olive a dansat puțin de bucurie, apoi a început să danseze cu Trenton. Erau absolut caraghioși, așa că m-am alăturat lor.

Am dansat cu toții tot drumul până în parcare, fără niciun fel de muzică. Trent a arătat către Intrepid, dar eu m-am oprit lângă Jeepul meu.

— Tu conduci mereu. O să conduc eu de data asta. Oricum, am mai mult spațiu în portbagaj pentru cumpărături.

— Tu n-ai portbagaj deloc, a spus Trenton.

— Am echivalentul unui portbagaj.

— La mine în mașină e scaunul lui Olive.

— E destul de simplu să-l muți în mașina mea, nu-i așa?

Trenton a clătinat din cap.

— Am... am și o chestie. Nu merg cu fete la volan.

— Din cauza lui Mackenzie sau e doar o replică sexistă?

— De la accident încoace.

Am dat din cap înțelegătoare.

— Bine, atunci. Dar mă lași să-ți dau banii pentru benzină.

— Poți să pui bani la cină, a zis el.

— S-a făcut, am spus eu, apoi mi-am îndoit mâna și am ridicat pumnul în aer, cu arătătorul și degetul mic în sus.

Olive s-a uitat la mânuța ei și a încercat să mă imite.

— S-a făcut! a zis ea, când a reușit.

Am ajuns la magazin și, cât am mers printre rafturi, am avut un sentiment foarte familial și palpitant. Nu îmi doream să am copii sau ceva de genul ăsta – deocamdată – dar să fac un lucru atât de banal cu Trenton mi se părea neobișnuit de entuziasmant. Dar senzația asta n-a durat mult. T.J. și cu mine nu făcuserăm nimic asemănător vreodată, iar acum, un simplu drum până la magazin îmi dădea o stare de vinovăție. Chiar dacă nu avea nicio logică, un val de remușcare m-a ars pe interior. Nu puteam fi fericită alături de T.J., însă

ajunsese să-mi fure fericirea și când nu era prin preajmă. Desigur, nu era vina lui, dar era mai ușor să-l consider pe el vinovat decât să-mi recunosc defectele.

Nimic nu mai avea vreun sens: de ce mai eram încă împreună, de ce îmi petreceam atât de mult timp cu Trenton sau de ce mai continuam o relație aproape inexistentă când aveam pe cineva care mă plăcea – și de care îmi plăcea – la câțiva metri distanță și care aștepta doar semnalul meu.

Mulți oameni ar fi renunțat, dar ei nu-l aveau pe T.J. Venise la Red într-o seară, îmi ceruse numărul de telefon o oră mai târziu și peste câteva zile am mers la prima noastră întâlnire. Nici n-a trebuit să mă gândesc prea mult la asta. Pur și simplu mi se părea firesc să fiu cu el. T.J. și-a petrecut următoarea săptămână și jumătate la mine în apartament și apoi, vreme de trei luni, a venit acasă din două în două weekenduri. După asta, i-a început proiectul și l-am mai văzut doar de câteva ori. M-am oprit printre rafturi, prefăcându-mă că mă uit după niște supe, dar în realitate eram încremenită și mă întrebam de ce îi eram atât de credincioasă lui T.J., când nici măcar nu mai eram sigură că aveam o relație cu el, în adevăratul sens al cuvântului.

T.J. nu-mi dăduse niciun mesaj de trei zile. Înainte, îmi spuneam că e ocupat la muncă. Dar dintr-odată, când mi-am dat seama cum e să petreci atât de multă vreme cu cineva – și să-ți placă – mesajele, telefoanele sporadice și speranța că ne vom vedea într-o bună zi nu mai erau suficiente. Aproape deloc.

— Vită cu legume și cu sos? a întrebat Trenton și mi-a arătat o conservă imensă. E delicioasă.

Am zâmbit și m-am prins de mânerul căruciorului.

— Arunc-o înăuntru. O să fie foarte bună când serile vor deveni și mai friguroase.

— Poți să mă împrumuți pe mine oricând. Sunt perfect când vine frigul.

— Ai grijă. S-ar putea să țin minte asta.

— Nu mă amenința cu distracția.

S-a oprit printre rafturi.

— Stai așa. Serios?

Am ridicat din umeri.

— M-am simțit destul de confortabil azi.

— Confortabil? Sunt un fel de cașmir.

Am izbucnit în râs și am scuturat din cap. Am împins amândoi căruciorul-mașinuță, în vreme ce Olive se prefăcea că e la volan și că se lovește de obiecte.

— Fac pariu că iubitul tău din California nu e la fel de confortabil cum sunt eu, a zis Trenton când am intrat în raionul cu delicatese.

— E frig! a spus Olive și s-a prefăcut că dârdâie.

Trenton și-a scos haina și i-a așezat-o peste umeri. Eu m-am întins după un pachet de carne și am aruncat-o în coș.

— Nu știu, am zis. Nici nu-mi prea amintesc cât de moale e.

— Cum e chestia asta? Să fii cu cineva pe care nu-l vezi niciodată?

— Nevestele de militari fac asta tot timpul. Nu mi se pare că trebuie să mă văicăresc.

— Dar tu nu ești nevasta lui.

— Nu știu cum aș putea fi dacă nu ne vedem mai des.

— Exact. Deci ce anume te face să mergi mai departe?

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi dau seama. Are ceva special.

— Te iubește?

Întrebarea directă și extrem de personală a lui Trenton m-a făcut să-mi încordez mușchii gâtului. Mi s-a părut un atac la adresa relației noastre, dar știam că aceste instincte de apărare erau atât de puternice pentru că Trenton îmi punea întrebări pe care mi le pusesem și eu de multe ori.

— Mă iubește.

— Dar iubește mai mult California? E la facultate, nu?

M-am crispat. Nu-mi plăcea să discut detalii despre T.J. Nici lui T.J. nu-i plăcea asta.

— Nu facultatea îl ține acolo. Ci serviciul.

Trenton și-a băgat mâinile în buzunare. Purta o legătură de piele maronie la încheietură, o brățară de piele cafenie împletită și brățara pe care i-o făcuse Olive.

— Îți scoți vreodată brățara de la Olive? am întrebat.

— I-am promis că n-o s-o scot. Nu schimba subiectul.

— De ce vrei să discutăm despre T.J.?

— Pentru că sunt curios. Vreau să știu ce te face să rămâi într-o relație ca asta.

— Ca asta cum?

— În care nu ești o prioritate. Nu mi se pare că tipul e vreun idiot, deci încerc să-mi dau seama.

M-am mușcat de buză. Trenton era înduioșător, dar, în același timp mă și făcea să-mi pară rău de T.J.

— E cam ca la tine cu Olive. Poate oamenii din exterior nu pricep și pare ciudat când încearcă să-mi explice, dar are responsabilități care sunt importante.

— Și tu ești importantă.

M-am înclinat către el, iar el și-a pus brațul în jurul umerilor mei și m-a strâns și mai tare.

11

După câteva sendvişuri cu şuncă şi caşcaval, un film şi un drum scurt până la Chicken Joe, Trenton şi Olive au plecat către casă, iar eu către Red. Îmi vedeam aburii respiraţiei în vreme ce mă îndreptam spre intrare şi mi-am păstrat haina pe mine până când au venit mai mulţi oameni, iar barul s-a mai încălzit.

— La naiba! a zis Blia, care a trecut pe lângă mine frecându-şi mâinile. E mai frig decât la Polul Nord în ianuarie!

— Şi e de-abia octombrie, am mormăit eu.

Mulţimea de sâmbătă seara nu ne-a luat cu asalt şi, la trei ore după ce veniserăm la muncă, treaba era moartă. Raegan şi-a sprijinit bărbia în pumn şi a început să bată cu unghiile pe tejghea. Doi tipi jucau biliard lângă peretele vestic. Unul dintre ei purta un tricou cu Legend of Zelda, iar hainele celuilalt erau atât de mototolite, de ziceai că le-a pescuit din coşul cu rufe murdare. Nu păreau genul care să se ducă la o luptă ilegală, deci nu era greu de ghicit cine ne furase clienţii.

Marty, clientul obișnuit al lui Raegan, stătea de unul singur la capătul barului, unde se afla ea. El și tipii cu coșuri pe față de la mesele de biliard erau singurii noștri clienți, deși era ora zece.

— Să fie a naibii de treabă! La naiba cu luptele astea. De ce nu le pot organiza în timpul săptămânii, când nu ne strică nouă bacșișurile? a spus Raegan.

— Or să vină după aceea și tot barul va fi o mare bătaie, iar atunci o să-ți dorești să nu fi venit, am zis eu, ștergând podeaua pentru a treia oară.

Kody a intrat și s-a uitat la Raegan cu coada ochiului. Trebuia să fie ocupat ca să stea o noapte întreagă departe de Raegan. Fusese ofticat vreme de vreo două săptămâni și-și revărsase furia pe cretinii beți care îndrăzneau să se ia la bătaie în partea lui de bar. Miercurea trecută, Gruber fusese nevoit să-l scoată pe Kody dintr-un morman de bătăuși. Hank deja discutase cu el o dată și mi-era teamă că, dacă nu-și revenea repede, urma să fie dat afară.

Raegan l-a privit și ea, doar pentru o clipă, când a fost sigură că el nu se uită.

— Ai vorbit cu el? am întrebat-o.

Raegan a ridicat din umeri.

— Am încercat să nu vorbesc. Mă face să mă simt ca o cretină și atunci când *nu* vorbesc cu el, deci nu sunt nerăbdătoare să deschidem conversația.

— E necăjit. Te iubește.

Raegan s-a întristat.

— Știu.

— Cum îți merge cu Brazil?

Fața i s-a luminat.

— E ocupat cu fotbalul și cu Sig Tau, dar e o petrecere de Valentine. M-a invitat ieri.

Am ridicat din sprânceană.

— Ah. Deci pare... ceva serios.

Raegan s-a strâmbat, s-a uitat la Kody, apoi a coborât privirea.

— Brazil a fost prima mea dragoste, Cami.

M-am întins și i-am pus mâna pe umăr.

— Nu te invidiez. Ce situație de rahat.

— Că veni vorba de asta... cred că tu ești prima lui iubire, a zis ea și a dat din cap către intrare.

Trenton a intrat în bar, cu un zâmbet imens pe chip. N-am putut să mă abțin și am zâmbit și eu. O vedeam cu coada ochiului pe Raegan cum ne privește, dar nu-mi păsa.

— Hei, a zis el și s-a sprijinit pe tejghea.

— Credeam că ești la luptă.

— Spre deosebire de iubiții din California, eu îmi cunosc prioritățile.

— Foarte amuzant, am zis, dar stomacul mi s-a strâns.

— Ce faci mai târziu? a întrebat el.

— Dorm.

— E foarte frig afară. Cred că-ți trebuie un pled în plus.

Am încercat să nu zâmbesc ca o idioată, dar nu mi-a ieșit. În ultima vreme, avea acest efect asupra mea.

— Unde naiba s-a cărat Ray? a întrebat Hank.

Am ridicat din umeri.

— E seara cu lupta, Hank. Suntem morți. Mă descurc și singură.

— Cui mama dracului îi pasă unde e? a exclamat Kody.

Avea brațele încrucișate când s-a aplecat peste bar. Supraveghea încăperea goală cu o mutră încruntată.

— Ai primit slujba aceea? a întrebat Hank.

— Nu, a zis Kody, foindu-se.

Hank și-a făcut mâinile pâlnie la gură, ca să se audă mai bine, apoi a inspirat adânc.

— Hei, Gruby! Vrei s-o trimiți pe Blia aici, să-i țină locul lui Raegan cât e afară?

Gruber a dat din cap și s-a dus către chioșc. M-am crispat. Îmi doream ca Hank să nu-i mai amintească lui Kody și tuturor celorlalți că Raegan era probabil afară, de vorbă cu Brazil.

Kody s-a încruntat.

Îmi părea rău pentru el. Începuse să-și urască slujba pe care odinioară o iubea și niciunul dintre noi nu-l putea judeca. Hank îi dăduse chiar o recomandare pentru magazinul de bricolaj unde Kody făcuse cerere de angajare.

— Îmi pare rău, i-am zis. Știu că ți-e greu.

Kody s-a răsucit să se uite la mine, cu o privire rănită.

— Habar nu ai de nimic, Cami. Dacă ți-ar fi păsat, ai fi discutat cu ea să-i vină mințile la cap.

— Hei, a zis Trenton și s-a răsucit. Ce naiba, frate? Nu vorbi așa cu ea.

I-am făcut semn lui Trenton să nu se bage și mi-am încrucișat brațele, așteptându-mă ca toată frustrarea lui Kody să se reverse asupra mea.

— Ray face doar ce vrea ea, Kody. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi asta cel mai bine.

Și-a băgat capul în piept și s-a uitat în podea.

— Doar că... nu înțeleg. Ne era bine. Nu ne certam. Adică nu de-adevăratelea. Tâmpenii legate de taică-su uneori, dar în cea mai mare parte a timpului ne distram. Îmi plăcea să stau cu ea, dar o lăsam și în pace când voia. Mă iubea. Sau cel puțin... așa spunea.

— Te iubea, i-am zis.

Mi-era dificil să-l ascult. Se sprijinea de bar de parcă îi era prea greu să stea în picioare.

M-am întins și i-am pus mâna pe umăr.

— Va trebui pur și simplu să accepți că n-are nimic de-a face cu tine.

A dat din umeri și s-a îndepărtat de mine.

— Doar se folosește de ea. Asta e cea mai rea parte. Eu o iubesc mai mult decât viața, iar el nu dă doi bani pe ea.

— Nu ai de unde să știi asta, i-am spus.

— Ba da, știu. Crezi că băieții de la Sig Tau nu vorbesc, Cami? Crezi că nu discută și despre telenovela ta? Sunt mai răi decât fetele

de la Cap Sig, stau și vorbesc despre cine ce face. Iar apoi, îmi picură mie în ureche și eu trebuie să ascult tot.

— Telenovela *mea*?

Am aruncat o privire în jur.

— Eu n-am nicio telenovelă.

Kody a făcut semn spre Trenton.

— Te îndrepți către ea cu 150 de kilometri la oră. N-ar trebui să te joci cu asta, Cami. S-au întâmplat destule.

Kody s-a îndepărtat, iar eu am rămas încremenită pentru câteva clipe.

Trenton s-a strâmbat.

— Ce mama naibii a însemnat asta?

— Nimic, am spus.

Mi-am păstrat o expresie firească, deși inima îmi bătea foarte tare. T.J. și cu mine nu eram tocmai un secret, dar nici nu trâmbițaserăm despre relația noastră. Eram singura din orășelul nostru care îi cunoștea natura slujbei și era important pentru el să rămână așa. Orice mică informație ar fi dus la tot felul de întrebări, iar evitarea acestor întrebări însemna că avem secrete de păstrat. Nu a fost chiar un lucru dificil, pentru că nu am dat nimănui vreun motiv să vorbească despre noi. Până acum.

— La ce se referă, Cami? m-a întrebat Trenton.

Mi-am dat ochii peste cap și am ridicat din umeri.

— Cine naiba știe? E doar ofticat.

Kody s-a întors și și-a atins pieptul.

— Nu știi despre ce vorbesc? Nu ești cu nimic mai bun decât ea și știi bine asta!

A plecat din nou.

Trenton era complet derutat, dar în loc să rămân lângă el și să-i explic, am împins ușița batantă a barului, am lăsat-o să se trântească în urma mea și m-am dus după Kody, până în celălalt capăt al camerei.

— Hei. Hei! am strigat a doua oară, alergând ca să țin pasul cu el.

Kody s-a oprit, dar nu s-a întors.

L-am apucat de tricou și l-am obligat să mă privească.

— Eu nu sunt Raegan, așa că nu-ți mai vărsa nervii pe mine! Am încercat să vorbesc cu ea. Ți-am ținut partea, la naiba! Dar tu ești un nemernic plângăcios, supărăcios și insuportabil!

Privirea lui Kody s-a mai îmblânzit și a dat să spună ceva.

Am ridicat o mână, căci nu doream să ascult nicio scuză din partea lui. Am arătat către pieptul lui lat.

— Nu știi *nimic* despre viața mea personală, deci să nu mai îndrăznești *niciodată* să-mi vorbești așa. Ne-am înțeles?

Kody a dat din cap, iar eu l-am lăsat proțăpit în mijlocul încăperii și m-am întors la locul meu.

— Să-mi bag ceva, a zis Blia, cu ochii larg deschiși. Adu-mi aminte să nu te enervez niciodată. Până și bodyguardului îi e frică de tine.

— Camille! s-a auzit o voce din celălalt capăt al barului.

— Ah, la naiba, am zis în barbă.

Din obișnuință, am încercat să mă fac mică, să nu fiu observată, dar era prea târziu. Clark și Colin mă așteptau răbdători la capătul dinspre Blia al barului. M-am dus la ei și le-am zâmbit fals.

— Sam Adams?

— Da, te rog, a zis Clark.

El era cel mai puțin bătăuș dintre frații mei și, de multe ori, mi-aș fi dorit să fim mai apropiați. Dar, de obicei, a fi aproape de unul dintre ei însemna să fii aproape de toți, iar acesta era un mediu pe care nu mai aveam de gând să-l tolerez.

— Unchiul Felix e supărat încă pe tine, a zis Colin.

— Doamne, Colin. Sunt la muncă.

— Mă gândeam doar că ar trebui să afli, a zis el, cu o mutră îngâmfată.

— El e mereu supărat pe mine, am spus, apoi am luat două sticle din frigider, le-am scos capacele și le-am pus pe tejghea.

Clark s-a întristat.

— Mama trebuie să-l oprească să vină la tine acasă de fiecare dată când el și Coby se ceartă.

— Dumnezeule, tot nu-l lasă în pace pe Coby? am întrebat.

— E destul de... instabilă atmosfera la ei acasă în ultima vreme.

— Nu-mi spune, am zis eu și-am clătinat din cap. Nu vreau să aud așa ceva.

— Nu mai e, a spus Colin, încruntat. Tata a zis că Felix s-a jurat că nu mai face asta.

— Nici nu contează dacă jură sau nu, am mormăit eu. Ea tot o să rămână.

— Hei, asta-i treaba lor, a zis Colin.

M-am uitat urât la el.

— Așa a fost toată copilăria mea. E mama mea. Deci e și treaba mea.

Clark a luat o înghițitură din bere.

— E supărat că ai lipsit din nou de la prânzul în familie.

— N-am fost invitată, am zis.

— Ești mereu invitată. Și mama era dezamăgită.

— Îmi pare rău, dar nu-l mai suport. Sunt alte lucruri pe care prefer să le fac.

Clark și-a unit sprâncenele.

— Asta a fost dură. Încă suntem familia ta. Am încasa cu toții un glonț în locul tău, Camille.

— Și mama? am întrebat. În locul ei ai încasa un glonț?

— La naiba, Cami. Nu poți s-o lași baltă? a întrebat Colin.

Am ridicat din sprânceană.

— Nu, și nici Chase, Clark și Coby n-ar trebui. Am de lucru, am zis și m-am întors pe partea mea de bar.

Am simțit o mână imensă pe braț. Trenton s-a ridicat în picioare când l-a văzut pe Clark că mă înșfacă, dar m-am eliberat și m-am răsucit.

Clark a oftat.

— N-am fost niciodată genul de familie care să ne arătăm sentimentele, dar suntem totuși o familie. Iar tu faci încă parte din ea.

Știu că e greu de suportat câteodată, dar trebuie să rămânem uniți. Trebuie să încercăm.

— Nu tu ești ținta lui, Clark. Nu știi cum e.

Clark își lăsă bărbia în piept.

— Știu că tu ești cea mai mare, Cami. Dar ai plecat de acasă de trei ani. Dacă tu crezi că eu n-am făcut cunoștință cu furia lui, te înșeli.

— Atunci de ce te prefaci? Atârnăm de un fir de ață. Nu sunt sigură ce anume ne mai ține uniți.

— Nu contează. Numai asta avem, a spus Clark.

L-am privit o vreme, apoi le-am mai dat câte o bere.

— Uite. Astea sunt din partea mea.

— Mulțumesc, surioară, a spus Clark.

— Te simți bine? m-a întrebat Trenton când m-am întors la locul meu.

Am dat din cap.

— Spun că tata e încă supărat din cauza lui cu Coby. Cred că ei doi s-au certat destul de mult. Tata a tot amenințat că o să vină peste mine ca să mă disciplineze.

— Cum să te disciplineze, mai exact?

Am ridicat din umeri.

— Când frații mei fac ceva greșit, vina cade asupra mea.

— Cum merge chestia asta? Când vine la tine nervos?

— N-a venit niciodată până acum la mine la apartament. Dar cred că, dacă e suficient de furios, va veni, într-una din zilele astea.

Trenton n-a mai zis nimic, dar s-a foit în scaun, extrem de tulburat.

Blia a venit lângă mine și mi-a arătat ecranul telefonului ei.

— Tocmai am primit un mesaj de la Laney. Zice că lupta s-a terminat și că majoritatea se îndreaptă încoace.

— Uuu! a zis Raegan, din spatele tejghelei.

Și-a luat borcanul gol de bacșiș – un pahar pentru cocktailuri – și l-a așezat pe bar. Marty a scos imediat o bancnotă de douăzeci de dolari și a pus-o înăuntru.

Raegan i-a făcut cu ochiul și i-a zâmbit.

Trenton a bătut ușor cu mâna în tejghea de câteva ori.

— Mai bine mă tirez. Nu vreau să fiu aici când ajung tâmpiții ăia de la luptă și să sfârșesc prin a-i omorî pe toți. Din nou.

I-am făcut cu ochiul.

— Domnul Responsabil.

— Dă-mi mesaj mai târziu. Poate ne vedem mâine, a zis el și s-a îndepărtat.

— Iarăși? a întrebat Raegan uimită.

— Taci, am zis eu, nedorind să-i aflu părerea.

Lumea care venea de la luptă a început să intre mai întâi timid, după care, la Red, nu se putea sta decât în picioare. DJ-ul punea muzică vioaie, dar nu conta: bărbații erau beți și toți credeau că sunt la fel de invincibili ca Travis Maddox.

Peste jumătate de oră, Kody, Gruber și Hank încercau să-i despartă pe bătăuși. La un moment dat, tot barul era scena unei mari încăierări, iar Hank dădea afară câte zece oameni deodată. Polițiștii aveau mașinile parcate în apropiere, ne ajutau cu mulțimea și îi arestau pe cei mai scandalagii pentru tulburarea liniștii publice, înainte ca aceștia să ajungă la propriile lor mașini.

În scurt timp, barul a devenit din nou pustiu. Muzica din club revenise la rock clasic și la Top 40, iar Raegan își număra bacșișul, bolborosea și, din când în când, înjura.

— Din cauză că-l ajuți pe frate-tău și a bacșișurilor amărâte, o să fim norocoase dacă ne putem plăti facturile luna asta. La un moment dat, va trebui să încep să strâng bani pentru o rochie de petrecere.

— Pariază pe Travis, i-am zis. Câștigi ușor cincizeci de dolari.

— Mai întâi trebuie să am bani, ca să pot paria pe Travis, s-a răstit ea.

Cineva s-a așezat, cu zgomot, pe unul dintre scaunele din fața mea.

— Whisky, a zis. Fără pauze între pahare.

— N-ai sughițat, Trav, că te-am pomenit? am întrebat eu și i-am dat o bere. Nu mi se pare că e o seară potrivită pentru whisky.

— N-ați fi singurele femei care vorbesc tâmpenii despre mine.

Și-a dat capul pe spate și a lăsat lichidul de culoarea chihlimbarului să-i curgă pe gât, aproape dintr-o înghițitură. A pus sticla pe bar, cu zgomot, iar eu i-am scos capacul celei de-a doua și am așezat-o în fața lui Travis.

— Cineva vorbește tâmpenii despre tine? Nu-i foarte înțelept din partea lor, am zis eu și m-am uitat cum Travis își aprinde o țigară.

— Porumbelul, a zis el, după care și-a încrucișat brațele și le-a așezat pe bar.

S-a aplecat, încovoiat, pierdut. L-am privit preț de o clipă, fără să-mi dau exact seama dacă vorbește codat sau e deja beat.

— Ai încasat-o mai rău decât de obicei în seara asta? l-am întrebat, cu adevărat îngrijorată.

Un alt grup numeros a intrat în bar, probabil întârziații de la luptă. Erau mai veseli și păreau că se înțeleg între ei. Travis și cu mine am fost nevoiți să întrerupem conversația. Pentru următoarele douăzeci de minute sau cam așa ceva, eu am fost prea ocupată ca să pălăvrăgesc, dar când ultimul om din mulțimea de după luptă s-a dus acasă, i-am pus în față lui Travis un pahar de Jim Beam plin până la refuz. Încă părea deprimat. Chiar mai tare decât înainte.

— Bine, Trav. Să auzim.

— Ce să auzim? a întrebat el și s-a ridicat de la bar.

Am clătinat din cap.

— Fata.

Asta era singura explicație pentru care Travis Maddox putea avea mutra aceasta. N-o mai văzusem niciodată, deci nu putea însemna decât un singur lucru.

— Care fată?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Care fată. Pe bune? Cu cine crezi că vorbești?

— Bine, bine, a zis el și s-a uitat în jurul său.

Apoi s-a înclinat către mine.

— E Porumbelul.

— *Porumbel?* Îți bați joc de mine.

Travis a reușit să scoată un râs scurt.

— Abby. E un porumbel. Un porumbel demonic ce îmi înnoadă mintea atât de tare, încât nu mai pot gândi corect. Nimic nu mai are vreun sens, Cam. Toate regulile pe care le-am creat vreodată sunt încălcate una câte una. Sunt un fătălău. Nu... și mai rău. Sunt Shep.

Am râs.

— Fii drăguț.

— Ai dreptate. Shepley e băiat de treabă.

I-am mai turnat un pahar, iar el l-a dat pe gât.

— Fii drăguț și cu tine însuți, i-am zis, în vreme ce ștergeam tejgheaua. Nu e un păcat să te îndrăgostești de cineva, Trav. Dumnezeule.

Travis și-a plimbat privirea dintr-o parte în alta.

— Sunt derutat. Cu cine vorbești, cu mine sau cu Dumnezeu?

— Vorbesc serios, am spus. Simți ceva pentru ea, și ce dacă?

— Mă urăște.

— Neah.

— Nu, am auzit-o aseară. Din greșeală. Crede că sunt un gunoi.

— A zis ea asta?

— Cam așa ceva.

— Păi, într-un fel ești.

Travis s-a încruntat. Nu se aștepta.

— Mulțumesc frumos.

I-am mai turnat un pahar. L-a dat pe gât înainte să apuc să scot altă bere din frigider. Am pus berea pe tejghea și-am întins mâinile, cu palmele în sus.

— Poți să mă contrazici, dacă te gândești la comportamentul tău din trecut? Ideea e... poate că, pentru ea, poți deveni un om mai bun.

I-am mai turnat un pahar. L-a băut repede și pe acesta.

— Ai dreptate. Am fost un gunoi. Mă pot oare schimba? Nu știu, să mă ia naiba. Probabil nu suficient încât s-o merit pe ea.

Ochii lui Travis deveniseră apoşi, aşa că am pus sticla de Jim Beam la locul ei, apoi m-am întors către prietenul meu. El şi-a mai aprins o ţigară.

— Mai dă-mi o bere.

— Trav, cred că deja ai băut destul, am zis.

Era prea beat ca să-şi dea seama că avea deja o bere.

— Cami, dă-mi naibii berea aia.

Am luat sticla care nu se afla nici la 15 centimetri de nasul lui şi i-am pus-o fix în faţa ochilor.

— Ah, a făcut el.

— Mda. Exact cum spuneam. Ai băut suficient în scurtul timp cât ai stat aici.

— Nu există suficient alcool în lume ca să mă facă să uit ce-a spus în seara asta.

Vorbea împleticit. La naiba.

— Ce a spus, mai exact? am întrebat.

— A zis că nu sunt bun de nimic. Adică... mai pe ocolite, dar asta voia de fapt să spună. Crede că sunt un gunoi, iar eu... eu cred că mă îndrăgostesc de ea. Nu ştiu. Nu mai pot gândi normal. Dar când am dus-o acasă după luptă şi mi-am dat seama că va sta acolo o lună – s-a scărpinat pe ceafă – cred că niciodată n-am fost mai fericit de atât, Cami.

M-am încruntat. Nu-l mai văzusem atât de îndurerat.

— Stă cu tine o lună?

— Am făcut un pariu. Dacă nu primeam nicio lovitură, trebuia să se mute la mine o lună.

— A fost ideea ta? l-am întrebat.

La naiba. Era deja îndrăgostit de fata asta şi nici măcar nu-şi dădea seama.

— Mda. Credeam că sunt un geniu, până acu' vreo oră.

A zgâlţâit paharul.

— Mai dă-mi unul.

— Nu. Bea-ţi naibii berea, i-am zis, împingând sticla către el.

— Ştiu că n-o merit. Este – a rămas cu ochii pierduţi – incredibilă. Are ceva în privire care mi-e atât de cunoscut. Ceva ce pot înţelege, ştii ce zic?

Am dat din cap. Ştiam exact la ce se referă. Şi eu simţeam acelaşi lucru când venea vorba despre o altă pereche de ochi.

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu ea despre asta, i-am spus. Să nu cumva să aveţi vreo neînţelegere din aia prostească.

— Are o întâlnire mâine seară. Cu Parker Hayes.

Am strâmbat din nas.

— Parker Hayes? N-ai avertizat-o în privinţa lui?

— Nu m-ar crede. Ar avea impresia că zic aşa doar pentru că sunt gelos.

Se legăna cu scaunul. În curând, aveam să fiu nevoită să-i chem un taxi.

— Şi nu eşti? Gelos?

— Ba da, dar şi el e un nemernic.

— Adevărat.

Travis a luat sticla de bere şi a sorbit din ea îndelung. Avea pleoapele grele. Nu se potolea deloc.

— Trav...

— Nu în seara asta, Cami. Vreau doar să mă îmbăt.

Am dat din cap.

— Se pare că ai reuşit. Vrei să-ţi chem un taxi?

A refuzat.

— Bine, dar găseşte-ţi pe cineva care să te ducă acasă.

A încercat să mai ia o înghiţitură din bere, dar eu am apucat de gâtul sticlei până l-am făcut să se uite în ochii mei.

— Vorbesc serios.

— Te-am auzit.

Am dat drumul sticlei şi l-am privit cum o termină de băut.

— Trent vorbea despre tine zilele trecute, a spus el.

— A, da?

— O să-i iau un căţeluş, a zis Travis.

Măcar era prea beat ca să rămână la subiectul Trenton.

— Crezi că o să mi-l țină Trent?

— De unde vrei să știu eu asta?

— Voi doi nu sunteți apropiați rău de tot zilele astea?

— Nu chiar.

Travis s-a strâmbat.

— Asta e îngrozitor, a zis, încurcând cuvintele între ele. Cine mama naibii vrea să se simtă așa? Cine își face asta cu mâna lui?

— Shepley, am zis eu și am zâmbit.

A ridicat din ambele sprâncene.

— Nu glumești.

După o pauză scurtă, s-a posomorât la loc.

— Ce să fac? Spune-mi tu ce am de făcut, că eu habar n-am, băga-mi-aș.

Am clătinat din cap.

— Ești sigur că nu te vrea?

Travis și-a îndreptat ochii triști spre mine.

— Așa a zis.

Am ridicat din umeri.

— Atunci încearcă s-o uiți.

Travis și-a lăsat privirea în jos, la sticla goală. Cele două fete de la State pe care le părăsise Trenton cu o seară în urmă au început să-i cumpere băutură lui Travis și, în scurt timp, de-abia mai putea sta pe scaun. În următoarea oră și jumătate, n-a făcut altceva decât să golească toate sticlele care i-au căzut în mână.

Fetele de la Southern State s-au așezat de o parte și de alta a lui Travis. Eu am plecat de acolo și am avut grijă de clienții mei obișnuiți pentru o vreme. Nu m-ar fi mirat dacă fetele ar fi crezut că era Trenton. Cei patru frați Maddox mai tineri semănau atât de bine între ei, iar Travis purta un tricou alb, care era identic cu acela pe care îl purtase Trenton.

Cu coada ochiului, am văzut cum una dintre fete își pune piciorul peste coapsa lui Travis. Cealaltă îl întorsese cu fața la ea și

au început să se sărute într-un fel în care mă făcea să mă simt ca o perversă doar pentru că mă uitam.

— Travis? am zis.

El s-a ridicat și a aruncat o hârtie de o sută de dolari pe tejghea. Și-a pus degetul la buze, apoi mi-a făcut cu ochiul.

— Așa încerc eu să uit.

Fetele l-au încadrat, iar el s-a sprijinit pe ele, de-abia fiind în stare să meargă.

— Travis! Sper să te ducă ele acasă! am strigat.

Dar el nu m-a auzit.

Raegan a izbucnit în râs.

— Ah, Travis, a spus ea. Cu siguranță e amuzant.

Mi-am încrucișat brațele.

— Sper să-și ia o cameră la hotel.

— De ce? a întrebat Raegan.

— Pentru că fata de care e îndrăgostit stă la el în apartament. Și dacă fetele alea de la State se duc acasă cu el, se va trezi dimineață și ne va urî.

— Găsește el o cale să se descurce. Întotdeauna.

— Da, dar de data asta e altfel. Pare destul de disperat. Dacă o pierde pe fata aia, nu știu ce va face.

— Se va îmbăta și apoi și-o va trage cu cineva. Asta fac toți frații Maddox.

Am privit-o, iar ea mi-a zâmbit, cerându-și parcă scuze.

— Te-am avertizat de mult timp să nu te amesteci cu ei. Ar trebui să-mi mai asculți sfaturile din când în când.

— Tu vorbești? i-am spus eu, după care m-am întins și am apăsat pe goarnă ca să anunț ultima comandă.

12

— Nu-mi vine să cred că te-a convins să ții câinele, am zis și-am clătinat din cap.

Trenton s-a întins la mine pe canapea și și-a acoperit ochii cu brațul.

— Doar pentru câteva zile. Travis dă o petrecere-surpriză duminică pentru Abby și o să-i dea cățelul atunci. E destul de simpatic, să știi. O să-mi fie dor de el.

— I-ai pus nume?

— Nu, a zis Trenton, strâmbându-se. Bine, i-am cam pus. Dar Abby o să-l boteze, deci nu e ceva permanent. I-am explicat asta.

Am chicotit.

— Îmi spui ce nume i-ai dat?

— Nu, pentru că nu e numele lui.

— Spune-mi totuși.

Trenton a zâmbit și a continuat să-și țină mâna la ochi.

— Crook[3].

— Crook?

---

[3] Crook - Găinar (trad. din limba engleză) (*N.t.*)

— Îi fură șosetele lui tata și le ascunde. E un mic infractor.

— Îmi place, am spus. Și ziua lui Raegan se apropie. Trebuie să-i cumpăr ceva. E foarte greu de mulțumit.

— Ia-i un sticker cu GPS pentru setul de chei.

— Nu-i o idee rea. Ziua ta când e?

Trenton a zâmbit.

— Pe 4 iulie.

— Nu cred.

— Nu te mint.

— Și te cheamă Yankee Doodle?

— Pe asta n-o mai auzisem până acum, a zis el, împietrit.

— Nu mă întrebi acum când e ziua mea?

— Știu deja.

— Ba nu, nu știi.

Nici n-a clipit.

— Pe 6 mai.

Am ridicat din sprâncene.

— Mușețico. Știu asta de prin clasa a patra.

— *Cum* de ții minte așa ceva?

— Bunicii tăi îți trimiteau baloane în fiecare an de ziua ta, până ai absolvit.

Am început să-mi amintesc.

— Un balon în fiecare an. A trebuit să înghesui optsprezece baloane în Ștrumf în clasa a douăsprezecea. Mi-e dor de ele.

Am revenit la realitate.

— Stai așa... tu chiar îți bați joc de mine. Ziua lui Travis nu e de Ziua Păcălelilor?

— Pe 1 aprilie, ba da.

— Și a ta e de Ziua Independenței?

— Da, și a lui Thomas e de Sfântul Patrick, iar gemenii sunt născuți pe 1 ianuarie.

— Ești un mare mincinos! Ziua lui Taylor și a lui Tyler e în martie! Au venit să petreacă la Red, anul trecut!

— Nu, ziua lui Thomas e în martie. Ei au venit să-l ajute să sărbătorească și au zis că e ziua lor ca să capete băutură gratis.

L-am privit urât.

El s-a hlizit.

— Jur!

— Frații Maddox nu pot fi crezuți.

— Mă doare asta.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să ne ducem la muncă. Hai să mergem.

Trenton s-a ridicat în fund, apoi și-a pus coatele pe genunchi.

— Nu mai pot să vin să te văd la Red în fiecare seară și apoi să lucrez toată ziua. E epuizant.

— N-a zis nimeni că ești obligat să vii.

— Nimeni nu face asta dacă nu e obligat. Numai dacă vrea cu adevărat. Iar eu vreau cu adevărat.

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul care mi-a apărut pe buze.

— Ia să vezi cum e să lucrezi toată noaptea la Red și apoi să lucrezi și ziua.

— Nu te mai văicări, bebeluș mare ce ești, m-a tachinat el.

Mi-am alăturat pumnii.

— Pentru tine, sunt Păpușica.

Cineva a bătut la ușă. M-am încruntat, l-am privit pe Trenton, apoi m-am dus la ușa de la intrare și m-am uitat pe vizor. Era un tip cam de vârsta mea, cu ochi mari, cu părul aranjat fără greșeală și cu un chip atât de perfect, încât arăta de parcă ar fi apărut dintr-un catalog Banana Republic. Avea o jachetă de culoarea mentei, jeanși și mocasini. L-am recunoscut, dar nu știam exact de unde să-l iau, așa că am lăsat lanțul pe ușă când i-am deschis.

— Bună, a zis el și a chicotit nervos.

— Pot să te ajut cu ceva?

S-a aplecat ușor și și-a atins pieptul cu mâna.

— Sunt Parker. Prietena mea Amber Jennings stă alături. Te-am văzut când ai venit aseară acasă și mă gândeam că poate ai vrea să...

Lanțul a căzut cu un zgomot, iar Trenton a deschis ușa larg.

— Ah, a spus Parker. Poate că nu.

— Poate că nu, a zis Trenton. Pleacă dracului de aici, Parker.

— Să aveți amândoi o zi minunată.

Trenton a dat scurt din cap, iar eu am închis ușa.

— Știam eu că-l cunosc de undeva. Oamenii arată diferit când nu sunt la Red.

Trenton a rânjit.

— Îl urăsc pe gunoiul ăsta din liceu.

— De-abia îl știai în liceu.

— Era o odraslă de bani gata. Părinții lui sunt proprietarii restaurantului italian din centru.

— Și ce dacă?

— Și nu vreau să-și bage nasul pe aici, a zis. Tipii ca ei cred că lor nu li se aplică regulile.

— Ce reguli?

— Regulile respectului.

— Despre asta a fost vorba aici? am zis eu și-am arătat către ușă.

— La ce te referi?

— La toată scena asta inutilă pe care tocmai ai făcut-o.

Trenton s-a foit pe loc, agitat.

— Era pe punctul să te întrebe dacă ieși în oraș cu el!

— Așa, și?

Trenton s-a încruntat.

— E o lipitoare!

— Așa, și?

— N-am avut chef să-l las!

— Sunt perfect capabilă să refuz pe cineva. Voiai doar să-l intimidezi, ca să nu mai calce niciodată pe aici.

— Te-a urmărit venind acasă azi-dimineață. Mi se pare un pic cam agresiv. Scuză-mă dracului că am dorit să creadă că ai un tip în preajmă.

Mi-am încrucișat brațele.

— Ah, asta făceai tu acolo?

— Da. Asta făceam.

— Nu cumva voiai să elimini concurența?

A strâmbat din nas, jignit.

— Asta dacă a crezut cineva vreodată că eu am concurență. Pentru că n-am. În niciun caz din partea imbecilului de Parker Hayes.

Mi-am mijit ochii la el.

— Ai dreptate, deoarece noi suntem doar prieteni.

— Dumnezeule, Cami, știu. Nu trebuie să-mi tot dai peste nas cu asta.

Am căscat ochii.

— Uau. Îți dau peste nas? Bine.

Trenton a izbucnit în râs, enervat.

— Cum de nu-ți dai seama? Toată lumea știe naibii adevărul, în afară de tine!

— Știu. Încerc doar să nu complic situația.

Trenton a făcut un pas către mine.

— Nu e deloc simplu.

— *Ba e simplu.* Alb și negru. Cum te văd și cum mă vezi.

Trenton m-a luat de umeri și m-a sărutat pe gură. Șocul m-a încremenit, dar apoi gura mea s-a topit lipită de buzele lui, apoi tot trupul meu. M-am relaxat, dar am început să gâfâi, iar inima îmi bătea atât de tare, că eram sigură că Trenton o poate auzi. Și-a strecurat limba printre buzele mele, iar mâinile i-au coborât pe șolduri, în timp ce degetele i se înfigeau în carnea mea. M-a tras mai aproape de el, continuând să mă sărute, apoi m-a mușcat de buză, îndepărtându-se.

— De-abia acum a devenit complicat.

Și-a luat cheile și a închis ușa în urma lui.

Am pus mâna pe clanță și m-am rezemat de ea, încercând să nu mă prăbușesc. Nu fusesem sărutată așa în viața mea și ceva îmi spunea că nu era nici pe departe cel mai bun lucru pe care îl avea

de oferit Trenton Maddox. Felul în care limba lui se împletise cu a mea îmi provocase această amețeală, chiar dacă mă așteptasem să mă sărute. M-a tras spre el de parcă nu eram suficient de apropiați, însă mișcările îi erau controlate, așa cum numai mâinile experimentate pot fi. Cu fiecare bătaie a inimii, îmi simțeam pulsul zvâcnindu-mi prin tot corpul. Rămăsesem fără cuvinte, fără suflu, fără apărare.

Mi se părea ciudat să stau de una singură la mine în apartament, când, cu treizeci de secunde mai devreme, trăisem cel mai frumos sărut din viața mea. Coapsele mi s-au încordat doar gândindu-mă la el.

Cu respirația încă tăiată, m-am uitat la ceasul din bucătărie. Trenton venise să pierdem vremea înainte de muncă, iar acum era în drum spre Skin Deep. Și eu ar fi trebuit să mă aflu în Ștrumf și să mă duc tot într-acolo, dar nu eram sigură că sunt în stare.

Nu doar că era ciudat, dar tocmai îl înșelasem pe T.J. De ce și-ar dori o persoană, mai ales Trenton, pe cineva care înșală? Tot acel timp pe care l-am petrecut împreună, apoi faptul că nu i-am tras un pumn serios în nas în secunda când m-a sărutat, mă făceau vinovată. Avea dreptate. Tocmai complicase atât de tare situația, încât nu mai putea pretinde niciodată că suntem doar prieteni. Nu după sărutul acesta, după atingerea aceasta și, în mod cert, nu după senzația pe care mi-a lăsat-o.

Am scos telefonul din buzunarul de la spate și am sunat.

— Skin Deep, a răspuns Hazel.

— Hei, sunt Cami. N-o să ajung azi.

— Ești bolnavă?

— Nu... e... complicat. Foarte, *foarte* complicat.

— Am înțeles. Nu-i problemă, doar că e nasol de mine. Duminicile sunt plicticoase și acum o să fie și mai rău.

— Îmi pare rău, Hazel.

— Nu-ți face griji. Îi spun eu lui Cal.

— Mulțumesc, am zis. Să sperăm că n-o să mă dea afară deoarece mi-am luat așa de repede o zi liberă.

Hazel a pufnit.

— Ca să-ți spun sincer, nu suntem atât de ocupați duminica, încât să avem nevoie de recepționeră. N-o să spună nimic.

— Bine. Pe curând, am zis.

M-am încălțat, mi-am luat geanta și am mers cu Ștrumful până la Red. Jaguarul negru XKR al lui Hank era singura mașină din parcare. Am oprit suficient de departe de el și mi-am tras haina mai aproape de corp cât am traversat parcarea.

Când am intrat, din boxe se auzea Queen, iar Hank stătea întins pe barul de est și se uita în tavan.

— Ce faci aici, nebunule? am întrebat.

— Mă relaxez înainte să sosească Jorie. Azi o s-o rog să se mute cu mine.

— Pe bune? am spus uimită. Felicitări, Hank, e grozav.

S-a ridicat în capul oaselor și a oftat.

— Numai să fie de acord.

— Ce-o să spună fosta ta despre asta?

— Am vorbit vineri cu Vickie. E de acord. Jorie se înțelege de minune cu băieții.

— Uau, am făcut și-am inspirat adânc.

M-am așezat pe scaunul de lângă el.

— E mare lucru.

— Și dacă refuză? a întrebat el.

Era o urmă de îngrijorare în glasul lui, pe care n-o mai auzisem niciodată.

— O să te descurci tu cumva.

— Dacă spune nu, apoi mă părăsește?

Am dat încet din cap.

— Asta ar fi nasol.

A sărit de pe bar.

— Trebuie să beau ceva.

— Și eu.

Hank a turnat whisky în două pahare, apoi mi-a împins unul în față. Am luat o gură și m-am încruntat.

— Vai de mine. Ce e asta?

— Magie, a zis el, luând, de asemenea, o înghițitură. O iubesc pe Cami. Nu știu ce m-aș face dacă m-ar refuza.

— Și ea te iubește, i-am spus. Gândește-te doar la asta.

Hank a strâmbat din sprâncene.

— *Tu* de ce bei?

— L-am înșelat pe T.J.

— Când?

— Acum câteva ore.

Hank a făcut ochii mari pentru o clipă.

— Cu cine?

M-am oprit, temându-mă să spun cu voce tare.

— Cu Trent.

A căscat ochii din nou, apoi a bolborosit ceva în italiană.

— Da, asta ziceam și eu.

Am mai luat o gură, terminându-mi paharul. Telefonul a sunat și l-am întors cu fața în sus. Era Trenton.

— Alo?

— Hazel a spus că nu vii. Te simți bine?

— Ăăă...

— Ți-e rău?

— Nu.

— Atunci de ce nu vii la serviciu?

— Pentru că mă simt ciudat ca naiba.

— Pentru că te-am sărutat? a întrebat el, iritat.

O auzeam pe Hazel pe fundal.

— Ai sărutat-o? a chițăit Hazel. Nenorocit afurisit...

— Tu ai făcut situația complicată! N-ai cum să te plângi acum! i-am zis.

— De ce mama naibii are vreo importanță faptul că te-am sărutat?

— Pentru că! Am! Un iubit! am urlat în telefon.

— Și crezi că va observa? N-ai vorbit cu el de o săptămână!

— Asta nu-i treaba ta!

— Ba da, e! Tu ești treaba mea!

— Du-te dracului!

— Ba tu du-te dracului! a țipat și el.

N-a mai zis nimeni nimic preț de o vreme, apoi Trenton a vorbit, în cele din urmă:

— Trec pe la tine după ce termin cu munca.

— Nu, i-am spus, frecându-mi tâmplele. Ai stricat totul, Trent. Și, acum e prea ciudat.

— Ce tâmpenie. Totul e la fel ca înainte, a zis el. Singura diferență este că acum știi cât de bine sărut.

Nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Nu o să te atac prin surprindere. Vreau doar să te văd, a zis.

Adevărul era că mă obișnuisem să-l am în preajmă, dar dacă mai petrecem atât de mult timp împreună, trebuia să închei socotelile cu T.J.... și nu eram sigură că vreau să fac asta.

— Nu, am spus și am închis.

Telefonul a sunat din nou.

— Alo?

— Tocmai mi-ai închis în nas? a întrebat Trenton, ofticat.

— Da.

— De ce?

— Pentru că terminasem de vorbit.

— Și nu poți să-ți iei la revedere?

— La revedere...

— Stai!

— Uite de-aia am închis. Știam că n-o să mă lași să-mi iau la revedere.

— Chiar ai de gând să mă scoți din viața ta din cauza unui afurisit de sărut?

— Doar asta a fost? l-am întrebat.

Trenton a tăcut mâlc.

— Așa mă gândeam și eu.

Am închis din nou.

N-a mai sunat.

Hank stătea în fața mea și amândoi ne înecam amarul în băutură. Am terminat o sticlă, iar el a deschis alta. Deja râdeam și ne prosteam când a venit Jorie. Hank a încercat să dea senzația că e treaz, dar a eșuat lamentabil.

— Bună, dragostea mea, a zis el.

— Bună, a spus Jorie, cu un surâs.

L-a îmbrățișat, iar el a luat-o în brațe și a strâns-o, lipindu-i părul lung și blond de spate. Ea ne-a studiat pe amândoi, dar nu i-a luat mult timp ca să tragă concluzia.

— Voi doi sunteți aici de o vreme. Ați intrat în rezerva de băutură, nu-i așa?

Hank a rânjit și s-a legănat înainte și înapoi.

— Scumpo, voiam să...

— Hank, am zis eu și-am dat repede din cap înainte să mă vadă Jorie.

Ea s-a întors, iar eu i-am zâmbit.

— Ce puneți voi doi la cale? a întrebat ea.

— Să mai bem o sticlă, a răspuns Hank și a râs de propria glumă.

Jorie a luat ce mai rămăsese din sticlă și a pus-o în dulapul de jos, încuindu-l și băgând cheia în buzunar. Purta un șort negru elegant și o bluză drăguță, transparentă, de culoarea șampaniei, prin care i se vedea sutienul negru de dantelă. Pantofii negri aveau tocuri imense, dar tot nu era la fel de înaltă ca Hank.

— O să fac o cafea. Nu vrem ca angajații să creadă că-i o idee bună să vină mangă la întâlnirea de duminică.

Hank a sărutat-o pe obraz.

— Mereu atentă. Ce m-aș face fără tine?

— Ai bea și restul sticlei, l-a tachinat ea.

A luat cafetiera goală și a umplut-o cu apă.

— Ah, la naiba. Am uitat că ni s-au terminat filtrele.

— Nu, au venit azi-dimineață, a zis Hank, vorbind greoi. Sunt încă în magazie.

— Mă duc să le aduc, a zis ea.

— Vin cu tine, a spus Hank.

Apoi a prins-o de fund și au plecat împreună.

Am aprins ecranul telefonului și mă tot întrebam dacă să sun sau nu. Înainte de a forma numărul, am deschis meniul de mesaje. Era o lașitate din partea mea, dar, oricum, am făcut-o.

Ai un minut?

Nu pot vorbi mult. Mi-e tare dor de tine. Ce s-a întâmplat.

Trebuie să vorbim.

Mi-era teamă că o să spui asta.

Sună-mă cât de repede poți.

Așa voiam să fac.

Mereu fusese atât de drăguț. Oare chiar voiam să încetez relația cu el pentru că fusese ocupat? Mă avertizase în privința asta, iar eu am acceptat să încerc. I-am promis că nu va fi o problemă. Totuși, de-abia mai vorbeam, iar situația nu dădea semne că se va îmbunătăți. Și mai era și micul obstacol numit Trenton. Nu prea conta dacă rupeam relația cu T.J. A trece de la T.J. la Trenton părea în continuare ceva greșit, chiar dacă aș fi așteptat șase luni. Chiar dacă aș fi așteptat șase ani. Mă prostisem cu Trenton pe la spatele lui T.J. Tot ce avea să decurgă de aici era deja compromis.

Kody n-avea câtuși de puțin dreptate în privința mea. Nu făceam deloc același lucru ca Raegan. Era mult mai rău. Măcar ea a avut decența să se despartă de Kody înainte de a se combina din nou cu Brazil. Nu a dus de nas doi bărbați în același timp. A fost cinstită cu ambii, iar eu încercam să-i țin predici.

Mi-am acoperit ochii cu o mână, atât de ruşinată încât nu puteam face faţă unei încăperi goale. Chiar dacă momentele petrecute cu Trenton erau amuzante şi reconfortante, ştiam ce înseamnă pentru el şi cum m-aş fi simţit dacă T.J. ar fi făcut la fel. Să mă văd cu amândoi – indiferent dacă era vorba despre sex sau nu – era necinstit. T.J. şi Trenton meritau ceva mai bun de-atât.

L-am sărutat.

Am trimis mesajul şi, instantaneu, mâinile au început să-mi tremure. Au trecut minute bune înainte ca T.J. să-mi răspundă.

Pe cine?

Pe Trenton.

Tu l-ai sărutat sau el te-a sărutat pe tine?

Mai contează?

Da.

El m-a sărutat pe mine.

Mă gândeam eu.

Acum ce facem?

Tu să-mi spui.

Am petrecut foarte mult timp cu el.

Ce înseamnă asta?

Nşt. Asta e situaţia.

Mai vrei să fii cu mine?

Întrebarea e dacă tu mai vrei să fii cu mine.

Încă o dată, a trebuit să aştept câteva minute ca să-mi răspundă. Când mobilul mi-a bâzâit, a trebuit să mă forţez să văd cuvintele de pe ecran. Chiar dacă o meritam, nu voiam să mă arunce cât colo, ca pe un gunoi ce eram.

Îţi rezerv un bilet de avion pentru California.

13

Avionul meu decola la șapte și jumătate. Am plecat devreme de la întâlnirea angajaților ca să-mi fac bagajele și apoi am încercat să nu las gândurile despre Trenton să mă cotropească în drum spre aeroport. Mi-am privit mâna stângă, așezată în partea de sus a volanului. Pe degetele mele scria DOLL. T.J. nu avea să fie de acord cu asta și mă tot rugam la Dumnezeu să nu întrebe de ce am ales exact tatuajul ăsta.

Parcarea și check-in-ul au durat o veșnicie. Nu-mi plăcea să fac lucrurile pe grabă, dar T.J. îmi rezervase ultimul bilet disponibil și voiam să mă urc în avionul acela, indiferent de ce urma să se întâmple. Trebuia să aflu dacă nu cumva din cauza distanței nu mai eram așa îndrăgostită de T.J.

M-am așezat la coada lungă de la control și mi-am auzit numele strigat din cealaltă parte a încăperii. M-am întors și l-am văzut pe Trenton, care alerga către mine cu toată viteza. Un agent de securitate a intrat în alertă, dar când Trenton s-a oprit lângă mine, s-a relaxat.

— Ce mama dracului crezi că faci? a întrebat el, cu respirația întretăiată.

Și-a pus mâinile în șolduri. Purta pantaloni roșii de baschet, un tricou alb și o șapcă roșie și uzată, cu însemnele frăției Sig Tau. Am simțit un ghem în stomac atunci când l-am văzut, pentru că aveam senzația că sunt prinsă asupra faptei.

— Ce mama dracului crezi *tu* că faci? am zis eu și m-am uitat în jur la oamenii care se holbau la noi.

— Spuneai că ne vedem mâine, iar tu te urci într-un nenorocit de avion?

O femeie aflată la rând în fața mea i-a acoperit urechile fetiței ei.

— Scuze, a spus Trenton.

Coada a înaintat și m-am mișcat odată cu ea. Trenton m-a urmat.

— A fost ceva de ultim moment.

— Te duci în California, nu-i așa? a întrebat el, rănit.

N-am răspuns.

Am mai făcut câțiva pași.

— Pentru că te-am sărutat? a întrebat, de data asta mai tare.

— Mi-a rezervat bilet, Trent. Trebuia să refuz?

— Da, trebuia să refuzi! Nu s-a deranjat să te vadă în trei luni și acum, dintr-odată, îți rezervă bilet? Pe bune! a zis el, lăsându-și mâna să cadă pe coapsă.

— Trent, am zis eu încet, du-te acasă. E stânjenitor.

Coada a înaintat din nou și am mai făcut câțiva pași.

Trenton s-a așezat în paralel cu mine.

— Nu te urca în avionul ăsta.

A rostit aceste cuvinte fără niciun strop de emoție în glas, dar ochii lui mă implorau.

Am râs scurt și am încercat cumva să râd de întreaga situație.

— Mă întorc în câteva zile. Te porți de parcă n-o să mă mai vezi niciodată.

— Va fi diferit când te vei întoarce. Știi că așa va fi.

— Te rog, încetează, l-am implorat și m-am uitat din nou în jur.

Coada a mai înaintat puțin.

Trenton a întins mâinile.

— Te rog... dă-mi câteva zile.

— Câteva zile pentru ce?

Și-a scos șapca, apoi și-a frecat creștetul capului, reflectând. Expresia lui disperată m-a făcut să-mi stăpânesc un suspin. Voiam să-l îmbrățișez, să-i spun că totul era în regulă, dar cum aș fi putut să-l consolez, când eu eram motivul pentru care suferea?

Trenton și-a pus la loc șapca pe cap, trăgându-și-o pe ochi, necăjit. A oftat.

— Dumnezeule, Cami, *te rog*. Nu pot așa. Nu pot rămâne aici, gândindu-mă că tu ești acolo, cu el.

Coada s-a mișcat din nou. Urmam eu.

— Te rog, m-a implorat el.

A mai râs o dată, nervos.

— Sunt îndrăgostit de tine.

— Următorul, a zis agentul și mi-a făcut cu mâna să mă apropii.

După o pauză lungă, m-am crispat din cauza cuvintelor pe care urma să le spun.

— Dacă ai ști ce știu eu... n-ai mai fi.

A scuturat din cap.

— Nu vreau să știu. Te vreau pe tine.

— Suntem doar prieteni, Trent.

Acesta și-a coborât umerii și privirea.

— Următorul! a zis din nou agentul.

Se uita la noi cum vorbeam și nu era deloc într-o dispoziție răbdătoare.

— Trebuie să plec. Ne vedem când mă întorc, bine?

Trenton și-a pironit privirea în pământ și a dat din cap.

— Da.

A dat să plece, dar s-a întors.

— În ultima vreme n-am fost numai prieteni. Și știi bine asta.

S-a răsucit cu spatele la mine, iar eu i-am dat biletul și actul de identitate agentului.

— Te simți bine? m-a întrebat agentul, în timp ce mâzgălea ceva pe bilet.

— Nu, i-am spus.

Gâfâiam și am ridicat privirea, cu ochii plini de lacrimi.

— Sunt o mare dobitoacă.

Agentul a încuviințat din cap și mi-a făcut semn să trec mai departe.

— Următorul, a strigat el către persoana din spatele meu.

***

Nu voiam să mă mișc, poate era doar un vis. În copilărie, când mă duceam în casele prietenilor mei, am început să-mi dau seama că alți tați nu semănau cu al meu și că multe alte familii erau mult mai fericite decât a mea. Din acel moment, am visat să mă mut singură, dacă nu din alt motiv, măcar să am puțină liniște. Dar și maturitatea părea mai degrabă o dezamăgire și nu o aventură, așa că m-am hotărât să rămân nemișcată, să fiu sigură că acest moment de fericire nu era vreun truc murdar.

Căsuța imaculată și minimalistă era exact locul în care îmi doream să fiu: cu un zâmbet satisfăcut pe buze, acoperită în cearșafuri de bumbac egiptean, în mijlocul patului imens al lui T.J. El era întins lângă mine și respira ușor și profund pe nas. Peste câteva minute trebuia să se trezească și să se ducă la serviciu, iar eu urmam să-i admir fundul bine lucrat atunci când se ridica din pat. Desigur, nu asta era problema. Următoarele opt ore petrecute singură cu gândurile mele mă vor duce însă de la extaz la criză de nervi.

O grămadă de îndoieli îmi invadaseră mintea în timpul zborului și m-am întrebat dacă asta era ultima dată. Nervozitatea acumulată de-a lungul lunilor a continuat până când l-am văzut în zona

bagajelor, dar apoi i-am zărit zâmbetul. Același zâmbet care îmi dădea senzația că e și bine, și rău, să stau aici, alături de el.

Poate că îi voi duce micul dejun la pat, ca să sărbătorim primele douăsprezece ore petrecute împreună după luni întregi? Sau poate că nu. Mă săturasem să fac atâtea eforturi. N-o să mai fiu niciodată fata aceea. Raegan o spusese perfect în timp ce eu îmi făceam furibundă bagajele:

Ce s-a întâmplat cu tine, Cam? Înainte debordai de încredere. Acum parcă ești un cățeluș bătut. Dacă T.J. nu e acela, n-ai cum să controlezi asta, deci poți să nu-ți mai faci atâtea griji.

Nu știu ce mi s-a întâmplat de nu mai sunt fata aceea încrezătoare. Adică știu. T.J. a intrat în viața mea și mi-am petrecut ultimele șase luni făcând eforturi să-l merit. În fine, poate jumătate din acest timp. Cealaltă jumătate mi-am petrecut-o făcând exact pe dos.

T.J. și-a întors capul și m-a sărutat pe tâmplă.

— 'Neața. Vrei să mă duc la magazinul de după colț și să vin cu micul dejun? a întrebat el.

— Sună bine, să zic drept, am spus și l-am sărutat pe pieptul gol.

T.J. și-a scos ușor brațul de sub mine și s-a ridicat în șezut. S-a întins câteva clipe înainte de a sări în picioare și de a-mi oferi priveliștea la care am tot visat vreme de trei luni.

Și-a tras pe el jeanșii care erau împăturiți pe scaun și a scos un tricou din dulap.

— Covrig cu de toate și brânză topită?

— Și suc de portocale, te rog.

S-a încălțat cu tenișii și și-a luat cheile.

— Da, doamnă. Mă-ntorc imediat, a strigat el și a închis ușa de la intrare în urma sa.

În mod evident, n-am simțit că T.J. nu mă merită pentru că s-ar fi purtat ca un dobitoc. A fost exact invers. Când cineva atât de minunat intră în barul în care lucrezi și-ți cere numărul de telefon înainte de a-și termina primul pahar, faci pe dracul în patru să-l

păstrezi. Undeva pe drum, am uitat că reușisem să pun mâna pe el de la bun început. Și apoi îl uitasem de tot.

Dar în clipa în care T.J. m-a luat în brațe la zona de recuperare a bagajelor, am comparat imediat îmbrățișarea lui cu îmbrățișările lui Trenton. Când T.J. mi-a atins buzele, sărutul lui era la fel de grozav cum mi-l aminteam, dar nu am simțit că are nevoie de mine așa cum are Trenton. Eram conștientă că făceam comparații nedrepte și inutile și am încercat să mă abțin, dar am eșuat – de fiecare dată, la toate nivelurile. Indiferent că era corect sau nu, Trenton era ceea ce știam, iar T.J. îmi devenise nefamiliar.

Zece minute mai târziu, T.J. s-a întors în fugă, mi-a pus covrigul în poală și sucul de portocale pe noptieră. M-a sărutat în treacăt.

— Te-au sunat?

— Mda, ședință devreme. Nu știu exact ce se întâmplă, deci nu știu sigur când mă întorc acasă.

Am ridicat din umeri.

— E-n regulă. Ne vedem atunci.

M-a sărutat încă o dată, s-a dezbrăcat repede, și-a pus pe el o cămașă albă și un costum cenușiu-închis și s-a încălțat cu pantofi. A ieșit apoi pe ușă în goană, cu o cravată în mână.

Ușa s-a trântit în urma lui.

— Pa, am zis, de una singură.

M-am întins la loc în pat, uitându-mă în tavan și rozându-mi unghiile. Căsuța era tăcută. Nu tu coleg de cameră, nu tu animal de companie. Nici măcar un peștișor auriu. M-am gândit la faptul că probabil Trenton ar fi stat lângă mine pe canapea acasă și ne-am fi uitat la televizor, în timp ce eu aș fi bătut câmpii despre muncă, sau despre școală, sau și despre una, și despre alta. Ce plăcut era să am pe cineva care să-și dorească să stea în preajma mea, în orice împrejurare. În schimb, eu mă uitam fix la tavanul alb și observam cât de bine iese în evidență lângă pereții bej.

Bej era culoarea lui T.J. Inspira siguranță. Inspira încredere. Dar totul arăta bine de la câteva mii de kilometri distanță. Nu ne-am

certat niciodată, dar nici n-ai de ce să te cerți dacă nu ești niciodată lângă celălalt. T.J. știa ce fel de covrig îmi place, dar oare știa că urăsc reclamele sau știa ce post de radio ascult sau că primul lucru pe care-l fac atunci când ajung acasă este să-mi scot sutienul? Știa că fratele-miu este un cretin desăvârșit sau că frații mei sunt, în același timp, irezistibili și insuportabili? Știa că nu-mi fac niciodată patul? Pentru că Trenton știa toate lucrurile astea și mă voia, oricum.

M-am întins și mi-am luat telefonul. Un e-mail de la Single in Your Area Now, dar doar atât. Trenton mă ura și cam avea dreptate, pentru că m-a rugat să aleg, iar eu nu l-am ales pe el. Acum stăteam goală, în patul altui bărbat, și mă gândeam la Trenton.

Mi-am pus mâinile pe față și-am blestemat lacrimile fierbinți care-mi curgeau pe tâmple și o luau la vale către urechi. Voiam să fiu aici. Dar voiam să fiu și acolo. Raegan mă întrebase dacă am fost vreodată îndrăgostită de doi bărbați. Nu știam la momentul respectiv că eram deja. Doi bărbați care erau foarte diferiți, dar, cu toate astea, atât de asemănători. Adorabili, dar insuportabili, din motive total diferite.

M-am înfășurat în cearșaf, m-am dat jos din pat și m-am plimbat prin căsuța ordonată a lui T.J. Totul era aranjat, de parcă acolo n-ar fi locuit nimeni. Cred că nici nu locuia nimeni, cea mai mare parte din timp. Câteva rame argintii erau așezate pe o masă îngustă, lipită de un zid al livingului. Erau poze cu T.J. copil, cu frații lui, cu părinții lui și una cu el și cu mine pe dig, făcută în timpul primei mele vizite.

Televizorul era închis, telecomanda era aranjată perfect dreaptă pe o măsuță. M-am întrebat dacă măcar are cablu. Probabil că nici nu avea timp să se uite la televizor. *Men's Health* și *Rolling Stone* tronau pe măsuța de cafea, împrăștiate ca un pachet de cărți de joc. Am luat una și am răsfoit-o, dintr-odată neliniștită și plictisită. De ce venisem aici? Ca să-mi dovedesc că-l iubesc pe T.J.? Sau că nu-l iubesc?

Canapeaua de-abia s-a lăsat sub greutatea mea când m-am așezat pe ea. Era cenușiu-deschis, tapițată cu tweed și cu paspoal de piele maronie. Materialul îmi provoca mâncărimi pe spate. Mă simțeam

altfel față de ultima oară când venisem în vizită. Mirosul aspru de curățenie nu mai era atât de atrăgător. Priveliștea de la ferestrele imense, care dădeau către golf, nu mai era magică; dorința de perfecțiune a lui T.J. nu mai era atât de fascinantă. Doar câteva săptămâni petrecute alături de Trenton schimbaseră toate astea. Brusc, mi se părea normal să-mi doresc haos, defecte și nesiguranță, atât de multe lucruri întrupate în Trenton... tot ce vedeam în mine și credeam că nu-mi place. Deoarece, chiar dacă ne era greu, noi aveam niște țeluri comune. Nu conta că nu le-am atins. Ceea ce conta era că amândoi am trăit adevărate dezamăgiri și eșecuri, dar ne-am ridicat, ne-am șters de praf și am mers mai departe – și ne descurcam de minune. Trenton nu doar că făcea toate lucrurile astea acceptabile; făcea călătoria distractivă. În loc să ne fie rușine de ceea ce nu suntem, eram mândri de destinația noastră și de ceea ce am depășit ca să ajungem acolo.

M-am ridicat și m-am dus la ferestrele largi, privind jos, în stradă. Trenton aflase ce aveam de gând să fac, venise într-o goană la aeroport și mă implorase să rămân. Dacă aș fi în locul lui, m-aș putea ierta? Gândul că s-a întors acasă respins și singur mi-a adus lacrimi în ochi. Eram aici, în casa perfectă a unui om desăvârșit. M-am învelit și mai strâns în cearșafuri și am izbucnit în plâns, pentru că mi-era dor de băiatul care face tatuaje și pe care l-am lăsat în urma mea.

Mi-am petrecut toată copilăria gândindu-mă la primul moment de libertate. Aproape în fiecare zi, de când am împlinit optsprezece ani, mi-am amânat dorințele pentru următoarea zi. Dar, pentru prima oară în viața mea, mi-aș fi dorit să mă pot întoarce în timp.

14

— Am spus că-mi pare rău, a zis T.J. și m-a privit pe sub sprâncene.

— Nu sunt supărată.

— Ești un pic supărată.

— Nu. Chiar nu sunt, am zis, în timp ce fugăream cu furculița o bucată de carne marinată din salată.

— Nu-ți place salata?

— Ba îmi place, am spus, conștientă de fiecare expresie a feței mele și de fiecare mișcare pe care o făceam.

Era epuizant să încerc să dovedesc că nu sunt ofticată. T.J. n-a ajuns acasă decât după opt și jumătate și nu mi-a dat niciun mesaj și niciun telefon până atunci. Nici măcar când era în drum spre casă.

— Vrei să iei din peștele meu?

Mai avea puțin și termina porția de biban de Alaska, dar mi-a împins farfuria în față. Am scuturat din cap. Totul mirosea excelent, dar pur și simplu n-aveam chef să mănânc și asta n-avea nicio legătură cu T.J.

Eram la o masă retrasă, în restaurantul său favorit din cartier, Brooklyn Girl. Pereții gri și decorul simplu, dar modern, semănau

foarte mult cu apartamentul lui. Curat, cu toate lucrurile perfect aranjate, dar totuși primitor.

T.J. a oftat și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Nu merge deloc așa cum îmi doream eu.

S-a aplecat în față și s-a sprijinit cu coatele pe masă.

— Lucrez cincizeci de ore pe săptămână, Camille. Nu am timp și pentru...

— Mine, am completat eu oribila propoziție în locul lui.

— Pentru orice. De-abia îmi văd familia. Vorbesc cu tine mai mult decât vorbesc cu ei.

— Ziua Recunoștinței?

— Se pare că voi avea parte de ea, pentru că misiunea merge bine.

I-am zâmbit scurt.

—Nu m-am supărat că ai întârziat. Știu că muncești mult. Știam că n-o să te prea văd când ajung aici.

— Totuși ai venit, a zis el și s-a întins peste masă ca să mă ia de mână.

M-am dat pe spate, punându-mi mâinile în poală.

— Dar nu pot abandona totul ori de câte ori te hotărăști că ai chef să mă vezi.

Și-a lăsat umerii să cadă, însă zâmbea în continuare. Se amuza, dintr-un motiv care-mi scăpa.

— Știu. Și ai dreptate.

M-am aplecat din nou și mi-am înfipt furculița în salată.

— A venit la aeroport.

— Trenton?

Am dat din cap.

T.J. a tăcut ceva vreme, apoi, în cele din urmă, a deschis gura.

— Ce se întâmplă între voi doi?

M-am foit în scaun.

— Ți-am zis. Am petrecut mult timp împreună.

— În ce sens?

M-am încruntat.

— Ne-am uitat la televizor. Stăm și vorbim. Mergem să mâncăm în oraș. Muncim împreună.

— Munciți împreună?

— La Skin Deep.

— Ai plecat de la Red? De ce nu mi-ai spus?

— N-am plecat. Coby are probleme și nu-și poate plăti facturile. Mi-am luat a doua slujbă ca să-l ajut să se pună la loc pe picioare.

— Îmi pare rău. Pentru Coby.

Am dat din cap. Nu aveam chef să intru în detalii pe acest subiect.

— Trenton ți-a făcut astea? a întrebat el și și-a lăsat bărbia în jos, uitându-se la degetele mele.

Am aprobat în tăcere.

El a inspirat adânc, ca și cum ar fi încercat să priceapă gravitatea problemei.

— Deci chiar petreceți mult timp împreună.

Am tresărit.

— Da.

— A stat și peste noapte?

— Nu. Dar noi... el...

T.J. a dat din cap.

— Te-a sărutat. Ai spus asta. Se vede cu cineva?

— Cu mine, în mare parte.

T.J. a ridicat din sprânceană.

— A fost pe la Red?

— Da. Dar nu mai mult ca de obicei. Poate chiar mai puțin.

— Mai duce fete acasă? a zis el, pe jumătate în glumă.

— Nu.

— *Nu?* a întrebat el, surprins.

— Deloc. Nu de când...

— A început să se țină după tine.

Am scuturat din nou din cap. T.J. a lăsat privirea în jos.

— Uau.

A mai râs încă o dată, fără să-i vină să creadă.

— Trenton s-a îndrăgostit.

S-a uitat la mine.

— De tine.

— Pari surprins. Și tu m-ai iubit odinioară, știi.

— Te iubesc și acum.

Am strâns din ochi.

— Cum? Cum mai poți simți așa ceva după tot ce ți-am povestit?

A continuat să vorbească liniștit.

— Știu că nu sunt potrivit pentru tine acum, Camille. Nu pot fi alături de tine când ai nevoie de mine și probabil că nu voi fi mult timp de acum încolo. E greu să te învinovățesc, știu bine că relația noastră e bazată pe niște convorbiri telefonice și mesaje sporadice.

— Dar mi-ai spus asta când ne-am cunoscut. Mi-ai spus că așa va fi, iar eu te-am asigurat că e în regulă. Îmi doream să fac relația să funcționeze.

— Asta ai făcut? Te-ai ținut de cuvânt?

T.J. s-a uitat în ochii mei câteva clipe, apoi a oftat. Și-a băut ultima înghițitură de vin alb, apoi a așezat paharul lângă farfurie.

— Îl iubești?

Am încremenit preț de-o clipă. Mă simțeam ca un animal hăituit. Mă chestiona încă de la aperitive și deja eram epuizată emoțional. Faptul că l-am văzut și apoi că am rămas singură cu gândurile mele toată ziua... mă copleșise. Eram ca un evadat care n-avea unde să se ascundă. Avionul meu pleca de-abia dimineața următoare. În cele din urmă, mi-am pus mâinile pe față. Am închis ochii, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

T.J. a oftat.

— Presupun că da.

— Știi cum ești sigur că iubești pe cineva? Ai sentimentul ăsta de care nu scapi niciodată. Încă simt așa în privința ta.

— Și eu la fel. Dar am știut mereu că va fi prea greu pentru tine.

— Oamenii fac asta tot timpul.

— Da, dar vorbesc de mai mult de opt-nouă ori pe lună.

— Deci știai că s-a terminat? De ce m-ai mai chemat aici, atunci? Să-mi spui că nu-i nicio pagubă că eu n-am fost în stare să fac relația să meargă?

— Credeam că poate, dacă ești aici, cu mine, ne putem da seama împreună ce se întâmplă de fapt cu tine – dacă ți-a fost greu pentru că nu ne-am văzut de o vreme sau pentru că ai, într-adevăr, sentimente față de Trenton.

Am început să plâng din nou în șervețel. Cred că oamenii se holbau la mine, dar nu aveam curajul să ridic privirea și să verific.

— E atât de umilitor, am spus, încercând să nu hohotesc.

— E-n regulă, draga mea. Suntem doar noi.

Mi-am lăsat mâinile în jos, doar cât să arunc o privire împrejur. Avea dreptate. Eram ultimii doi clienți din restaurant. Eram atât de preocupată că nici nu observasem.

— Pot să vă mai aduc ceva, domnule? a zis chelnerița.

Nu trebuia să-i văd mutra ca să-mi dau seama cât era de curioasă să afle ce se petrecea la masa noastră.

— Adu-ne sticla, a spus T.J.

— De vin alb?

— De vin alb, a zis T.J. cu glasul lui calm și încrezător.

— Da, domnule, a zis ea.

I-am auzit pașii cum se îndepărtau pe podea.

— Nu închid în curând?

— Mai sunt vreo douăzeci de minute. Putem da gata o sticlă până atunci, corect?

— Nicio problemă, am zis, cu o veselie prefăcută.

În acel moment, mă simțeam tristă, vinovată și rușinată.

Zâmbetul lui forțat s-a stins.

— Pleci mâine. Nu trebuie să luăm nicio decizie în seara asta. Nici măcar mâine. Hai să ne bucurăm de timpul rămas.

S-a întins peste masă și m-a luat de mână.

După o scurtă pauză, m-am retras.

— Cred că știm deja amândoi ce s-a întâmplat.

T.J. a dat din cap, cu ochi triști.

***

Am deschis ochii când avionul a aterizat și m-am uitat în jur. Am remarcat cum toată lumea își scoate telefoanele și dă mesaje la prieteni, familie sau colegi, ca să-și anunțe sosirea. Eu nu m-am obosit să mi-l deschid pe al meu. Raegan probabil era la părinții ei, iar familia mea habar n-avea că fusesem plecată.

T.J. și cu mine am mers la culcare imediat după ce ne întorseserăm acasă seara trecută, căci știam amândoi că trebuia să ne trezim înainte de răsărit, ca să ajung la aeroport la timp. Mă ținuse în brațe toată noaptea, ca și cum nu voia să mă lase să plec, dar dimineața, la aeroport, mă îmbrățișase și mă sărutase de la revedere așa cum trebuia. A fost ceva forțat, trist și distant.

Am parcat Ștrumful și m-am dat jos pe asfalt. Într-un fel, speram să-l găsesc pe Trenton în fața ușii mele, dar nu era așa.

În San Diego, vremea era aproape caldă, iar acum mă întorsesem și îmi ieșeau aburi pe gură. Frigul din aer aproape că îmi rănea fața. Cum poate aerul să te rănească?

Am descuiat ușa, am deschis-o, am lăsat-o să se trântească în spatele meu, apoi m-am târât către dormitor, aruncându-mă cu fața în jos în patul meu genial de dezordonat.

Raegan a venit pe hol în picioarele goale.

— Cum a fost? a întrebat ea din prag.

— Nu știu.

Podeaua a scârțâit sub pașii ei când s-a apropiat de pat și s-a așezat lângă mine.

— Mai sunteți împreună?

— Nu.

— Ah. Asta e de bine, nu-i așa? Adică, chiar dacă T.J. n-a mai vorbit cu tine până când te-a sărutat Trent și apoi brusc ți-a cumpărat bilet de avion pentru California...

— Nu în seara asta, Ray.

— Trenton a trecut pe la Red astă-seară. Arăta destul de plouat.

— Da? A plecat cu cineva?

Mi-am ridicat privirea din pernă.

Raegan a șovăit.

— Chiar înainte de ultima comandă. Era beat și de-abia se ținea pe picioare.

Am dat din cap și mi-am îngropat fața din nou în pernă.

— Măcar... spune-i, m-a rugat Raegan. Spune-i despre T.J.

— Nu pot, am zis. Și nici tu nu poți. Mi-ai promis.

— Tot nu înțeleg ce e cu toată secretomania asta.

— Nici nu trebuie, am spus și am privit-o fix. Trebuie doar să păstrezi secretul.

Raegan a dat din cap.

— Așa o să fac.

Mi s-a părut că de-abia închisesem ochii când Raegan m-a zgâlțâit ca să mă trezească.

Am mârâit.

— O să întârzii la serviciu, Cami! Trezește-te odată!

Nici nu m-am mișcat.

— Ți-ai luat două zile libere, ai anunțat în ultima clipă. Cal o să te dea afară! Scoală-te!

Și-a încleștat mâinile pe glezna mea și m-a târât până am căzut, greoaie, din pat.

— Au! Ce naiba, Ray!

S-a aplecat.

— E unsprezece și jumătate! Scoală-te!

M-am uitat la ceas și am sărit în picioare. Am început să alerg prin dormitor și să înjur la nesfârșit. M-am spălat în grabă pe dinți, mi-am prins părul într-un coc și mi-am pus ochelari. Nici Ștrumful nu voia să se trezească, mârâind ca o pisică muribundă înainte să pornească, într-un final.

Ceasul de la Skin Deep arăta 12:07 când am intrat eu pe ușă. Hazel vorbea deja la telefon, iar Calvin stătea lângă ea, încruntat.

— Cu ce naiba ești îmbrăcată? m-a întrebat el.

M-am uitat în jos la jeanșii mei strâmți vișinii și la cămașa cu dungi orizontale, albe și negre, cu mânecă lungă.

— Cu haine.

— Te-am angajat să fii gagica sexy de la recepție, iar tu arăți ca vară-mea Annette. Cum se numește stilul ăsta? a întrebat-o pe Hazel.

— Hipster, a zis ea repede, înainte de a-și vedea de discuția ei.

— Da. Ca vară-mea Annette, hipsterița. Data viitoare, vreau să văd decolteu și păr sexos! a spus el, ridicând mai întâi un deget, apoi și pe cel de-al doilea.

— Ce mama naibii înseamnă păr sexos? am întrebat eu.

Calvin a ridicat din umeri.

— Știi tu. Ciufulit, dar sexy. Ca și cum tocmai ai fi făcut sex.

Hazel a trântit telefonul.

— Tot ce-ți iese din gură este o insultă. Gagică sexy? Decolteu? Ești un proces ambulant de hărțuire sexuală!

Calvin n-a părut afectat.

— Poate sunt de vină pantofii? am întrebat eu și m-am uitat la bocancii mei negri preferați.

— Eșarfa! a făcut el și a arătat către mine cu patru degete ridicate. Ce sens are să ai un gât reușit dacă îl acoperi?

Hazel a zâmbit.

— E o eșarfă drăguță. Îmi trebuie și mie una neagră ca a ta.

Calvin s-a încruntat.

— Nu e drăguță deloc! Nu vreau nimic drăguț! Am angajat o barmaniță sexy și tupeistă și am primit în loc o hipsteriță cu coc și fără tatuaje! Pot să accept că îți iei liber și vii când ai tu chef, dar e de-a dreptul aiurea să apari aici cu pielea netatuată. E nasol dacă proprii noștri angajați n-au încredere în noi să-i tatuăm!

— Ai terminat? a făcut Hazel, mucalită.

Mi-a aruncat o privire.

— Lui Cal tocmai i-a venit ciclul de dimineață.

— Du-te dracului, Hazel! s-a răstit Calvin și s-a dus supărat către biroul lui.

— Du-te tu dracului! a strigat ea.

Calvin și-a scos capul de după colț.

— Bishop a apărut?

— La naiba, Calvin, nu! Pentru a treia oară pe ziua de azi, îți zic că n-a apărut!

Calvin a dat din cap, apoi a dispărut iarăși. Hazel s-a încruntat pentru o fracțiune de secundă, apoi mi-a zâmbit.

— Cred c-o să-i arăt degetele azi. Poate se mai calmează.

— Nici gând, a zis ea. Lasă-l să fiarbă.

N-a mai spus nimic preț de un minut, apoi mi-a tras un cot.

— Așa deci. California.

— Da, am zis și m-am aplecat să-mi scot geanta.

Mi-am aruncat-o pe masă și apoi am deschis computerul.

— Că veni vorba...

S-a auzit clopoțelul de la ușă, iar Trenton și-a făcut apariția, într-o jachetă bleumarin și cu o șapcă de un alb murdar, trasă pe ochi.

— 'Neața, doamnelor, a zis el și a trecut pe lângă noi.

— Bună dimineața, soare, a spus Hazel, urmărindu-l din ochi.

A dispărut în atelierul lui, iar Hazel m-a săgetat cu privirea.

— L-ai amețit de cap foarte tare.

Am oftat.

— N-am intenționat asta.

— Îi prinde bine. Niciun bărbat n-ar trebui să aibă parte de toate femeile pe care și le dorește. Le păstrează nesimțirea la un nivel tolerabil.

— O să... am zis eu și-am arătat către hol.

Hazel a dat din cap.

Trenton își pregătea echipamentul când am intrat în cameră. M-a ignorat când m-am sprijinit de cadrul ușii cu brațele încrucișate

și a fost acceptabil pentru primele câteva minute, dar apoi am început să mă simt prost.

— O să mai vorbești cu mine vreodată? am întrebat.

Nu și-a ridicat privirea de la echipament și a râs scurt.

— Sigur, păpușică. O să vorbesc cu tine. Ce s-a întâmplat?

— Calvin spune că îmi mai trebuie niște tatuaje.

— Mai vrei tatuaje?

— Numai dacă mi le faci tu.

Tot nu s-a uitat la mine.

— Nu știu, Cami. Am o zi destul de plină.

M-am uitat la el preț de un minut, în timp ce-și făcea de lucru organizând diverse pachete albe cu tot felul de instrumente igienizate.

— Cândva. Nu e obligatoriu azi.

— Da, sigur. Nicio problemă, a spus el, căutând ceva printr-un sertar.

După încă un minut în care Trenton s-a prefăcut că nu sunt acolo, m-am întors în vestibul. Spusese adevărul. Avea client după client, dar chiar și atunci când a avut pauză, a venit la recepție o singură dată și doar pentru a vorbi cu un potențial nou client. Restul zilei și l-a petrecut în atelier sau a vorbit cu Calvin, în biroul acestuia. Hazel nu părea îngrijorată de comportamentul lui, dar, în general, ea nu părea deranjată de nimic.

Trenton n-a venit la Red în seara aceea, iar a doua zi au mai urmat șase ore din Operațiunea Ignor-o pe Cami, la fel ca și în ziua de după, și în fiecare zi din următoarele trei săptămâni. Mi-am petrecut timpul mai mult scriind și învățând. Raegan a stat și mai multă vreme cu Brazil, așa că m-am bucurat când Coby a apărut pe nepregătite, într-o luni seară.

Pe masa din bucătărie se aflau două castroane identice de supă fierbinte cu pui și tăieței.

— Arăți mai bine, am zis.

— Mă simt mai bine. Ai avut dreptate, a fost mai ușor în programul de dezintoxicare.

— Cum sunt lucrurile pe acasă? am întrebat.

Coby a ridicat din umeri.

— La fel.

Am ciugulit din tăieţeii care mi se plimbau prin supă.

— N-o să se schimbe niciodată, ştii asta.

— Ştiu. Încerc doar să-mi revin, ca să mă mut de unul singur.

— Bună idee, am zis şi am luat o îmbucătură.

— Hai să mergem cu mâncarea la canapea şi să punem un film, a spus Coby.

Am dat din cap, iar Coby mi-a pus castronul lângă al lui pe pernă, în vreme ce eu m-am uitat prin cutiile cu DVD-uri. Mi s-a oprit respiraţia când am dat peste *Spaceballs*. Trenton îl lăsase aici ultima oară când ne uitaserăm la el.

— Ce e? a întrebat Cody.

— Trent şi-a uitat un film.

— Pe unde umblă? Mă gândeam că e pe aici.

— Nu prea... mai vine pe aici.

— V-aţi despărţit?

— Eram doar prieteni, Coby.

— Nimeni nu mai crede asta în afară de tine.

Mi-am ridicat privirea spre frate-meu, apoi m-am apropiat de canapeaua mică, mi-am luat castronul şi m-am aşezat lângă el.

— Nu mă vrea.

— Dar te voia.

— Dar nu mă mai vrea. Am stricat totul.

— Cum?

— Chiar nu am chef să vorbesc despre asta. E o poveste lungă şi plicticoasă.

— Nimic din ce are de-a face cu fraţii Maddox nu e niciodată plicticos.

Şi-a băgat o lingură de supă în gură, apoi a aşteptat. Era o altă persoană când nu lua steroizi. Îi păsa. Mă asculta.

— Ne petreceam aproape fiecare zi împreună.

— Asta ştiu.

Am oftat.

— M-a sărutat. M-am speriat. Apoi mi-a spus că mă iubeşte.

— Două chestii oribile, de nesuportat, a zis el, dând din cap.

— Nu mă lua de sus.

— Scuze.

— Sunt nişte chestii foarte rele. T.J. mi-a cumpărat bilet de avion pentru California după ce i-am spus despre sărut.

— Are sens din perspectivă masculină.

— Trent m-a implorat să nu mă duc. La aeroport mi-a spus că mă iubeşte, dar eu tot am plecat.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi când scena s-a derulat din nou în minte şi mi-am amintit de expresia de pe chipul lui Trenton.

— Cât am stat acolo, T.J. şi cu mine ne-am dat seama că ne iubim, dar că nu putem avea o relaţie la distanţă.

— Deci v-aţi despărţit?

— Într-un fel. Nu chiar.

— Hai, Camille. Sunteţi oameni mari. Dacă aşa s-a insinuat...

— Nu mai contează, am zis şi am împins un morcov tăiat prin zeamă. Trent de-abia mai vorbeşte cu mine. Mă urăşte.

— I-ai spus ce s-a întâmplat în California?

— Nu. Ce să-i spun: „T.J. nu mă mai vrea, deci poţi să mă iei tu?"

— Aşa stau lucrurile?

— Nu. Adică, da, într-un fel, dar Trenton nu e a doua opţiune. Nu vreau să-l fac să se simtă aşa. Chiar dacă m-ar ierta, va rămâne mereu senzaţia că e complet greşit să trec de la unul la altul.

— Sunt oameni în toată firea, Cami. Or să se descurce.

Ne-am terminat mâncarea în linişte, apoi Coby mi-a luat castronul şi l-a spălat la chiuvetă.

— Trebuie să mă tirez. Voiam doar să-ţi aduc asta.

A scos un cec din buzunar.

— Mulţumesc, am zis.

Am căscat ochii când am văzut suma.

— Nu trebuia să mi-i dai înapoi pe toţi odată.

— Mi-am mai luat o slujbă. Nu mă încurcă deloc.

L-am îmbrăţişat.

— Te iubesc. Sunt atât de mândră de tine şi mă bucur că eşti bine.

— Toţi vom fi bine. O să vezi, a zis el, cu un zâmbet scurt.

***

Sâmbăta următoare, Trenton a venit la Skin Deep cu o oră întârziere, roşu la faţă şi agitat. Camioneta tatălui său se stricase, iar el încercase s-o repare. Nu Trenton îmi furnizase aceste informaţii. Toate lucrurile despre Trenton care se întâmplaseră de la plecarea mea în California le aflasem de la Hazel.

Până la sfârşitul primei săptămâni din noiembrie, T.J. mă sunase o dată să-mi spună că se află în oraş cu treabă, dar că nu are timp să ne vedem, iar Trenton şi cu mine abia mai vorbiserăm. Venise la Red doar de câteva ori şi cumpăra băutură de la Raegan, Blia sau Jorie şi în fiecare seară, chiar înainte de ultima comandă, era văzut cum pleacă de acolo cu câte o fată.

Am încercat să nu mă comport diferit la Skin Deep. Tehnic vorbind, nu mai aveam nevoie de a doua slujbă, dar îmi plăcea să lucrez aici şi îmi plăceau şi banii în plus. Nu-mi venea să plec deoarece voiam să-l văd pe Trenton, chiar dacă el nu mă băga în seamă.

Pe Calvin era uşor să-l duc de nas, dar Hazel ştia tot. Petrecea destul timp cu Trenton la el în atelier, apoi îmi făcea cu ochiul când ieşea de acolo. Nu eram sigură dacă voia să mă liniştească sau credea că aşa îmi oferă nişte informaţii cu care eu nu eram încă la curent.

S-a auzit clopoţelul de la uşă şi au intrat Travis şi Shepley.

— Bună, băieţi, am zis eu, cu un zâmbet.

— Îţi împrumuţi farmecele tuturor speluncilor din oraş? a întrebat Travis, cu unul dintre cele mai fermecătoare surâsuri ale sale.

— Cineva e-n toane bune, am zis. Cu ce vă putem ajuta astăzi?

— Nu întreba, a spus Shepley.

El cu siguranţă nu era în toane bune.

— Îmi fac nişte tatuaje. Unde e cretinul ăla de frate-meu?

Trenton şi-a scos capul de la el din atelier.

— Dobitocule!

L-am trecut pe Travis în registru şi, după ce a semnat formularele, fraţii Maddox s-au dus în atelierul lui Trenton.

— Îţi baţi joc de mine! a strigat Trenton, prăpădindu-se de râs. Eşti atât de fricos!

— Taci, idiotule, şi fă-mi tatuajul!

Hazel s-a dus pe hol şi s-a postat în faţa uşii lui Trenton. În curând, a izbucnit şi ea în râs. Aparatul de tatuat a început să bâzâie şi, vreme de o oră, din atelierul lui Trenton au răzbătut râsete şi jigniri glumeţe.

Când s-au întors la recepţie, Travis avea un bandaj peste încheietură. Radia de bucurie. Shepley nu era deloc fericit.

— Chestia asta o să mă nenorocească pentru multă vreme, a mormăit el.

Trenton i-a tras una în glumă lui Shepley, apoi l-a luat de umeri.

— Ah, Shep. O să fie totul bine. Travis îşi va pune şarmul în funcţiune, iar Abby va accepta.

— Abby? Eu vorbesc despre America, a spus el. Dacă o să se oftice că nu mi-am tatuat numele ei? Dacă Abby n-o să fie de acord, o să-l părăsească pe Travis şi apoi am eu probleme cu Mare din cauza asta? Sunt blestemat!

Fraţii au izbucnit în râs, iar Shepley i-a luat la mişto, în mod clar neamuzat de lipsa lor de empatie.

Trenton a zâmbit la fratele lui mai mic.

— Mă bucur pentru tine.

Trenton nu şi-a putut stăpâni un zâmbet larg ce i-a luminat toată faţa.

— Mersi, dobitocule.

Cei doi fraţi s-au îmbrăţişat, apoi Travis şi Shepley s-au urcat în Charger şi au plecat.

Trenton zâmbea când s-a întors, dar surâsul i-a dispărut atunci când a dat cu ochii de mine, după care s-a întors în atelierul lui.

M-am așezat singură la recepție și i-am auzit pe el și pe Hazel cum șușoteau. M-am ridicat și m-am dus în atelierul lui. Tocmai ștergea scaunul. Hazel s-a îndreptat de spate, uitându-se în ochii lui Trenton și apoi la mine, ca să-l anunțe că eram acolo.

— Despre ce șușotiți aici? am întrebat și am încercat să zâmbesc.

— Cred că în curând îmi vine un client, a spus Hazel.

M-am uitat la micul ceas de metal de pe perete.

— Unsprezece minute. Trent, tu n-ai nicio programare prea curând. Poate clienți întâmplători. Cred că e momentul să începi conturul tatuajului despre care am vorbit în urmă cu ceva vreme.

S-a uitat la mine în timp ce făcea curățenie, apoi a scuturat din cap.

— Nu pot azi, Cami.

— De ce nu poți? am întrebat.

Hazel a ieșit și ne-a lăsat singuri.

Trenton a întins mâna și a vârât-o în bolul cu bomboane de pe masa de lângă el. A desfăcut o caramelă și a băgat-o în gură.

— Jason zicea că s-ar putea să treacă după-amiază pe aici, dacă scapă la timp de la antrenament.

M-am încruntat.

— Spune pur și simplu că nu vrei, Trent. Nu mai minți.

Am plecat și m-am așezat oftând pe scaunul din fața recepției. Nici zece minute mai târziu, o camionetă a tras în parcare și Jason Brazil a intrat pe ușă.

— Trent e ocupat? a întrebat el.

M-am încovoiat și m-am scufundat înapoi pe scaunul meu. Toată fața parcă îmi ardea din cauza adrenalinei și a umilinței la care fusesem supusă.

— Te simți bine? a întrebat Brazil.

— Mda, am zis. E acolo în spate.

Trenton mă ignora zi după zi, dar eu n-aveam curajul să-l trag la răspundere pentru asta. Era dureros, mai ales pentru că relația

lui Hazel nu se schimbase și era mai mult decât vorbăreț cu Raegan când trecea pe la Red. Se purta rece cu mine în mod ostentativ, iar eu detestam chestia asta.

În cea de-a doua sâmbătă din noiembrie, Trenton a venit la Red de unul singur și s-a așezat pe noul lui scaun favorit, în fața lui Raegan. Ea era ocupată cu clientul ei obișnuit, Marty, dar Trenton stătea acolo răbdător, fără să-mi ceară să-l servesc nici măcar o dată. Mă durea inima. Ultimele săptămâni petrecute în preajma lui Trenton m-au făcut să apreciez chinul prin care trecea Kody, de miercuri seara până duminică seara, de când el și Raegan se despărțiseră. L-am privit pe Kody, care o privea pe Raegan cu tristețe de câteva zeci de ori în fiecare seară.

Clientul meu obișnuit, Baker, avea halba plină și rece, așa că m-am dus pe partea de bar a lui Raegan, i-am deschis lui Trenton berea preferată și i-am oferit-o.

A dat o singură dată din cap și s-a întins după ea, dar mie mi s-a pus pata și i-am smuls-o din față.

— Gata, Maddox, au trecut cinci săptămâni.

— Cinci săptămâni de la ce? a întrebat Trenton.

— Un Miller Lite! a strigat un tip din spatele lui Trenton.

Am încuviințat, apoi mi-am înclinat capul către Trenton, cu brațele încrucișate și cu berea așezată înșelător în îndoitura brațului.

— Cinci săptămâni de prefăcătorie, am zis.

Trenton s-a uitat în spatele lui, apoi în toate părțile, dar numai la mine nu. A dat din cap de câteva ori.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Bine. Deci mă urăști.

Vorbele mi-au ieșit, veninoase, din gură.

— Vrei să plec de la Skin Deep?

— Poftim? a zis el și s-a uitat în sfârșit la mine, pentru prima oară în câteva săptămâni.

— Pot s-o fac dacă vrei tu.

— De ce să pleci? m-a întrebat.

— Răspunde-mi mai întâi la întrebare.

— Care întrebare?

— Mă urăști?

— Cami, nu te-aș putea urî niciodată. Nici dacă aș vrea. Crede-mă, am încercat.

— Atunci de ce nu vrei să vorbești cu mine?

S-a strâmbat, scârbit. A început să spună ceva, apoi s-a oprit. Și-a aprins o țigară și a tras un fum.

I-am luat-o dintre degete și i-am rupt-o în două.

— Haide, Cami!

— Îmi pare rău, bine? Putem măcar să vorbim despre asta?

— Nu! a spus el, din ce în ce mai agitat. Care e scopul, în morții mă-sii?

— Uau. Mulțumesc.

— Tu m-ai părăsit, Cami.

— Nu sunt demnă să mi te adresezi, am priceput. O să-l anunț mâine pe Cal de demisia mea.

Trenton s-a strâmbat.

— Asta e o tâmpenie.

— Suntem amândoi nefericiți. Nici mie nu-mi place situația, dar e o prostie să stăm unul în preajma celuilalt când nu suntem obligați.

— Bine.

— Bine?

Nu știam exact ce mă așteptam să spună, dar sigur nu asta. Am încercat să fac să-mi dispară nodul din gât, dar n-am reușit, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

A întins mâna către mine.

— Acum poți să-mi dai berea?

Am râs scurt, disprețuitor.

— Voiai o reacție când m-ai sărutat și ai primit-o.

— Dacă știam că o să te urci într-un avion cu destinația California și că o să ți-o tragi cu altcineva câteva ore mai târziu, m-aș fi gândit de două ori înainte s-o fac.

— Chiar vrei să numărăm cine cu cine și-a tras-o în ultima vreme?

Am pus berea jos și am dat să mă întorc la locul meu.

— Încerc să fac față situației!

M-am răsucit.

— Drept să-ți spun, nu te descurci prea bine!

Raegan s-a uitat urât la noi, ea și toată lumea care ne-a auzit strigând.

— L-ai văzut pe Travis de Halloween! A luat-o razna din cauza fetei ăsteia! A plecat dimineața, după ce și-au tras-o prima oară, fără să-și ia la revedere, iar el a făcut praf tot apartamentul! Crede-mă, mi-ar plăcea și mie să dau în ceva sau în cineva, dar nu-mi permit acest lux, Cami. Trebuie să mă stăpânesc! N-am nevoie să-mi ții prelegeri despre felul în care încerc să-mi iau gândul de la tine!

— Nu-ți mai căuta scuze. Mai ales din alea tâmpite, mă jignești.

— Tu... eu... naiba să te ia, Camille! Credeam că asta îți dorești!

— De ce aș vrea așa ceva? Ești *cel mai bun prieten al meu!*

Am simțit cum îmi curge o lacrimă pe obraz și am șters-o repede.

— Pentru că te-ai împăcat cu tâmpitul ăla din California!

— *M-am împăcat?* Dacă ai fi vorbit cu mine, aș fi lămurit și povestea asta. Am fi putut...

— Nici măcar n-ai fost cu el vreodată, a mormăit și a smuls sticla de pe bar.

A luat o înghițitură, bolborosind ceva ca pentru sine.

— Poftim? m-am răstit eu.

— Am spus că dacă îți convine să fii planul de rezervă, n-ai decât, din partea mea!

— Un Miller Lite, Cami! a strigat din nou tipul, nerăbdător.

M-am uitat urât la Trenton.

— Plan de rezervă? Îți bați joc de mine așa, pe față? Tu nu ai decât planuri de rezervă! Cu câte planuri de rezervă ai plecat de aici în ultima lună?

Trenton s-a înroșit. S-a ridicat și a tras un picior unui scaun, care a zburat până pe ringul de dans.

— Tu nu ești un plan de rezervă, Cami! De ce îi permiți să te trateze așa?

— Nu mă tratează nicicum! N-am mai vorbit cu el de săptămâni întregi!

— Ah, deci acum, că el te ignoră, sunt suficient de bun să-ți fiu prieten?

— Îmi pare rău, credeam că eram deja prieteni!

— Un Miller Lite! Vă faceți vreuna treaba pe aici? a strigat din nou individul.

Trenton s-a răsucit și l-a amenințat pe tip cu degetul.

— Mai vorbește așa cu ea și te dau afară de nu te vezi!

Tipul a dat să mai spună ceva, zâmbind ironic, dar Trenton nu i-a oferit această șansă. S-a aruncat și l-a apucat de guler. Au căzut la podea și i-am pierdut din ochi. Mulțimea s-a adunat repede în cerc în jurul lor și, după câteva secunde, fanii lui Trenton au tresărit, și-au pus mâinile la gură și au țipat în cor:

— Ah!

În câteva secunde, Kody și Gruber s-au năpustit asupra lor. Brusc, Trenton s-a ridicat în picioare și arăta de parcă nu s-ar fi bătut niciodată cu nimeni. Nici măcar nu gâfâia. S-a întors la berea lui și a mai luat o înghițitură. Avea tricoul rupt puțin la guler, iar pe gât și pe obraz avea câteva picături de sânge.

Gruber s-a luptat s-o scoată pe victima lui Trenton pe ușa din spate, iar Kody a venit lângă Trenton, gâfâind.

— Îmi pare rău, Trent. Știi regulile. Va trebui să te rog să pleci.

Trenton a dat scurt din cap, a mai luat o gură de bere, apoi a plecat. Kody a ieșit după el. Am deschis gura ca să-l strig, dar nu știam exact ce să mai spun.

Raegan a venit lângă mine.

— Uau.

15

Mâinile îmi tremurau și, fără niciun motiv sau scuză bună, am condus până pe aleea lui Jim Maddox. Drumurile erau pline de lapoviță și zăpadă, iar eu n-ar fi trebuit să conduc, dar fiecare viraj mă ducea mai aproape de Trenton. Am stins farurile înainte de a le proiecta pe peretele casei, apoi am oprit motorul Jeepului.

Telefonul mi-a zbârnâit. Era Trenton, care se întreba dacă nu cumva e Jeepul meu pe alee... de parcă ar fi putut fi al altcuiva. Când i-am confirmat suspiciunea, ușa cu plasă s-a deschis și Trenton a coborât scările. Purta niște papuci cu blăniță și pantaloni scurți de baschet, de culoare bleumarin, și își ținea mâinile încrucișate. Tatuajele groase, negre, tribale, îi acopereau umerii și pieptul, în vreme ce alte tatuaje, colorate, se înlănțuiau, îi coborau pe brațe și se opreau brusc la încheieturi.

Trenton s-a oprit lângă geamul mașinii mele, așteptând să I deschid și să spun ceva. Și-a așezat mai bine șapca albă de baseball pe cap și și-a pus mâinile în șold.

Privirea mi-a alunecat către pectoralii lui definiți, apoi mai jos, spre cei șase abdominali minunat sculptați.

— Te-am trezit? am întrebat.

A scuturat din cap.

— Tocmai am ieșit din cadă.

Mi-am mușcat buza și am încercat să găsesc ceva inteligent de spus.

— Ce cauți aici, Cami?

Am privit în față, am clătinat din cap și mi-am lipit buzele.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Și-a încrucișat brațele, s-a sprijinit pe marginea geamului și s-a aplecat înăuntru.

— Vrei să-ți dai seama? E frig ca naiba aici.

— Ah! Doamne! Îmi pare rău, am zis și am pornit motorul Ștrumfului.

Am dat drumul la căldură.

— Hai înăuntru.

— Dă-te mai încolo, a zis Trenton.

M-am târât peste schimbătorul de viteze, apoi m-am așezat pe scaunul din dreapta. Trenton s-a urcat în mașină, a închis portiera și a lăsat geamul întredeschis.

— Ai țigări? m-a întrebat el.

I-am dat pachetul meu, iar el a scos două țigări. Le-a aprins pe amândouă și pe una mi-a înapoiat-o.

Am tras un fum și l-am dat afară, iar el a făcut același lucru. Atmosfera era mai încărcată decât fumul gros care se învârtejea între noi. Mici bucăți de gheață au început să bată în geamurile mașinii și peste silueta metalică a Ștrumfului, apoi cerul s-a deschis și sunetul gheții care cădea pe mașină s-a intensificat.

— Ai dreptate. Am plecat acasă cu diverse fete, a rostit Trenton mai tare, ca să acopere zgomotul grindinei. Cu mai multe decât ai văzut tu la Red.

— Nu trebuie să-mi povestești.

— A trebuit să îmi iau gândurile de la tine.

A observat că nu zic nimic și s-a întors către mine.

— Le-am lăsat pe fetele astea să mă vindece de chin în fiecare noapte din săptămână, dar chiar și atunci când eram cu altcineva nu mă puteam gândi decât la tine.

— Ăsta nu-i tocmai... un compliment, am spus.

Trenton a lovit volanul cu dosul palmei, apoi a mai dat afară un fum de țigară.

— Nu încerc să-ți fac ție complimente! Credeam c-o să-mi pierd mințile la gândul că ești în California. Mi-am jurat să nu te sun și, când te-ai întors, voiam să-ți respect alegerea. Dar tu ai venit acasă la mine. Ești aici. Nu știu ce să fac.

— Nu voiam decât să nu-mi mai fie dor de tine, am zis eu, neștiind ce altceva să spun. E foarte egoist din partea mea, știu. N-ar trebui să fiu aici.

Am expirat tot aerul din plămâni și m-am scufundat din nou în scaunul din dreapta. Faptul că fusesem atât de sinceră mă făcea foarte vulnerabilă. Era pentru prima oară când recunoșteam asta.

— Ce mama naibii vrea să-nsemne asta?

— Nu știu! am țipat. Nu ți-ai dorit niciodată ceva ce știai că n-ar trebui să-ți dorești? Ceva care era greșit în toate sensurile, dar de care aveai nevoie? Îmi plăcea cum eram, Trent! Apoi tu... nu mai putem da timpul înapoi.

— Haide, Cami. Nu rezist așa.

— Știu că n-a fost cinstit față de tine. N-a fost față de nimeni, în afară de mine, pe bune. Dar tot îmi lipsește, pentru că alternativele erau oribile: să fiu cu tine, prefăcându-mă, sau să te pierd de tot, am zis eu și m-am șters la nas.

Am deschis portiera, am stins țigara pe marginea geamului și am aruncat-o pe jos.

— Îmi pare rău. E un lucru nașpa din partea mea. Plec.

Am dat să ies, dar Trenton m-a apucat de mână.

— Cami, stai. N-ai nicio logică. Tu ai venit aici. Acum pleci. Dacă n-ar fi fost... secretul ăla, care-o fi el... ce-ai fi făcut?

Am râs scurt, dar a semănat mai degrabă a hohot de plâns.

— Te-am lăsat cu buza umflată la aeroport. Și mi-am petrecut următoarele două zile dorindu-mi să fi rămas cu tine.

O scânteie de fericire i s-a văzut în ochi.

— Atunci hai să...

— Dar e mai mult decât atât, Trenton. Aș vrea să-ți pot spune adevărul, dar nu pot.

— Nu trebuie să-mi zici nimic. Dacă vrei să-ți spun că nu mă deranjează ceea ce nu știu, atunci este în regulă. Nu-mi pasă câtuși de puțin, a zis el și a clătinat din cap.

— Nu poți să zici asta. Dacă ai fi știut n-ai fi...

— Știu că e ceva ce vrei să-mi spui, dar nu poți. Chiar dacă o să aflu mai târziu, indiferent ce e, știu că am ales să merg mai departe fără să-mi pese. Mi-am asumat-o.

— Chestia asta ar fi valabilă în oricare altă situație.

Trenton și-a aruncat țigara pe fereastră.

— N-are niciun sens. Deloc.

— Știu, îmi pare rău, am zis eu, luptându-mă cu lacrimile.

Trenton și-a trecut mâinile peste față, enervat.

— Ce vrei de la mine? Îți tot spun că mă doare în cot de secretul ăsta. Îți spun că te doresc. Nu știu ce să-ți mai spun ca să te conving.

— Trebuie să fii tu acela care să mă părăsească. Spune-mi să mă duc dracului, pune punct. O să plec de la Skin Deep, tu o să găsești altă cârciumă. Nu pot... trebuie să fii tu acela.

A scuturat din cap.

— Eu *sunt* acela, Cami. Sunt cel potrivit pentru tine. Știu asta pentru că și tu ești aceea pentru mine.

— Nu mă ajuți deloc.

— Foarte bine.

L-am privit cu ochi rugători. Era un sentiment atât de ciudat, să sper să-mi frângă cineva inima. Când mi-am dat seama cât era de încăpățânat, m-am răzgândit.

— Bine atunci. O s-o fac eu. Trebuie s-o fac. Mai bine așa, decât să mă urăști mai târziu și să te las să faci ceva total greșit.

— M-am cam săturat de tâmpeniile astea criptice. Știi ce părere am eu despre ce e corect și ce nu e? a întrebat el, dar, înainte să apuc să-i răspund, m-a prins cu ambele mâini de obraji și și-a lipit buzele de ale mele.

Am deschis imediat gura și i-am lăsat limba să intre. Mi-a pus mâinile pe trup și m-a atins peste tot, ca și cum nu s-ar fi putut sătura de mine, apoi s-a întins, peste mine, după mânerul scaunului. Acesta s-a lăsat ușor pe spate și, în același timp, Trenton a trecut, cu o mișcare agilă, peste consolă. Cu gura încă lipită de gura mea, m-a apucat de genunchi și i-a ridicat în dreptul coastelor lui. Mi-am urcat picioarele pe bord, înălțându-mi șoldurile ca să mă lipesc de trupul lui. A gemut aproape de buzele mele. Pantalonii nu-i mai puteau ascunde excitarea și mă apăsa în locul unde mi-aș fi dorit deja să fie.

Șoldurile i se mișcau și se frecau de ale mele, iar el mă săruta și mă mușca ușor de gât. Am simțit cum mi se umezesc instantaneu chiloții, dar, exact când mi-am strecurat mâna pe sub pantalonii lui, sărutările lui au încetinit, apoi s-au oprit de tot.

Amândoi gâfâiam, privindu-ne fix în ochi. Toate geamurile Jeepului se aburiseră.

— Ce e? am întrebat.

A scuturat din cap, și-a lăsat privirea în jos și a apoi a râs scurt, cu ochii din nou la mine.

— O să regret mai târziu, dar n-o să fac asta în mașină, cu siguranță nu în papucii cu blăniță.

— Scoate-i, am spus eu și l-am sărutat de multe ori pe gât și pe umăr.

A gemut și a oftat în același timp.

— Aș fi la fel de rău ca orice alt cretin care nu te tratează așa cum meriți.

S-a îndepărtat de buzele mele, după ce m-a mai sărutat scurt o dată.

— Mă duc să încălzesc Intrepidul.

— De ce?

— Nu vreau să te duci acasă în porcăria asta, iar Intrepidul are tracțiune integrală. E mai bun pe vremea asta. Îți aduc eu Jeepul dimineață, înainte să te trezești.

A tras de mânerul portierei și a sărit afară. A dispărut repede în casă pentru câteva minute, apoi a revenit, de data aceasta cu teniși, un hanorac și cu cheile în mână. A pornit motorul Intrepidului, apoi a venit în fugă la Ștrumf. A sărit înăuntru și și-a frecat mâinile.

— Rahat!

— E groaznic de frig, am zis eu.

— Nu e vorba de asta.

S-a uitat la mine.

— Nu vreau să pleci.

Am zâmbit, iar el s-a întins către mine și și-a trecut degetul cel mare peste buzele mele. După câteva clipe, am ieșit cu greu din Ștrumf și am intrat la el în mașină.

Mă credeam fericită când stăteam întinsă în patul lui T.J. acum câteva săptămâni, dar să fiu aici, lângă Trenton, care mă ducea acasă în Intrepidul lui rablagit, era mult mai bine. Mâna lui era pe genunchiul meu și a zâmbit mulțumit până când am ajuns la mine acasă.

— Ești sigur că nu vrei să intri? l-am întrebat când a parcat.

— Nu, a zis el și nu părea deloc mulțumit de răspunsul său.

S-a aplecat și m-a sărutat cu buzele lui moi, mai întâi încet, apoi am reînceput să ne tragem reciproc de haine. Pantalonii lui Trenton se ridicaseră din nou, m-a apucat ușor de păr, dar, în cele din urmă, s-a retras.

— La naiba, a zis el, printre gâfâieli. O să te scot frumos în oraș mai întâi, chiar dacă o să mă omoare chestia asta.

Mi-am lăsat capul în spate pe tetieră și mi-am ridicat privirea, plină de frustrare.

— Mișto. Poți duce acasă o fată oarecare la 45 de minute după ce v-ați cunoscut, dar pe mine mă respingi.

— Asta nu înseamnă că te resping, iubito. Nici pomeneală.

M-am uitat la el și m-am încruntat. Voiam să cred că totul va fi bine și că pot uita ceea ce știam, dar trebuia să-l mai avertizez o dată.

— Habar n-am ce e asta. Dar sunt sigură că dacă ai ști toată povestea, Trenton, ai fugi de lângă mine și nu te-ai mai uita înapoi.

Și-a lipit capul de scaunul lui, apoi mi-a pus palma pe obraz.

— Nu vreau toată povestea. Te vreau doar pe tine.

Am clătinat din cap, iar lacrimile erau pe punctul de a-mi izvorî din ochi pentru a treia oară pe ziua respectivă.

— Nu. Meriți să știi. Unele lucruri din viețile noastre sunt foarte fragile... iar tu și cu mine, Trent, le putem distruge definitiv.

A scuturat din cap.

— Ascultă bine ce-ți zic, Cami. Dacă mă împiedică să fiu cu tine, știu despre ce e vorba.

M-am uitat la el, iar inima îmi bătea mai tare decât grindina care lovea în parbriz sau decât toba gălăgioasă a Intrepidului.

— A, da? Despre ce e vorba?

— E un obstacol.

S-a aplecat spre mine și m-a atins cu mâna pe obraz în timp ce m-a sărutat.

— Doar să-ți amintești mai târziu că-mi pare rău pentru ce se va întâmpla și pentru că atunci când ai plecat, așa cum te-am rugat, nu te-am lăsat în pace, am zis.

— Nu-mi pare rău și n-o să-mi pară niciodată.

Pielea din jurul ochilor i s-a strâns atunci când m-a privit intens. Chiar credea ceea ce spunea și mă făcea și pe mine să-mi doresc să cred.

Am alergat în casă, am închis ușa și m-am sprijinit pe ea până când am auzit Intrepidul demarând. Era iresponsabil și egoist din

partea mea, dar voiam să-l cred pe Trenton când spunea că nu-l poate supăra ceva ce nu știe.

***

Chiar înainte de răsăritul soarelui și înainte de a deschide ochii, am simțit ceva cald de-a lungul trupului. M-am mutat doar un centimetru mai aproape, ca să fiu sigură că mintea nu-mi juca feste.

Am clipit de câteva ori, apoi m-am uitat mai bine și am văzut o siluetă întinsă lângă mine. Ceasul de pe noptieră arăta ora 6:00 dimineața. În apartament era întuneric și liniște, ca întotdeauna la această oră. Dar când amintirile de mai devreme mi s-au limpezit, totul mi s-a părut diferit.

Ah, Doamne. Ce făcusem? O limită fusese trecută și nu mai puteam nici să mă întorc înapoi, nici să merg înainte fără consecințe reale. În momentul în care Trenton se așezase la masa mea de la Red, credeam că pot trece peste orice, dar era ca nisipurile mișcătoare. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât mă afundam mai adânc.

Stăteam chiar pe marginea patului și încercam să mă urc la loc fără succes.

— De ce ești la mine în pat, Ray? am întrebat.

— Ha? a făcut Trenton, cu vocea joasă și răgușită.

M-am cutremurat din tot trupul și am căzut din pat, văicărindu-mă. Trenton s-a întins să mă prindă, dar era prea târziu. Eram deja pe jos.

— Oh! La naiba! Te-ai lovit?

Cu spatele lipit de perete, mi-am dat repede părul la o parte din ochi. Când mi-am dat seama ce se întâmplă, am lovit în podea cu ambii pumni.

— Ce naiba cauți la mine în pat? Cum ai ajuns aici?

Trenton a tresărit.

— Am adus Jeepul înapoi acum vreo oră. Brazil tocmai o aducea pe Raegan, ea mi-a dat drumul înăuntru.

— Și te-ai băgat... pur și simplu în pat lângă mine?

Aveam vocea piţigăiată, aproape ţipam.

— Am zis că n-o să intru, dar până la urmă am intrat. Mi-am zis că o să dorm pe jos, dar după aia m-am răzgândit. Pur şi simplu... trebuie să fiu lângă tine. La tata acasă zăceam în pat cu ochii deschişi.

S-a aplecat şi mi-a întins o mână. Muşchii se încordau pe braţul bine lucrat şi tatuat. M-a apucat şi m-a tras lângă el în pat.

— Sper că nu te-ai supărat.

— Mai contează acum?

Trenton aproape că a zâmbit. În mod evident, era amuzat de criza mea matinală de nervi.

Raegan a dat fuga pe hol şi a intrat grăbită în cameră, cu ochii mari.

— De ce urli?

— Tu l-ai lăsat să intre?

— Da. E-n regulă? a zis ea, gâfâind.

Avea părul ciufulit, iar rimelul i se întinsese sub ochi.

— De ce mă mai întreabă toată lumea după ce deja s-a întâmplat? Nu! Nu e-n regulă!

— Vrei să plec? a întrebat Trenton, încă zâmbind.

M-am uitat la el, la Raegan şi apoi din nou la el.

— Nu! Dar nici nu vreau să te furişezi lângă mine în pat când dorm!

Raegan şi-a dat ochii peste cap şi a plecat, apoi a închis uşa camerei ei.

Trenton şi-a băgat mâna pe sub mijlocul meu şi m-a tras lângă el, punându-şi faţa între pernă şi gâtul meu. Am rămas acolo nemişcată, cu privirea în tavan. Îmi doream cu disperare să-mi împletesc mâinile şi picioarele cu ale lui. Şi am ştiut că, dacă nu-l dau afară pe uşă şi nu voi înceta să-i mai vorbesc, eu şi numai eu o să fiu vinovată de lucrurile care se vor întâmpla.

16

Cu o ureche lipită de telefon și cu cealaltă sărutată și linsă în liniște de Trenton, încercam să fac o programare pentru un tatuaj la trei și jumătate. În mod normal, Trenton se comporta mai profesionist la muncă, dar era duminică, nu aveam deloc clienți, iar Calvin o scosese pe Hazel la prânz, de ziua ei. Trenton și cu mine eram complet singuri.

— Da. Te-am notat. Mulțumesc, Jessica.

Am închis telefonul, iar Trenton m-a apucat de șolduri și m-a ridicat, apoi m-a așezat cu fundul pe masa de la recepție. Mi-a pus gleznele în jurul lui, apoi și-a strecurat degetele în părul meu, dându-l pe spate cât să-și facă loc pentru limba sa, sus pe gât până la destinația finală: lobul urechii mele. M-a mușcat ușurel de piele, punând un strop de presiune între dinții de sus și limbă. Acesta devenise lucrul meu favorit... deocamdată. Mă torturase astfel toată săptămâna, dar a refuzat să mă dezbrace – sau să mă atingă undeva mai palpitant – până la cina de luni seară, după muncă.

Trenton m-a tras lângă el și s-a lipit de mine.

— N-am așteptat în viața mea ziua de luni așa cum o aștept acum.

Am zâmbit, suspicioasă.

— Nu înțeleg de ce ai regulile astea bizare. Am putea să le încălcăm trei metri mai încolo, în atelierul tău.

Trenton a mormăit:

— Ah. Le vom încălca.

Mi-am răsucit încheietura ca să mă uit cât e ceasul.

— Nu ai nicio programare încă o oră și jumătate. De ce nu începi conturul pentru tatuajul de pe umăr despre care am vorbit?

Trenton a rămas gânditor pentru un moment.

— Macii?

Am sărit de pe birou, am deschis un sertar și am scos desenul pe care îl făcuse Trenton săptămâna trecută. I l-am ridicat în fața ochilor.

— Sunt frumoși și au o semnificație.

— Asta mi-ai zis. Nu mi-ai zis care e semnificația.

— *Vrăjitorul din Oz*. Te fac să uiți.

Trenton s-a strâmbat.

— Ce? E o tâmpenie? am întrebat eu, devenind imediat defensivă.

— Nu. Dar faptul că ai pomenit de Oz mi-a adus aminte de noul nume pe care iubita lui Travis i l-a dat lui Crook.

— Care e acela?

— Toto. Travis zicea că e din Kansas... de-asta i-a luat rasa asta.

— Sunt de acord. Crook e mai frumos.

Trenton și-a mijit ochii.

— Chiar vrei macii?

Am dat din cap.

— Roșii? a întrebat el.

I-am arătat din nou desenul.

— Exact așa.

A ridicat din umeri.

— Bine, păpușică. Maci or să fie.

M-a luat de mână și m-a condus în atelierul lui.

M-am dezbrăcat cât timp Trenton a finalizat pregătirile, dar s-a întrerupt ca să mă admire cum îmi scot tricoul peste cap și brațul stâng din breteaua sutienului meu negru de dantelă. A clătinat din cap și a zâmbit ironic, amuzat de spectacolul cenzurat de striptease pe care tocmai i-l oferisem.

Când aparatul a început să bâzâie, eram deja complet relaxată, așezată confortabil pe scaun. Faptul că Trenton mă tatua mi se părea extraordinar de intim. Era ceva special în apropierea asta, în felul în care îmi zgâria pielea în timp ce lucra, în privirea lui concentrată când îmi însemna pielea cu una dintre operele lui remarcabile. Durerea trecea cumva în plan secund.

Trenton tocmai termina conturul atunci când Hazel și Calvin s-au întors. Hazel avea o pungă în mână când a intrat în atelierul lui Trenton.

— V-am adus o felie de plăcintă cu brânză, a zis ea, cu ochii la umărul lui. Ah, o să fie ceva grozav.

— Mulțumesc, am zis, cu un surâs.

— Așa de slab a mers treaba? a întrebat Calvin. Presupun că nu v-a trecut prin cap să dați cu mătura?

— Ăă... nu e îmbrăcată, Calvin, a spus Trenton, stupefiat.

— N-are nimic în plus față de ce n-am văzut înainte, a zis Calvin.

— Pe Cami n-ai mai văzut-o. Ieși dracului de aici.

Calvin s-a mulțumit să se întoarcă pur și simplu cu spatele la noi, cu brațele încrucișate.

— Nu-și găsește și ea ceva de făcut când n-avem clienți? O plătesc la oră.

— Totul e la locul lui, Cal, am zis eu. Și am măturat. Am șters și praful.

Trenton s-a încruntat.

— Te plângi că nu are tatuaje, iar acum te văicărești că o tatuez. Hotărăște-te odată.

Calvin și-a întins gâtul către Trenton, a rânjit și a plecat.

Hazel s-a hlizit, deloc îngrijorată de încleștarea băieților.

După ce Trenton mi-a doftoricit zona tatuată, mi-am pus la loc breteaua sutienului – cu grijă – și mi-am tras tricoul înapoi pe mine.

— O să te dea afară dacă-l mai enervezi mult.

— Neah, a zis Trenton, făcând curățenie. În taină, e îndrăgostit de mine.

— Calvin nu iubește pe nimeni, a zis Hazel. E însurat cu magazinul ăsta.

Trenton a mijit ochii.

— Nici pe Bishop? Sunt destul de sigur că-l iubește pe Bishop.

Hazel a dat ochii peste cap.

— Va trebui să renunți la ideea asta.

I-am lăsat și m-am dus la recepție, apoi am auzit un bâzâit care venea din sertarul unde îmi țineam mobilul. L-am deschis încet și m-am uitat la ecran. Era Clark.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Trenton, venind în spatele meu și sărutându-mă pe umăr, acolo unde pielea nu era iritată și roșie de la ac.

— E Clark. Îl iubesc, doar că n-am chef să-mi stric dispoziția, știi ce zic?

Buzele lui Trenton mi-au atins urechea.

— Nu trebuie să-i răspunzi, a spus el, încet.

Am luat telefonul în palmă și am respins convorbirea, apoi am scris un mesaj.

@muncă. Nu pot vorbi. Ce s-a întâmplat?

Prânz în familie azi. Nu uita.

Nu pot azi. O să încerc săptămâna viitoare.

Proastă idee. Tata e deja nervos că n-ai venit săptămâna trecută.

Exact.

OK. O să-i anunț mai încolo.

Ms.

Programarea lui Trenton a fost singura pe care am avut-o toată ziua. Cerul era plin de nori cenușii și apăsători; iarna ne amenința cu ninsoarea în orice moment. Cu cel puțin trei centimetri de zloată și gheață pe șosele, nu mulți se încumetau să iasă pe vremea asta. Salonul nu era foarte departe de campus, așa că, de obicei, vedeam un număr constant de mașini care treceau în ambele direcții. Dar acum, traficul era inexistent.

Trenton mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie, iar Hazel stătea întinsă pe jos, în fața canapelei de piele maronie care se afla în apropierea ușilor de la intrare. Eu îmi scriam la computer un referat. Calvin încă nu ieșise din biroul lui.

Hazel a oftat dramatic.

— Eu plec. Nu suport așa ceva.

— Nu, nu pleci, a țipat Calvin din spate.

Hazel a scos un strigăt înfundat. Apoi a tăcut vreme de o clipă și s-a ridicat repede, cu ochi sclipitori.

— Lasă-mă să-ți fac un piercing în nas, Cami.

M-am încruntat și am scuturat din cap.

— Nici vorbă.

— Haide! Punem un diamant mititel. Ceva feminin, dar îndrăzneț.

— Numai când mă gândesc că vrei să-mi împungi nasul, mi se umplu ochii de lacrimi, i-am zis.

— Mă plictisesc îngrozitor! Te rog! s-a văicărit ea.

M-am uitat la Trenton, care desenase ceva asemănător cu un trol și acum îi adăuga umbre.

— Nu te uita la mine. E nasul tău.

— Nu-ți cer permisiunea. Îți cer părerea, am spus.

— Eu cred că e sexy, a zis el.

Mi-am înclinat puțin capul, nerăbdătoare.

— Grozav, dar doare?

— Mda, a zis Trenton. Am auzit că doare de te piși pe tine.

Am stat un moment pe gânduri, apoi m-am uitat la Hazel.

— Și eu mă plictisesc.

Hazel a zâmbit cu gura până la urechi. Obrajii i s-au ridicat, iar ochii s-au transformat în două linioare.

— Pe bune?

— Haide, i-am zis și m-am dus la ea în atelier.

S-a ridicat repede în picioare și m-a urmat.

Când am plecat de la Skin Deep în acea zi, aveam conturul unui tatuaj pe umărul stâng și un piercing proaspăt în nas. Hazel avea dreptate. Era micuț, chiar delicat. Nu îmi trecuse niciodată prin cap să-mi pun un cercel în nas, dar îmi plăcea la nebunie.

— Ne vedem mâine, Hazel, am zis, în timp ce mă îndreptam către ușă.

— Mulțumesc că mi-ai păstrat sănătatea mintală, Cami! a spus Hazel, făcându-mi cu mâna. Data viitoare când n-avem clienți o să-ți pun niște chestii în urechi.

— Nu, am zis eu și am deschis ușa.

Am pornit motorul Ștrumfului și Trenton a venit în fugă lângă mașină. Mi-a făcut semn să dau geamul jos. După ce am deschis fereastra, s-a aplecat înăuntru și m-a sărutat pe buze.

— N-aveai de gând să-ți iei la revedere? m-a întrebat el.

— Scuze, i-am zis. Mi-am cam pierdut antrenamentul la toată chestia asta.

Trenton mi-a făcut cu ochiul,

— Și eu. Dar n-o să ne ia mult.

Mi-am mijit ochii.

— Când ai fost ultima oară într-o relație?

Expresia de pe fața lui Trenton era una aproape indescifrabilă.

— Acum câțiva ani. Ce? a făcut el.

Am lăsat privirea în jos și m-a pufnit râsul, iar Trent m-a luat de bărbie, obligându-mă să-l privesc în ochi.

— Nu știam că ai ieșit vreodată cu cineva.

— În ciuda părerii tuturor, sunt capabil să fiu bărbatul unei singure femei. Doar că trebuie să fie femeia potrivită.

Am zâmbit subtil.

— Eu de ce n-am știut așa ceva? Cred că tot campusul ar fi trebuit să vorbească despre asta.

— Pentru că era ceva nou.

M-am gândit o clipă, apoi am făcut ochii mari.

— Era Mackenzie?

— Pentru vreo patruzeci și opt de ore, a spus Trenton.

Ochii i s-au întunecat, apoi s-a uitat brusc din nou la mine. S-a aplecat și m-a sărutat ușor pe gură.

— Ne vedem mai încolo? a întrebat el.

Am dat din cap, am închis geamul și am plecat din parcare. Am ajuns la Red un sfert de oră mai târziu. Drumurile nu se îmbunătățiseră și m-am întrebat dacă și la Red avea să fie mișcarea la fel de slabă ca și la Skin Deep.

Mașinile tuturor angajaților, în afară de cea a lui Jorie, erau parcate una lângă alta. Rămăsese un singur loc liber între ele și mașina lui Hank. Am intrat rapid pe ușa din spate și mi-am frecat mâinile, grăbindu-mă să ajung la scaunul meu de la barul de est. Hank și Jorie stăteau pe partea cealaltă. Se îmbrățișau și se sărutau mai mult decât în mod obișnuit.

— Cami! a zis Blia cu un surâs.

Gruber și Kody stăteau împreună, iar Raegan era așezată vizavi de mine. Am simțit imediat că era cu fundul în sus, dar n-am îndrăznit să-ntreb de ce, atâta vreme cât Kody era prin preajmă.

— Credeam că nu ești aici, Jorie, am zis. Nu ți-am văzut mașina.

— Am venit cu Hank, a spus ea, cu un zâmbet jucăuș. Faptul că mă aduce cu mașina e un avantaj în plus să ne cuplăm.

Am ridicat din sprâncene.

— Da? am zis eu, apoi m-am ridicat în picioare și am deschis brațele. A zis da? V-ați mutat împreună?

— Da! au spus amândoi într-un glas, apoi amândoi s-au aplecat peste tejghea și m-au îmbrățișat.

— Ura! Felicitări! le-am spus.

Eram prinsă între ei și simțeam cum colegii de la Red, deși îi consideram familia mea de la muncă, în ultima vreme îmi fuseseră mai apropiați decât adevărata mea familie.

Toți ceilalți i-au îmbrățișat și felicitat. Cred că așteptaseră să ajung și eu, înainte de a face anunțul, astfel încât să ne spună tuturor în același timp.

Hank a scos mai multe sticle de vin – chestii de calitate din rezerva personală – și a început să toarne în pahare. Cu toții sărbătoream, în afară de Raegan. M-am așezat lângă ea după o vreme și am înghiontit-o.

— Ce s-a întâmplat, Ray? am întrebat-o încet.

A zâmbit ușor.

— Drăguț tatuaj.

— Mulțumesc, am zis, apoi m-am răsucit și i-am arătat și micul cercel din nas. Mi-am pus și asta.

— Taică-tu o să se transforme într-un tigru.

— Spune tot, am zis.

Ea a oftat.

— Scuze. N-am chef să stric petrecerea.

M-am strâmbat la ea.

— Ce ai pățit?

— Se întâmplă din nou, a zis ea, cu umerii lăsați. Brazil are alte treburi. Mi-a spus destul de clar că preferă să stea cu colegii de la frăție și la petreceri cu jucătorii de fotbal decât cu mine. A organizat petrecerea tipei ăleia, Abby, la el în apartament, luna trecută și pe mine nu m-a invitat. Am aflat aseară de la Kendra Collins. Adică...

pe bune? Azi ne-am certat rău de tot. A zis aproape aceleași lucruri pe care le-a spus data trecută.

Am ridicat din sprânceană.

— Ce porcărie, Ray.

Ea a dat din cap și și-a coborât privirea la mâinile strânse în poală, pe urmă, pentru o fracțiune de secundă, s-a uitat la Kody. A râs scurt și amar.

— Tata îl place mult pe Brazil. Tot ce aud acasă e că – s-a încruntat și și-a dres vocea ca să semene cu cea a tatălui ei – Jason Brazil va fi acceptat la Academia Navală într-o secundă. Jason Brazil va fi un candidat potrivit pentru trupele SEAL... bla bla bla. Tata crede că Jason va fi un soldat de nădejde.

— Nu lăsa asta să-ți întunece judecata. Mie mi se pare că vrea să-l trimită la Academia Navală ca să scape de el.

Raegan a izbucnit în râs, dar apoi o lacrimă i s-a scurs pe obraz. Și-a pus capul pe umărul meu. Am luat-o în brațe și petrecerea din apropiere a murit instantaneu. Kody și-a făcut apariția lângă Raegan.

— Ce-ai pățit? a întrebat el, cu o îngrijorare autentică în privire.

— Nimic, a spus ea și s-a șters repede la ochi.

Kody părea rănit.

— Mie poți să-mi spui, știi bine. Îmi pasă dacă suferi.

— Nu pot să vorbesc cu tine despre asta, a zis ea, strâmbându-se.

Kody și-a pus degetul mare sub bărbia lui Raegan și i-a ridicat capul, să-l privească.

— Vreau doar să fii fericită. E singurul lucru de care îmi pasă.

Raegan s-a uitat în ochii lui mari și verzi, apoi s-a aruncat la pieptul lui și l-a luat în brațe. El a tras-o aproape și a mângâiat-o pe păr cu mâna lui enormă. A sărutat-o pe tâmplă, apoi a ținut-o așa în brațe, fără să spună niciun cuvânt.

M-am ridicat și m-am dus la ceilalți, în timp ce Kody și Raegan își trăiau momentul lor.

— Frate, asta înseamnă că s-au împăcat? a întrebat Blia.

Am scuturat din cap.

— Nu. Dar măcar sunt din nou prieteni.

— Kody e un băiat atât de bun, a zis Jorie. O să-și dea ea seama în cele din urmă.

Mi-a bâzâit telefonul. Era Trenton.

— Alo? am răspuns.

— Nenorocitul de Intrepid nu vrea să pornească. Poți tu să mă iei de la muncă?

— Acum ai terminat? am întrebat și m-am uitat la ceas.

— Eu și Cal mai discutam câte ceva.

— Bine... trebuie să ajung totuși până acasă să mă schimb pentru muncă.

S-a făcut liniște.

— Trenton?

— Da? Adică, da, desigur. Scuze, am nervi. Are motor din ăla de 2,7 litri, deci știam eu că o să... n-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc eu aici, nu-i așa?

Am zâmbit, chiar dacă el nu mă vedea.

— Nu. Dar vin într-un sfert de oră.

— Bravo. Mulțumesc, iubito. Nu te grăbi. Drumurile sunt proaste.

Am privit telefonul după ce am închis. Îmi plăcea la nebunie felul în care îmi vorbea. Micile porecle. Mesajele. Zâmbetul lui, cu gropița aceea uimitoare din obrazul stâng.

Jorie mi-a făcut cu ochiul.

— Cred că era un tip la telefon.

— Scuze, trebuie să plec. Ne vedem diseară.

Toată lumea mi-a făcut cu mâna și și-a luat la revedere, iar eu m-am repezit la Ștrumf, aproape luând o trântă pe gheață când m-am oprit. Reflectoarele înalte erau aprinse și străpungeau întunericul. Ploaia înghețată mă înțepa când îmi atingea pielea și bătea în mașinile parcate, cu un sunet discret. Nu-i de mirare că Trenton zicea că drumurile sunt proaste. Nici nu-mi amintesc când am mai avut atâtea precipitații, așa de timpuriu.

Ștrumful s-a împotrivit pentru câteva clipe, înainte să pornească, dar, la numai câteva minute după apelul lui Trenton, conduceam cu grijă înapoi către Skin Deep. Acesta mă aștepta afară, îmbrăcat cu jacheta lui pufoasă bleumarin și cu brațele încrucișate. A venit lângă portiera mea și m-a privit de parcă aștepta ceva.

Am deschis geamul mașinii pe jumătate.

— Urcă!

A scuturat din cap.

— Hai, Cami! Știi că am și eu un fix.

— Renunță la el, am zis.

— Trebuie să conduc eu, a zis el, tremurând.

— N-ai încredere în mine?

A scuturat din cap din nou.

— N-are deloc de-a face cu încrederea. Pur și simplu... nu pot. Mă ia de cap.

— Bine, bine, am zis, am sărit peste consolă și am aterizat în scaunul din dreapta.

Trenton a deschis portiera și a urcat, frecându-și mâinile.

— Rahat, ce frig e! Hai să ne mutăm în California!

A regretat aceste cuvinte de îndată ce le-a rostit și m-a privit fix, șocat și plin de remușcări.

Voiam să-i spun că e în regulă, dar mă copleșiseră vina și rușinea. T.J. nu mă contactase de săptămâni întregi, dar, lăsând la o parte perioada respectuoasă de timp în care am așteptat înainte de a începe o nouă relație, povestea era jignitoare – și pentru T.J., și pentru Trenton.

Am scos două țigări din pachetul meu și le-am băgat în gură pe amândouă. Le-am aprins simultan. Trenton a luat una dintre ele și a tras un fum. Când a parcat în fața apartamentului meu, s-a răsucit către mine.

— Nu voiam...

— Știu, am zis. Chiar e-n regulă. Hai s-o lăsăm baltă.

Trenton a dat din cap, în mod evident ușurat că n-aveam de gând să fac scandal pentru asta. Nu voia să recunoască faptul că aveam

lucruri neterminate cu T.J., așa cum nici eu nu voiam. Ne prefăceam că suntem orbi și era mult mai confortabil așa.

— Pot să te rog totuși ceva?

Trenton a dat din cap, așteptându-mi rugămintea.

— Nu le spune nimic deocamdată fraților tăi. Știu că Thomas, Taylor și Tyler nu prea sunt în oraș, dar nu sunt pregătită să port această discuție cu Travis data viitoare când vine pe la Red. Știe despre T.J. Doar că...

— Nu, înțeleg. În privința lui Travis, lucrurile rămân la fel. Dar își va da seama că se întâmplă ceva.

Am zâmbit.

— Dacă îi spui că lucrezi cu mine, n-o să fie surprins mai târziu.

Trenton a chicotit și a dat din cap.

Am fugit amândoi până la ușa apartamentului și eu am descuiat. Am intrat și Trenton a închis ușa în urma lui. Am dat drumul centralei de apartament și m-am îndreptat către dormitor, dar s-a auzit o bătaie la ușă. Am încremenit și m-am întors încet pe călcâie. Trenton s-a uitat la mine, așteptând să-i spun cine ar putea fi. Am ridicat din umeri.

Înainte ca vreunul dintre noi să ajungă să deschidă, persoana de pe partea cealaltă a lovit violent cu pumnul. Am tresărit și am ridicat din nou din umeri, cu putere. Când s-a lăsat din nou tăcerea, m-am uitat prin vizor.

— La naiba! am șoptit, uitându-mă în jur. E tata.

— Camille! Deschide dracului ușa asta! a urlat el.

Vorbea împleticit. Băuse.

Am apăsat pe clanță, dar, înainte să trag de ușă, tata a dat buzna și s-a năpustit direct asupra mea. M-am dat înapoi și m-am oprit când m-am lovit cu spatele de cadrul ușii care dădea în hol.

— M-am săturat de tâmpeniile tale, Camille! Crezi că nu știu ce ai de gând? Crezi că nu-ți văd lipsa de respect?

Trenton a venit imediat lângă mine, cu brațul între tata și mine, punându-și mâna pe pieptul tatei.

— Domnule Camlin, vă rog să vă dați în spate. Acum.

Avea glasul calm, dar ferm.

Surprins să mai vadă pe altcineva înăuntru, tata s-a dat înapoi doar pentru o clipă, pe urmă s-a apropiat de Trenton.

— Cine mama dracului te crezi? E o problemă personală, așa că ieși naibii de aici! a zis el și a făcut un semn brusc cu capul către ușă.

Am scuturat din cap și l-am rugat din priviri pe Trenton să nu mă lase singură. Tata mă bătuse la fund când eram copil și mă pocnise o dată sau de două ori, dar mama fusese mereu acolo, ca să-i distragă atenția și chiar să-i redirecționeze furia asupra ei. Era prima dată când îl vedeam devenind violent fizic din școala elementară, pentru că mama, în sfârșit, îi ținuse piept și îi spusese că data viitoare când va bea, va fi ultima – și el știa ce înseamnă asta.

Trenton s-a încruntat și și-a lăsat bărbia în jos, cu aceeași expresie pe față ca atunci când se pregătea să-și atace un dușman.

— Nu vreau să mă bat cu dumneavoastră, domnule, dar dacă nu ieșiți imediat, o să vă oblig eu.

Tata s-a repezit la Trenton și amândoi au căzut peste măsuța de lângă canapea. Veioza s-a prăbușit pe jos odată cu ei. Pumnul tatei a zburat prin aer, dar Trenton l-a evitat și s-a năpustit să-l imobilizeze.

— Nu! Opriți-vă! Tată! Încetează! am țipat eu.

Ei se băteau, iar eu mi-am pus mâinile la gură.

Tata s-a desprins de Trenton și s-a ridicat, venind apăsat către mine. Trenton s-a ridicat și el și l-a apucat. L-a tras înapoi, dar tata și-a continuat drumul către mine. Privirea din ochii tatei era monstruoasă și, pentru prima oară, mi-am dat seama prin ce a trecut mama. Era îngrozitor să fii victima acestei furii.

Trenton l-a trântit pe tata la podea și s-a ridicat deasupra lui.

— Stai! Dracului! Aici!

Tata gâfâia, dar s-a sculat din nou în picioare, încăpățânat. Se bălăngănea când vorbea.

— O să te omor, nenorocitule. Apoi o să-i arăt și ei ce înseamnă să nu mă respecte.

Foarte rapid, atât de rapid încât aproape că nici n-am văzut, Trenton s-a dat în spate și i-a tras tatei un pumn în nas. Sângele a sărit peste tot și tata s-a dat înapoi și a căzut pe burtă, lovind podeaua atât de tare încât s-a cutremurat. Totul a plutit în liniște și nemișcare pentru câteva secunde. Tata nu mișca, doar zăcea acolo, cu fața în jos.

— Ah, Dumnezeule! am zis și m-am dus la el într-un suflet.

Mi-era teamă că murise, nu pentru că mi-ar fi fost dor de el, dar pentru că Trenton ar fi intrat în bucluc. L-am tras pe tata de umăr până l-am răsucit cu fața în sus. Sângele îi curgea dintr-o rană care-i spărsese nasul. Capul i-a căzut într-o parte. Era inconștient.

— Ah, slavă Cerului. Trăiește, am spus.

Mi-am acoperit gura și m-am uitat la Trenton.

— Îmi pare atât de rău. Îmi pare *atât* de rău.

El s-a așezat în genunchi. Nu-i venea să creadă.

— Ce mama naibii s-a întâmplat?

Am clătinat din cap și am închis ochii. Dacă frații mei aflau despre asta, urma să înceapă războiul.

17

— O, Doamne! a spus mama când a deschis ușa. Ce-ai făcut, Felix? Ce s-a întâmplat?

Tata a gemut.

Ne-a ajutat să-l cărăm pe canapea, apoi și-a dus mâinile la gură. A alergat să aducă o pernă și o pătură și l-a acoperit. M-a îmbrățișat.

— A băut, i-am spus.

S-a îndepărtat de mine și a încercat să respingă veștile cu un zâmbet îngrijorat.

— Nu mai bea. Știi bine asta.

— Mamă, am zis. Miroase-l. E beat.

Și-a aruncat privirea spre soțul ei și și-a dus degetele tremurânde la gură.

— A venit la mine acasă. M-a atacat.

S-a uitat brusc la mine cu ochii căscați.

— Dacă nu era Trent acolo, mamă... era hotărât să mă usuce în bătaie. Trent a trebuit să-l țină și tot voia să dea în mine.

Mama s-a uitat din nou la tata.

— Era supărat că n-ai venit la prânz. Apoi a început să se certe cu Chase. O, Doamne. Familia asta se duce naibii.

S-a întins și i-a tras perna de sub cap. Țeasta i-a pocnit de brațul canapelei. L-a lovit o dată cu perna, apoi încă o dată.

— Să te ia naiba! a strigat ea.

Am prins-o de mâini, iar ea a scăpat perna și a început să plângă.

— Mamă? Dacă băieții află că Trent a făcut asta... mi-e teamă că vin să-i ceară socoteală.

— Mă descurc, iubito. Nu-ți face griji pentru mine, a zis Trenton și a întins mâna către mine.

M-am ferit de el.

— Mamă?

Ea a dat din cap.

— O să am eu grijă. Promit.

Mi-am dat seama din privirea ei că vorbea serios. S-a uitat din nou la tata, aproape rânjind.

— Mai bine plecăm, am zis și i-am făcut semn lui Trenton.

— Ce mama dracului? a spus Coby, care și-a făcut apariția de pe holul întunecat și a venit în living.

Nu avea pe el decât o pereche pe pantaloni scurți. Avea ochii grei și somnoroși.

— Coby, am spus. Ascultă-mă. N-a fost vina lui Trent.

— Am auzit, a zis Coby și s-a încruntat. Chiar te-a atacat?

Am dat din cap.

— E beat.

Coby și-a ridicat privirea la mama.

— Ce ai de gând să faci?

— Poftim? a întrebat ea. Ce vrei să spui?

— A atacat-o pe Camille. E om în toată firea, în gâtu' mă-sii, și a sărit la fiica ta, care are 22 de ani. Ce mama naibii ai de gând să faci?

— Coby, l-am avertizat eu.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus el. O să-l amenințí că-l părăsești și apoi o să rămâi. Așa cum faci mereu.

— De data asta nu mai sunt atât de sigură, a zis mama.

L-a privit o vreme, apoi l-a lovit din nou cu perna.

— Tâmpitule! a spus ea, cu glas răgușit.

— Coby, te rog să nu zici nimic, l-am implorat. N-avem nevoie de încă un conflict între familiile Maddox și Camlin.

Coby s-a uitat urât la Trenton, apoi a dat din cap către mine.

— Îți sunt dator.

Am oftat.

— Mulțumesc.

Trenton a condus până acasă la tatăl său, a tras pe alee și a lăsat Intrepidul cu motorul pornit.

— Doamne, Cami. Încă nu-mi vine să cred că l-am pocnit pe maică-ta. Îmi pare rău.

— Nu-ți cere scuze, am zis și mi-am acoperit ochii cu mâna.

Umilința era prea greu de suportat.

— Facem Ziua Recunoștinței acasă anul ăsta. Adică, așa facem în fiecare an, dar de data asta gătim. Curcan adevărat. Sos. Desert. Tot ce trebuie. Poate vii și tu.

Am izbucnit în plâns, iar Trenton m-a luat în brațe.

Mi-am tras nasul și mi-am șters ochii, apoi am deschis portiera.

— Trebuie să mă duc la muncă.

Am ieșit, Trenton la fel, lăsând portiera deschisă. M-a luat în brațe ca să mă încălzească.

— Mai bine nu te duci. Stai aici cu mine și cu tata. Ne uităm la westernuri vechi. O să fie cea mai plictisitoare seară din viața ta.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să muncesc. Trebuie să-mi găsesc o ocupație.

Trenton a dat din cap.

— Bine. O să vin și eu cât de repede pot.

Mi-a luat fața în palme și m-a sărutat pe frunte.

M-am îndepărtat de el.

— Nu poți veni diseară. Dacă frații mei află ce s-a întâmplat...

Trenton a râs scurt.

— Nu mi-e frică de frații tăi. Nici de toți trei în același timp.

— Trent, sunt familia mea. Uneori sunt niște tâmpiți, dar doar pe ei îi am. Nu vreau să pățească nimic, așa cum nu vreau să pățești nici tu.

Trenton m-a îmbrățișat, de data asta tare de tot.

— Nu mai sunt ei tot ce ai.

Mi-am îngropat fața la pieptul lui.

M-a sărutat pe creștetul capului.

— În plus, ăsta e un lucru cu care nu te pui.

— Care? am întrebat și m-am lipit cu obrazul de pieptul lui.

— Familia.

Am înghițit în sec, apoi m-am ridicat pe vârful picioarelor și l-am sărutat pe buze.

— Trebuie să plec.

M-am suit în Ștrumf pe scaunul șoferului și am trântit portiera.

Trenton m-a așteptat să deschid geamul, înainte să-mi răspundă.

— Bine. O să stau diseară acasă. Dar o să-l rog pe Kody să fie cu ochii pe tine.

— Te rog să nu-i spui ce s-a întâmplat, l-am implorat eu.

— Nu-i zic. Știu că o să-i spună lui Raegan, și ea o să-i spună lui Hank, iar apoi vor afla și frații tăi.

— Exact, am zis, remarcând cu plăcere că mai observă cineva cât de tare simte Hank nevoia să mă ocrotească. Ne vedem mai târziu.

— E în regulă dacă vin pe la tine după ce ajungi acasă?

M-am gândit la asta o clipă.

— Poți să fii acolo când ajung acasă?

— Speram să spui asta, a zis el și a zâmbit cu subînțeles. O să fiu în camioneta tatei.

Trenton a rămas în curte și m-a privit cum ies cu spatele de pe alee. Am ajuns la Red și m-am bucurat că era cea mai aglomerată duminică seară din ultima vreme. Gerul dăuna grav tatuajelor, dar în mod clar nu și băuturii, flirtului și dansului. Fetele încă purtau bluze fără mâneci și rochițe, iar eu clătinam din cap la fiecare tipă care

intra pe ușă dârdâind. Am muncit până la epuizare, desfăcând beri și preparând cocktailuri, o schimbare bine-venită față de ziua plictisitoare de la Skin Deep, apoi m-am dus acasă. După cum promisese, Trenton stătea în camioneta arămie a lui Jim, chiar lângă locul meu de parcare.

M-a condus înăuntru și m-a ajutat să curățăm haosul pe care l-am lăsat în urmă când l-am cărat pe tata la Jeep. Bucățile din veioză zdrăngăneau și se bălăngăneau când le-am aruncat în tomberon. Trenton a sprijinit măsuța de cafea pe picioarele ei rupte.

— O să repar mâine asta.

Am dat din cap, apoi m-am retras la mine în cameră. Trenton mă aștepta în pat, în vreme ce eu m-am spălat pe față și pe dinți. Când m-am băgat sub pături lângă el, m-a tras lângă trupul lui aproape gol. Rămăsese doar în boxeri și se afla la mine în pat doar de câteva minute, dar așternuturile erau deja calde. Am tremurat, iar el m-a strâns și mai tare în brațe.

După câteva clipe de tăcere, Trenton a oftat.

— M-am tot gândit la cina de mâine seară. Cred că ar mai trebui să așteptăm un pic. Mi se pare că... habar n-am. Mi se pare că ar trebui să mai așteptăm.

Am dat din cap. Nici eu nu voiam ca prima noastră întâlnire să fie marcată de evenimentele de azi.

— Hei, a șoptit el, cu o voce joasă și ostenită. Desenele astea de pe pereți. Tu le-ai făcut?

— Da, am zis.

— Sunt bunicele. De ce nu-mi desenezi și mie ceva?

— Nu prea mai fac asta.

— Ar trebui să te apuci. Ai operele mele pe pereți, a zis el, cu ochii la câteva desene înrămate.

Unul era o schiță în creion a mâinilor mele, puse una peste alta, cu degetele care purtau pe ele primul meu tatuaj. Celălalt era un desen în cărbune care reprezenta o fată foarte slabă ținând în mână un craniu, pe care trebuia să mi-l tatuez când îl termina.

— Mi-ar plăcea să-mi dai câteva dintre desenele tale.

— Poate, am zis și m-am așezat mai bine în pernă.

Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic după asta. Respirația lui Trenton a devenit egală, iar eu am adormit cu obrazul lipit de pieptul lui, care se ridica și cobora într-un ritm lent.

***

În fiecare seară din următoarea săptămână și jumătate, camioneta lui Jim a devenit o prezență nelipsită în parcarea de lângă apartamentul meu. Deși ar fi trebuit să-mi fac griji că frații mei ar putea veni peste mine să mă bată la cap sau să-mi fie teamă că tata s-ar putea întoarce, nu m-am simțit niciodată mai în siguranță. După ce și-a reparat Intrepidul, Trenton a început să vină la Red aproape de ora închiderii și să mă conducă la Jeep.

Dis-de-dimineață, de Ziua Recunoștinței, stăteam întinsă cu spatele la Trenton, iar el mă mângâia ușor pe braț.

Mi-am tras nasul și mi-am șters o lacrimă care era gata să-mi cadă. Tata încă locuia acasă. Cei care știam ce se întâmplase am hotărât să nu le spunem și celorlalți frați și, ca să păstrăm liniștea cel puțin până după Ziua Recunoștinței, am preferat să sărbătoresc în altă parte.

— Îmi pare rău că ești supărată. Mi-ș dori să pot face ceva în sensul ăsta, a zis Trenton.

— Sunt tristă pentru mama. Este prima Zi a Recunoștinței când nu ne vedem. Nu crede că e corect ca el să fie acolo și eu nu.

— De ce nu-l dă afară? a întrebat Trenton.

— S-a gândit și la asta. Dar nu voia să-i supere pe băieți de sărbători. A încercat mereu să facă tot ce e mai bun pentru noi.

— Asta nu e bine pentru niciunul dintre voi. Nimeni n-are de câștigat din situația asta. Ar trebui să-l dea afară pe ușă și să te lase să-ți petreci Ziua Recunoștinței în familie.

Buzele au început să-mi tremure.

— Băieții vor da vina pe mine, Trent. Știe ea ce face.

— N-or să întrebe de tine?

— N-am mai fost la prânzul în familie de săptămâni întregi. Mama crede că tata nu-i va lăsa să pună prea multe întrebări.

— Hai la mine acasă, Cami. Te rog. Vin toți frații mei.

— Toți? am întrebat.

— Da. E prima dată când ne strângem toți de când a plecat Thomas la muncă.

Am scos un șervețel din cutia de pe noptieră și mi-am șters nasul.

— M-am oferit deja să lucrez la bar. Suntem doar Kody și cu mine.

Trenton a oftat, dar n-a mai insistat.

Când a răsărit soarele, Trenton m-a sărutat de la revedere și s-a dus acasă. Eu am mai dormit o oră și apoi m-am trezit forțat. La bucătărie, am dat de Raegan care își făcea niște ouă. Pentru o clipă, m-am așteptat să-l văd pe Kody, dar era doar ea, cu un aer rătăcit.

— Te duci diseară la părinții tăi? am întrebat-o.

— Da. Îmi pare rău că ai rămas tu să muncești.

— Eu m-am oferit.

— De ce? N-o să se oftice taică-tu?

— E prima Zi a Recunoștinței pentru Hank și Jorie în casa lor și, da, Felix deja s-a ofticat.

— Ah, ce frumos din partea ta, a zis ea, în timp ce punea în farfurie omleta din fetuși de găină. Vrei și tu? m-a întrebat ea, deși știa răspunsul.

M-am strâmbat.

— Deci, a zis ea, îndesându-și o furculiță plină cu mâncare în gură. Trenton s-a mutat practic la tine.

— El doar... vrea să fie sigur că sunt în regulă.

— Ce vrea să însemne chestia asta? a întrebat ea și s-a uitat la mine dezgustată.

— Să zicem că Felix a trecut pe aici weekendul trecut, după ce m-am întors de la întâlnirea angajaților. Și să zicem că a încercat să mă snopească în bătaie.

Raegan a înghețat cu furculița în aer, iar privirea i-a trecut de la confuzie, la șoc și apoi la furie.

— Poftim?

— Trenton era aici. Dar eu nu prea... mai vorbesc cu tata și cu nimeni din familie, de altfel.

— Cum? a zis și s-a înfuriat din ce în ce mai tare. De ce nu mi-ai spus și mie? s-a lamentat ea.

— Pentru că tu exagerezi. Ca în acest moment.

— Și cum ar trebui să reacționez, mai precis? Felix a fost la noi în apartament, a sărit la tine – ce mama naibii o fi însemnând asta – și tu te-ai hotărât să nu-mi spui? Și eu locuiesc aici!

M-am încruntat.

— Ai dreptate. Doamne, Ray. Îmi pare rău. Nici nu m-am gândit că ai fi putut veni acasă și el ar fi fost aici.

Și-a pus palma, hotărâtă, pe bar.

— Trent stă aici diseară?

Am clătinat din cap și am ridicat din sprâncene.

— Nu, îi vine familia în vizită.

— Nu te las singură.

— Ray...

— Tacă-ți fleanca! Vii acasă la părinții mei, cu mine.

— Nici nu mă gândesc...

— Ba da, și o să-ți placă, drept pedeapsă că nu mi-ai spus că psihopatul de taică-tu, ăla care o bate pe maică-ta, a dat buzna la noi în apartament și te-a atacat și este încă în libertate!

— Mama îl ține sub control. Nu știu ce a făcut, dar tata nu s-a întors, iar Colin, Chase și Clark habar n-au ce s-a întâmplat.

— Trent l-a pocnit bine?

— Sunt destul de sigură că i-a spart nasul, am zis eu, cu o tresărire.

— Bravo! a strigat ea. Fă-ți bagajul! Plecăm în 20 de minute.

M-am supus și mi-am adunat câteva lucruri într-o geantă. Am pus bagajele în portbagajul mașinii lui Raegan și, chiar când ea a

început să dea în marșarier ca să iasă din parcare, mi-a sunat telefonul. L-am ridicat și m-am holbat la ecran.

— Ce e? a făcut Raegan, cu ochii ba la mine, ba la drum. E Trent?

Am scuturat din cap.

— T.J. Spera că-l pot duce mâine la aeroport.

Raegan s-a încruntat.

— Nu poate taică-su sau altcineva?

— „Nu pot", am zis eu, scriindu-i răspunsul.

I-am dat drumul în poală.

— S-ar strica multe lucruri dacă aș face asta.

Raegan m-a bătut ușor pe genunchi.

— Bravo, fată.

— Nu-mi vine să cred că e în oraș. Era sigur că nu va putea veni acasă de Ziua Recunoștinței.

Telefonul mi-a zbârnâit din nou. M-am uitat la el.

— Ce spune? a întrebat Raegan.

— „Știu la ce te gândești, dar n-am știut până acum câteva zile că o să vin acasă", am zis eu, citind mesajul cu voce tare.

Raegan a strâns din ochi și m-a privit cum scriu un răspuns scurt.

— „Nu mai înțeleg nimic".

— Nu știu ce legătură are Eakins cu munca lui, dar probabil acesta e adevărul.

— Ce te face să spui asta? a întrebat ea.

— Pentru că altfel n-ar veni aici.

Când am ajuns la Raegan, părinții ei au fost surprinși, dar bucuroși să mă vadă și m-au primit cu brațele deschise. M-am așezat la masa din bucătărie, în timp ce Sarah o necăjea pe Raegan, povestind cât de greu i-a fost să se despartă de păturica ei, iar Raegan povestea întâmplări cu Bo, tatăl ei. Casa era decorată în roșu, alb și albastru, steaguri ale Americii și steluțe. Pe pereți, aveau înrămate fotografii alb-negru, din timpul carierei militare a lui Bo.

Raegan și părinții ei mi-au făcut cu mâna când am plecat să-mi fac tura. Parcarea de la Red Door era cam goală, iar puținii clienți

n-au stat prea mult. M-am bucurat că eram singura barmaniță. De-abia am strâns suficient bacșiș cât să merite faptul că am muncit în seara aceea.

Trenton mi-a dat vreo zece mesaje, în care mă ruga în continuare să trec pe la el. Jucau domino și apoi se uitau la un film. Mi-am imaginat cum ar fi să mă cuibăresc pe canapeaua tatălui lor cu Trenton și am fost un pic geloasă pe Abby că a apucat să petreacă puțin timp cu familia Maddox. Într-un fel, îmi doream să fiu acolo mai mult decât orice pe lume.

Când mi-am verificat mesajele după închidere, am văzut că Trenton îmi scrisese că Travis și Abby s-au despărțit. Chiar când credeam că nu mai pot suporta o altă dezamăgire, telefonul a sunat și numele lui Trenton a apărut pe ecran.

— Alo? am răspuns.

— Mă simt îngrozitor, a spus el încet.

Părea teribil de trist.

— Nu cred că pot scăpa de aici în seara asta. Travis e într-o stare destul de proastă.

Mi-am înghițit nodul din gât.

— E-n regulă.

— Nu. N-are cum să fie.

Am încercat să zâmbesc.

— Te poți revanșa mâine.

— Îmi pare atât de rău, Cami. Nici nu știu ce să zic.

— Spune-mi că te vezi cu mine mâine.

— Mă văd cu tine mâine. Îți promit.

După ce am încuiat, Kody m-a condus până la mașină. Respirația ne strălucea, albicioasă, sub reflectoarele de securitate.

— O Zi a Recunoștinței cu bine, Cami, a zis Kody și m-a îmbrățișat.

L-am strâns în brațe cum am putut, în ciuda staturii lui impunătoare.

— Și ție la fel, amice.

— Transmite-i și lui Raegan.

— O să-i transmit.

Kody a început să scrie un mesaj imediat ce a plecat de lângă mine.

— Presupun că nu e Ray, am spus.

— Nu, a strigat el. E Trenton. M-a pus să-i dau mesaj după ce te las la Jeep.

Am zâmbit și am sărit pe scaunul șoferului. Mi-aș fi dorit să fiu în drum către el.

Când am ajuns înapoi la Sarah și la Bo, ferestrele erau luminate. Mă așteptaseră cu toții. Am coborât din Jeep și am trântit portiera. Aproape că ajunsesem la ușa de la intrare când o mașină a parcat chiar lângă bordură. Am încremenit. Nu era o mașină pe care s-o fi recunoscut.

Din ea a coborât T.J.

— Ah, Doamne, am spus și am dat afară aerul pe care-l ținusem în plămâni. M-ai speriat de moarte.

— Ești nervoasă?

Am ridicat din umeri.

— Un pic. De unde știai unde sunt?

— Mă pricep să găsesc oameni.

Am dat scurt din cap.

— Trebuie să recunosc asta.

Privirea lui T.J. s-a îmbunat.

— Nu pot sta mult. Voiam doar să... nici măcar nu știu de ce sunt aici. Voiam doar să te văd.

Eu n-am răspuns și el a continuat.

— M-am gândit foarte mult la noi doi. În unele zile, cred că putem face relația să meargă, dar apoi mă trezesc la realitate.

Am ridicat din sprânceană.

— Ce vrei de la mine, T.J.?

— Vrei adevărul? a întrebat el.

Am dat din cap, iar el a continuat.

— Sunt un nemernic egoist și te vreau numai pentru mine... chiar dacă știu că n-am timp să-l petrec cu tine. Nu te vreau cu el. Nu te vreau cu nimeni. Încerc să mă comport ca un om în toată firea, dar m-am săturat să țin totul în mine, Cami. Mi-e teamă de mine. Poate dacă te-ai muta în California? Nu știu.

— Nu ne-am vedea nici atunci. Uită-te la ultimul weekend pe care l-am petrecut acolo. Eu nu sunt prioritatea ta.

Nu m-a contrazis. Nici măcar nu mi-a răspuns. Dar trebuia să-l aud spunând-o.

— Nu sunt, nu-i așa?

Și-a ridicat bărbia, iar blândețea din ochi i-a dispărut.

— Nu, nu ești. Niciodată n-ai fost și știi bine asta. Dar nu din cauză că nu te iubesc. Pur și simplu așa stau lucrurile.

Am oftat.

— Mai ții minte când am venit în California și-am zis că am un sentiment care nu-mi trece? Tocmai a dispărut.

T.J. a dat din cap, a privit în jur și a încercat să-mi priceapă spusele. S-a întins către mine, m-a sărutat pe colțul gurii, apoi s-a întors la mașină și a demarat. Când luminile stopurilor au dispărut după colț, am așteptat să mă cuprindă o senzație de goliciune, sau să mă bufnească lacrimile, sau să mă doară cumva. Nu s-a întâmplat nimic. Era posibil să nu mă fi lovit încă. Sau poate că nu mai eram îndrăgostită de el de multă vreme. Poate că mă îndrăgosteam de altcineva.

Raegan a deschis ușa, înainte să bat, și mi-a oferit o sticlă de bere.

— E Vinerea Neagră! a spus Sarah de pe canapea și a zâmbit.

Bo avea și el o bere și m-a primit înăuntru.

— Mai puțin de cinci săptămâni până la Crăciun, am spus și am ridicat berea ca să dau noroc cu Raegan și Bo.

Gândul unui Crăciun petrecut de una singură mă îmbolnăvea de stomac. Hank va închide Red, deci nu va exista varianta mersului la serviciu. M-am întrebat cum le va explica Felix ruptura asta băieților.

Poate că nu va avea ocazia. Poate că mama îl va da afară și peste toate se va așeza uitarea, ca să mă pot întoarce acasă.

Am stat în living și am pălăvrăgit pentru o vreme, apoi Raegan și cu mine ne-am cocoțat în patul ei roz și dantelat. Afișe cu Zac Efron și Adam Levine acopereau pereții. După ce ne-am schimbat în pijamale și ne-am pus șosete, ne-am așezat pe spate și ne-am rezemat cu picioarele de peretele din spatele tăbliei, încrucișându-le. Raegan și-a ciocnit sticla de a mea.

— La mulți ani, colega, a zis ea și și-a ridicat bărbia ca să ia o înghițitură.

— Și ție la fel, am spus.

Mi-a zbârnâit telefonul. Era Trenton, care mă întreba dacă am ajuns acasă.

Am scris: „Rămân cu Raegan la părinții ei în seara asta".

El a răspuns: „Bravo. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Mi-am făcut griji pentru tine toată ziua".

I-am trimis o fetișoară care face cu ochiul, pentru că nu știam ce să-i mai scriu, apoi am lăsat telefonul să cadă pe saltea, lângă capul meu.

— Trenton sau T.J.? a întrebat Raegan.

— Dumnezeule, când o spui așa, sună oribil.

— Se întâmplă să cunosc situația. Cine era?

— Trenton.

— Nu îți faci griji că T.J. e în oraș?

— E ceva foarte ciudat. Tot mă aștept să-mi dea un mesaj în care să-mi spună că a auzit toate zvonurile porcoase despre Trent și mine.

— E un oraș mic. Probabil se va întâmpla.

— Sper că treaba care l-a adus aici să-l țină departe de discuțiile cu oricine.

Raegan a ciocnit din nou cu mine.

— Pentru lucruri imposibile.

— Mulțumesc, am spus și am băut restul berii din câteva înghițituri.

— Nu e ca și cum ar fi prea multe detalii porcoase, nu-i așa?

M-am crispat. Trenton nu era nici vreun virgin, nici vreun timid, deci în mod clar am fost mai mult decât surprinsă că în niciuna dintre nopțile pe care și le-a petrecut în patul meu n-a încercat să mă dezbrace.

— Poate că ar trebui să-i spui că sunt niște prezervative fosforescente în noptiera ta, rămase de la petrecerea de burlăcițe a Audrei, a zis ea și a mai luat o gură de bere. Întotdeauna e o replică bună de spart gheața.

Am chicotit.

— Am și normale.

— A, desigur. Magnum. Pentru colosul lui T.J.

Am izbucnit amândouă în râs până când au început să mă doară fălcile și m-am relaxat. Am oftat, apoi m-am răsucit și mi-am pus capul pe pernă. Raegan m-a imitat, dar în loc să se pună pe o parte, s-a așezat pe burtă, cu brațele sub piept.

A aruncat o privire prin cameră.

— Mi-era dor să vorbim despre băieți aici.

— Cum e? am întrebat-o.

Raegan și-a mijit ochii la mine și a zâmbit, curioasă.

— Ce să fie?

— Să ai genul ăsta de copilărie. Eu nu-mi pot închipui cum ar fi să-mi doresc să mă duc înapoi în trecut. Nici măcar pentru o zi.

Raegan a strâmbat din gură.

— Mă întristează când spui asta.

— Nu trebuie. Acum sunt fericită.

— Știu, a spus ea. Meriți asta, știi bine. Nu te mai gândi că nu meriți.

Am oftat.

— Încerc.

— T.J. ar trebui să te lase să spui secretul. Nu e normal să-ți pună povara asta pe umeri. Mai ales acum.

— Ray?

— Da?

— Noapte bună.

18

Sâmbătă de dimineață, la prima oră, Trenton mi-a dat un mesaj că e la mine la ușă, așa că am sărit de pe canapeaua mică și i-am deschis.

— Am și sonerie, să știi, i-am zis.

S-a încruntat, apoi și-a scos haina și a agățat-o pe spătarul celui mai apropiat scaun.

— Păi unde trăim? În 1997?

M-a prins și am căzut amândoi pe canapea, cu mine deasupra lui.

— Tare, am zis, cu ochii la buzele lui.

S-a aplecat și m-a sărutat, apoi și-a ridicat privirea.

— Unde e Ray?

— Cu Brazil. Sunt la o întâlnire. De asta a plecat mai devreme de la muncă.

— Păi ieri nu se certau?

— De aici și întâlnirea.

Trenton a dat din cap.

— Sunt eu nebun sau era mai fericită cu Kody?

— Simte că asta e a doua ei șansă cu Jason, așa că încearcă să înlăture toate neplăcerile, cred. A zis că în seara asta rămâne la el acasă.

S-a ridicat și m-a luat cu el.

— Ți-ai scris referatul?

— L-am scris, am spus și mi-am ridicat bărbia. Și tema de la statistică.

— Ah! a zis Trenton, luându-mă în brațe. E și frumoasă, și deșteaptă!

— Nu mai fi atât de surprins, nemernicule! m-am prefăcut eu jignită.

Trenton și-a întors șapca roșie de baseball cu cozorocul la spate, iar eu am chicotit când a început să mă sărute mărunt pe gât. Când ne-am dat seama – în același timp – că suntem singuri și așa o să fim toată noaptea, mi-a pierit râsul de pe buze.

Trenton s-a înclinat și s-a uitat fix la buzele mele timp de o clipă, apoi și-a lipit gura de gura mea. Sărutul a fost diferit de toate cele dinainte. A fost lent, plin de sens. Chiar mă ținea în brațe de parcă era pentru prima oară. Dintr-odată m-au cuprins emoțiile și nu știam de ce.

S-a împins scurt cu șoldurile în mine și mă întrebam dacă nu cumva a fost în imaginația mea. M-a sărutat din nou, de data asta mai ferm, și respirația i-a devenit sacadată.

— Doamne, te doresc atât de rău.

Mi-am trecut degetele peste tricoul lui, l-am apucat de margine și apoi i l-am tras peste cap. Dintr-o singură mișcare, tricoul lui Trenton a dispărut, iar pielea lui goală și caldă era lipită de mine. Limba lui se împletea cu a mea, iar eu i-am mângâiat pielea catifelată, de data aceasta oprindu-mă pe spatele lui.

Trenton s-a sprijinit pe coate, să nu se lase pe mine, dar tot îi simțeam umflătura din pantaloni cum mă apăsa pe bazin. Se mișca reținut, însă îmi dădeam seama că vrea să scape de jeanși, așa cum voiam și eu. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, prinzându-mi

gleznele sub fundul lui. El a gemut și mi-a șoptit undeva, aproape de gură.

— Nu așa voiam să-o fac.

M-a sărutat din nou.

— Voiam să te scot la cină mai întâi.

— Iubita ta e barmaniță și lucrează în toate serile acceptabile pentru o întâlnire. O să facem o excepție, am spus.

Trenton s-a smuls imediat de lângă mine, studiindu-mi fața.

— Iubita?

Mi-am acoperit gura cu o mână și am simțit cum fața îmi ia foc.

— Iubita? a făcut Trenton din nou, iar de data asta a sunat mai degrabă ca o întrebare, nu ca o replică stânjenitoare.

Am închis ochii și mi-am dus mâna de la gură la frunte, prinzându-mă de păr.

— Nu știu de ce am zis asta. Așa mi-a ieșit.

Mutra lui Trenton a trecut de la confuzie la surprindere și a zâmbit apreciativ.

— Eu sunt de acord, dacă îți convine și ție.

Am surâs.

— Într-un fel, chestia asta e mai marfă decât o întâlnire.

M-a privit îndelung.

— Camille Camlin e a mea. Ce nebunie.

— Nu chiar. Era de așteptat.

A scuturat încet din cap.

— Nici n-ai tu idee.

A zâmbit larg.

— Iubita mea e foarte sexy!

Și-a lipit gura de a mea și mi-a tras tricoul peste cap. Am rămas în sutienul meu cel roșu. Și-a întins mâna pe spatele meu și mi l-a desfăcut. Mi-a tras bretelele în jos pe brațe, apoi m-a sărutat de o mie de ori pe gât și pe piept. Cu blândețe, Trenton mi-a luat un sân în mână și a început să-l sărute și să-l lingă până când m-am excitat atât de tare, încât i-am strâns șoldurile între coapsele mele.

Mi-am lăsat capul pe brațul canapelei, iar el a continuat să mă lingă și să mă sărute în jos pe abdomen. Cu ambele mâini, mi-a scos jeanșii și am rămas în chiloții de dantelă, negru cu roșu. A dat din cap și și-a ridicat privirea la mine.

— Dacă știam că porți chestii din astea, n-aș mai fi așteptat atât.

— Deci fă-ți treaba, am zis eu zâmbind.

După câteva tentative eșuate de a ne mișca pe canapea, Trenton a oftat.

— La naiba, a zis el ridicându-se în picioare cu mine încolăcită în jurul mijlocului său și m-a dus în dormitor.

Atunci am auzit voci înfundate dincolo de ușă, care s-a deschis mai apoi, dată de perete.

Raegan avea obrajii mânjiți de rimel și purta cea mai frumoasă rochie roz de cocktail pe care o văzusem vreodată.

— Nu pricepi! a țipat ea. Nu mă poți duce la o petrecere și apoi să mă lași singură toată seara, ca să bei cu tovarășii tăi din frăție direct din butoi!

Brazil a trântit ușa.

— Puteai să vii și tu mine acolo, dar ai fost cu fundul în sus și ofticată tot timpul!

Trenton a încremenit cu spatele la Raegan și Brazil. Eu m-am bucurat, pentru că îmi acoperea goliciunea sânilor cu capul.

Raegan și Brazil s-au holbat la noi câteva secunde, apoi Raegan a început să plângă și a fugit la ea în cameră. Brazil s-a dus după ea, dar mai întâi l-a bătut pe Trenton prietenește pe umăr.

Trenton a oftat și m-a coborât din brațe. S-a întins spre canapea ca să-mi culeagă tricoul, în timp ce eu mi-am pus sutienul. Raegan și Brazil încă urlau pe când noi ne îmbrăcam cu tricourile. Nu voiam deloc ca telenovela asta să fie fundalul pentru prima noastră noapte împreună și mi-am dat seama că nici Trenton nu voia așa ceva.

— Îmi pare rău, am zis.

Trenton s-a hlizit.

— Iubito, fiecare clipă din ce-am făcut împreună a fost minunată. N-ai de ce să-ți ceri scuze.

S-a auzit ușa camerei lui Raegan, iar ea a strigat:

— Unde te duci?

Brazil ieșise valvârtej. Ea a fugit după el și s-a postat între el și ușă.

— Nu pleci nicăieri!

— N-o să ascult cum mă bați la cap toată noaptea!

— Nu mă asculți deloc! De ce nu vrei să pricepi ce-ți spun? Am putea fi bine-mersi dacă am...

— Tu nu vrei să ascult ce spui! Tu vrei să mă opun! Mai erau și alți oameni în jurul tău la petrecere, Ray! Când o să te obișnuiești cu ideea că nu sunt proprietatea ta?

— Nu asta vreau, eu...

— Dă-te la o parte din ușă! a țipat el.

M-am încruntat.

— Brazil, nu țipa așa la ea. Ați băut amândoi și...

Brazil s-a răsucit, mai furios decât îl văzusem vreodată.

— Nici de tine n-am nevoie să-mi spui ce să fac, Cami!

Trenton a făcut un pas în față, iar eu mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Nu-ți spun ce să faci, am zis.

Brazil a arătat cu toate degetele către Raegan.

— Ea țipă la mine. Asta e-n regulă, să înțeleg? Voi, femeile, sunteți toate la fel, ce naiba! Noi suntem mereu personajele negative!

— N-a spus nimeni că ești personajul negativ, Jason, calmează-te, am zis.

— Ba da! Eu am spus că-i personajul negativ! s-a răstit Raegan.

— Ray... am avertizat-o eu.

— Așa deci, eu sunt personajul negativ? a zis Brazil și s-a bătut cu ambele mâini pe piept. Nu eu sunt aia dezbracată pe jumătate, cu Trenton pe aici, când aseară își săruta fostul gagic la tine pe peluză!

Raegan a oftat, iar eu am încremenit. Brazil a părut la fel de surprins că a spus asta ca noi, ceilalți.

Trenton s-a foit agitat, apoi și-a mijit ochii către Brazil.

— N-ai niciun haz, prietene.

Brazil s-a albit la față. Furia i se risipise și fusese înlocuită de remușcări.

Trenton m-a privit.

— Vorbește numai prostii, nu-i așa?

— Dumnezeule, Cami, îmi cer scuze, a spus Brazil. Mă simt ca un imbecil acum.

Raegan l-a împins cât colo.

— Asta pentru că ești imbecil!

S-a dat într-o parte.

— Greșeala mea! Ieși dracului de aici!

Trenton nu și-a luat deloc ochii de la mine. Raegan a trântit ușa, apoi s-a apropiat de Trenton și de mine. Furia îi dispăruse, dar ochii injectați și rimelul împrăștiat pe față o făceau să arate ca regina psihopată a balului.

— Te-am auzit când ai parcat, dar nu mai intrai odată. Așa că m-am uitat pe fereastră și am văzut... ce am văzut. I-am povestit lui Brazil, a recunoscut ea, cu privirea în podea. Îmi pare rău.

Trenton a râs scurt și s-a strâmbat scârbit.

— La naiba, Raegan. Îți pare rău că am aflat? E grozav.

Raegan și-a înclinat capul, hotărâtă să lămurească lucrurile.

— Trent, am văzut cum T.J. o implora pe Cami să-l primească înapoi. Dar ea l-a refuzat. Așa că el... a sărutat-o de rămas-bun. Nici măcar n-a fost un sărut adevărat, a zis ea și a ridicat din umeri. A fost un sărut pe obraz.

— Gata, Ray. N-am nevoie de ajutorul tău, am spus.

M-a mângâiat pe umăr. Avea fața tumefiată, iar rimelul i se întinsese peste tot în jurul ochilor și pe obraji. Mi-era milă de ea.

— Îmi pare rău că am...

M-am uitat urât la ea și am văzut cum se cocoșează. A dat din cap și apoi s-a dus la ea în cameră.

Trenton se uita la mine cu coada ochiului, în mod clar încercând să își țină nervii în frâu.

— Ai auzit ce-a zis? l-am întrebat.

Și-a pus cum trebuie șapca și și-a tras cozorocul peste ochi.

— Mda.

Tremura.

— Nu mi-am sărutat fostul iubit pe peluza lui Raegan. N-a fost vorba de așa ceva, deci poți să-ți ștergi imaginea asta din cap.

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat el, cu vocea gâtuită.

Am întins brațele în lateral.

— N-a fost nimic de spus.

— Altcineva și-a pus buzele pe tine. Mi se pare că aveai ce să-mi spui, Camille.

M-am crispat toată.

— Nu-mi mai spune Camille când ești ofticat. Parcă ești Colin. Sau tata.

Ochii lui Trenton s-au aprins de mânie.

— Să nu mă compari pe mine cu ei. Nu-i corect.

Mi-am încrucișat brațele.

— Cum de-a știut că o să fii acolo? Tot mai vorbești cu el? a întrebat el.

— Habar n-am de unde a aflat. Asta l-am întrebat și eu. N-a vrut să-mi spună.

A început să se plimbe în sus și-n jos, de la ușa de intrare până la pragul holului. Își tot aranja șapca, s-a scărpinat pe ceafă și s-a oprit preț de o clipă să-și pună mâinile în șold și să scârșnească din maxilar. Apoi a luat-o de la capăt.

— Trenton, oprește-te.

A ridicat degetul arătător. Nu-mi dădeam seama dacă se ațâța sau încerca să se calmeze. S-a oprit, apoi a făcut câțiva pași către mine.

— Unde stă?

Am dat ochii peste cap.

— În California, Trent. Ce-ai de gând să faci? Să te urci în avion?

— Poate că da! a urlat el.

Tot trupul i s-a încordat și tremura când a țipat la mine. Venele de pe gât și de pe tâmple i s-au ridicat la suprafață.

Eu n-am tresărit, dar Trenton s-a dat câțiva pași înapoi. S-a speriat și el că a luat-o razna.

— Te simți mai bine? l-am întrebat.

S-a aplecat și s-a prins de genunchi. A tras de câteva ori aer în piept, apoi a dat din cap.

— Dacă te mai atinge o dată – s-a ridicat și s-a uitat fix în ochii mei – îl omor.

Și-a luat cheile și a trântit ușa în urma lui.

Am rămas nemișcată o clipă, nevenindu-mi să cred, apoi m-am dus la mine în dormitor. Raegan stătea pe hol, lângă ușa mea, și mă ruga din ochi s-o iert.

— Nu acum, am zis și am trecut pe lângă ea.

Am închis ușa și m-am aruncat cu fața în jos pe pat.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit, apoi a urmat o tăcere grea. Am tras cu ochiul de sub pernă. Raegan se foia agitată în prag, cu buza de jos tremurând și cu mâinile la piept.

— Te rog? m-a implorat ea.

Am strâmbat din buze și am ridicat pătura. I-am făcut semn să vină în pat. S-a strecurat repede sub așternuturi, apoi s-a ghemuit lângă mine. Am acoperit-o cu pătura și am ținut-o în brațe. Iar ea a plâns până când a adormit.

***

M-am trezit cu o bătaie discretă la ușă. Raegan a intrat cu un platou de clătite, unse cu unt de arahide și sirop de arțar. Din mijlocul grămezii, răsărea o scobitoare cu un steag alb făcut dintr-un șervețel pe care scria ÎMI PARE RĂU, COLEGA TA DE APARTAMENT E O VACĂ.

Avea ochii obosiți și mi-am dat seama că ea suferă mai mult decât mine pentru ce a făcut. Iertarea nu era ceva ușor pentru cineva ca mine. Când o acordam, mai rar sau mai des, dădeam cuiva șansa

de a mă răni și pentru a doua oară. Cei mai mulți oameni nu meritau să investesc sentimente în ei. Și asta nu din cauza copilăriei mele, ci era adevărul adevărat. Aveam încredere în puțini oameni și erau încă și mai puțini cei în care aș fi avut încredere din nou, iar Raegan se afla pe primul loc în ambele liste.

Am chicotit și m-am ridicat în șezut, apoi i-am luat farfuria din mâini.

— Nu trebuia să faci asta.

A ridicat un deget, a ieșit din cameră pentru câteva secunde, apoi s-a întors cu un păhărel cu suc de portocale. Mi l-a pus pe noptieră, apoi s-a așezat pe podea, cu picioarele încrucișate. Avea fața curată, părul periat și era îmbrăcată cu o pijama dungată de flanel, nou-nouță.

A așteptat până am băgat prima îmbucătură în gură, apoi a zis:

— Nu mi-ar fi trecut prin cap nici într-un milion de ani că Jason o să spună ceva, dar asta nu-i o scuză. N-ar fi trebuit să-i zic nimic. Știu cum vorbesc între ei băieții la sediul frăției studențești și ar fi trebuit să mă ducă mintea și să nu le dau motiv de bârfă. Îmi pare foarte rău. O să vin azi cu tine la Skin Deep și-o să-i explic.

— Ai explicat deja, Ray. Cred că dacă vii la noi la muncă și insiști, faci mai rău.

— Bine, atunci îl aștept după ce termină.

— O să fii la lucru până atunci.

— La naiba! Trebuie să repar chestia asta.

— Nu ai cum s-o repari. Eu am greșit. Acum Trent zice că vrea să se ducă în California și să-l omoare pe T.J.

— Păi, T.J. n-ar fi trebuit să vină acasă la părinții mei și să te sărute. Știe că ești cu Trent. Indiferent ce crezi tu, T.J. e la fel de vinovat.

Mi-am acoperit fața.

— Nu vreau să-l rănesc... nici pe el, nici pe altcineva. Nu vreau să fac nimănui probleme.

— Trebuie să-i lași să și le rezolve singuri.

— Scenariul ăsta mă înspăimântă.

Raegan s-a întins și mi-a luat mâna într-a ei.

— Mănâncă-ți clătitele. Și apoi hopa sus, că Skin Deep se deschide în patruzeci de minute.

Am luat o gură și am mestecat înciudată, chiar dacă era cel mai gustos lucru pe care îl mâncasem în ultima vreme. Nu m-am omorât cu mâncatul, iar apoi m-am dus să fac duș. Am ajuns la salon cu zece minute întârziere, dar nu mai conta, pentru că și Hazel și Trenton întârziau și mai mult. Calvin era acolo, pentru că ușa de la intrare era descuiată, computerul era pornit, la fel și luminile, dar nici măcar nu s-a obosit să mă întâmpine.

Zece minute mai târziu, Hazel a intrat pe ușă, încotoșmănată cu multe pulovere și înfășurată într-o eșarfă groază, de un roz intens, cu picățele negre. Purta ochelari cu rame negre și colanți negri, cu cizme.

— M-am săturat de iarnă! a zis ea și s-a năpustit în atelierul ei.

Peste încă zece minute a sosit și Trenton. Purta canadiana lui bleumarin cu capse, jeanși, bocanci și își pusese și o căciulă cenușie, trasă pe-o ureche. Nu și-a scos ochelarii de soare și s-a dus valvârtej la el în atelier.

Am ridicat din sprâncene.

— Bună dimineața, am zis pentru mine însămi.

Peste alte zece minute, ușa s-a deschis din nou, clopoțelul a sunat și în încăpere a intrat un tip înalt și slab. Avea cercei mari și negri în urechi și era tatuat pe fiecare centimetru de piele pe care i-l puteam vedea de la bărbie în jos. Avea părul lung, țepos, blond și despicat la vârfuri, iar restul șaten-deschis. Afară, temperatura era probabil sub zero grade, însă el purta tricou și bermude.

S-a oprit chiar lângă ușă și s-a uitat fix la mine, cu ochii lui verzi-căprui, migdalați.

— 'Neața, a zis. Nu te supăra, dar tu cine mama dracului ești?

— Nu mă supăr, am spus. Eu sunt Cami. Dar tu cine mama naibii ești?

— Eu sunt Bishop.

— Era momentul să apari. Calvin întreabă de tine de vreo două luni.

A zâmbit.

— Serios?

S-a apropiat de recepție și s-a sprijinit pe coate.

— Eu sunt șmecherul pe aici. Nu știu dacă te uiți sau nu la emisiuni cu tatuaje, dar am apărut într-un episod anul trecut și acum călătoresc destul de mult, am joburi peste tot. E ca și cum îmi câștig pâinea fiind în vacanță. Uneori, totuși, mă simt singur...

Trenton a venit la recepție, a luat o revistă și a început s-o răsfoiască, având ochelarii de soare tot la ochi.

— E luată, imbecilule. Du-te și pregătește-ți atelierul. Aparatul tău a făcut pânze de păianjen.

— Și mie mi-a fost dor de tine, a spus Bishop și ne-a lăsat singuri.

S-a dus în atelierul lui, aflat în capătul celălalt al culoarului.

Trenton a mai dat câteva pagini, a aruncat revista pe masă, apoi a plecat.

M-am ținut după el, mi-am încrucișat brațele și m-am sprijinit de cadrul ușii.

— O, nici să nu te gândești. Nu ai dreptul să-l alungi pe Bishop și apoi să nu mă bagi în seamă.

S-a uitat la mine, așezat pe scaunul fără spătar de lângă fotoliul pentru clienți, dar nu-i puteam vedea ochii din cauza ochelarilor de soare.

— M-am gândit că n-o să vorbești cu mine, a zis el, morocănos.

— Scoate-ți ochelarii, Trenton. E enervant ca dracu'.

Trenton a șovăit, apoi și-a scos ochelarii Ray-Ban, arătându-și ochii roșii.

M-am îndreptat de spate.

— Ești bolnav.

— Într-un fel. Mahmur. Am băut Maker's Mark cât a încăput, până la patru dimineața.

— Măcar ai ales o marcă decentă de whisky ca să demonstrezi cât de tâmpit ești.

Trenton s-a încruntat.

— Deci... să-l aud.

— Ce anume?

— Discursul cu „hai să fim prieteni".

Mi-am încrucișat din nou brațele și am simțit cum îmi ia foc fața.

— Credeam că te-ai făcut de rahat azi-noapte... n-am știut că îi și mănânci.

— Numai iubita mea poate face o astfel de analogie și poate rămâne la fel de sexy.

— Ah, serios? Iubita ta? Că mi s-a părut că tocmai mi-ai cerut să mă despart de tine!

— Nu cred că oamenii se mai despart după liceu, Cami... a zis el și și-a dus mâna la tâmplă.

— Te doare capul? l-am întrebat eu.

Apoi am luat un măr din coșul cu fructe de plastic de pe masa de lângă ușă și i l-am aruncat în cap.

S-a ferit.

— Haide, Cami! Ce naiba!

— Am niște vești pentru tine, Trenton Maddox! am zis eu și am smuls o banană din castron. N-o să omori pe nimeni pentru că s-a atins de mine, decât dacă nu vreau să fiu atinsă! Și chiar și atunci, eu voi fi aceea care va comite crima! Ai priceput?

Am aruncat cu banana în el, iar el a blocat-o cu mâinile încrucișate și a făcut-o să ricoșeze pe podea.

— Hai, iubito, mă simt ca naiba, a gemut el.

Am luat o portocală.

— Nu vei mai pleca de la mine de acasă în goană și nici nu-mi vei mai trânti de pereți nenorocita aia de ușă!

I-am azvârlit-o direct în cap și mi-am nimerit ținta.

A încuviințat și a ridicat mâinile, în încercarea de a se proteja.

— Bine! Bine!

Am luat un ciorchine de struguri de plastic.

— Şi primul lucru pe care mi-l vei spune după ce te-ai comportat ca un adevărat nesimţit nu va fi o invitaţie să te părăsesc, cretinule şi beţivule!

Am urlat în gura mare ultimele trei cuvinte, subliniind fiecare silabă. Am aruncat cu strugurii, pe care el i-a prins în dreptul abdomenului.

— O să-ţi ceri scuze şi după aia o să fii superdrăguţ cu mine tot restul zilei şi-o să-mi cumperi gogoşi!

Trenton s-a uitat în jurul lui, la podea şi la toate toate fructele azvârlite, apoi a oftat, ridicându-şi privirea la mine. Un zâmbet obosit i-a luminat toată faţa.

— Te iubesc, naiba să te ia!

L-am privit îndelung, surprinsă şi flatată.

— Mă-ntorc imediat. O să-ţi aduc un pahar cu apă şi o aspirină.

— Şi tu mă iubeşti! a strigat el după mine, pe jumătate în glumă.

M-am oprit, m-am răsucit şi m-am întors în cameră. M-am dus lângă el, m-am suit pe el şi l-am mângâiat pe ambii obraji. M-am uitat prelung în ochii lui roşietici şi am zâmbit.

— Şi eu te iubesc.

A surâs larg, privindu-mă direct în ochi.

— Vorbeşti serios?

M-am aplecat şi l-am sărutat, iar el s-a ridicat şi a făcut o piruetă cu mine-n braţe.

19

O mare de oameni fericiți și beți au venit la Red Door și petrecerea s-a dezlănțuit la maximum. Raegan și cu mine ne agitam la bar, îmbrăcate în rochii metalice și încălțate cu pantofi cu tocuri. Borcanele cu bacșiș dădeau pe dinafară, iar trupa cânta o versiune foarte reușită a melodiei „Hungry Like the Wolf". O coadă imensă de oameni care încercau și ei să intre înconjura clădirea. Barul era plin și nici nu părea că treaba se va liniști până la ora închiderii – un Revelion obișnuit.

— Da! a zis Raegan, dând din cap pe ritmul muzicii. Îmi place la nebunie cântecul ăsta!

Am aprobat-o și am turnat un cocktail în pahar.

Trenton, Travis și Shepley și-au croit drum prin mulțime către bar, iar eu m-am simțit instantaneu fericită.

— Ai ajuns! am zis.

Am luat berile din frigider, am scos capacele și le-am pus pe bar.

— Ți-am zis că ajung, a spus Trenton.

S-a aplecat peste tejghea și m-a sărutat pe buze. M-am uitat la Travis.

— Ai spus ceva?

— Nu.

Mi-a făcut cu ochiul. Un tip de la coada din spatele lui Trenton a cerut un Jack cu Cola, iar eu am început să prepar băutura și m-am străduit să nu mă holbez când am văzut că Trenton se îndepărtează. Sărbătorile erau mereu distractive și mie îmi plăcea să lucrez când era foarte aglomerat, dar, pentru prima dată, mi-am dorit să fi fost de cealaltă parte a barului.

Băieții au găsit o masă liberă și s-au așezat. Shepley și Trenton păreau să se simtă bine, dar Travis sorbea din bere și încerca să se prefacă, de fapt, că nu era trist. Dar nu-i ieșea deloc.

— Jorie! am strigat. Ai grijă de masa aia, să fie plină cu bere și shoturi.

Am umplut o tavă, iar ea le-a dus-o.

— Da, doamnă, a zis ea, dând din fund pe muzică.

O roșcată voluptuoasă s-a apropiat de masa fraților Maddox și l-a îmbrățișat pe Trenton. M-a cuprins un sentiment ciudat și stânjenitor. Nu știu ce era exact, dar nu mi-a plăcut. A vorbit cu el câteva clipe, apoi s-a așezat între cei doi frați. Avea acea privire plină de speranță pe care am văzut-o la multe tipe care vorbeau cu Travis. În curând, mulțimea mi-a obturat priveliștea. Am luat banii din mâna cuiva și i-am dat băutura și restul. Câțiva dolari mi s-au rostogolit în borcanul cu bacșiș și am început să pregătesc următoarea comandă. Raegan și cu mine știam că noaptea asta ne va asigura chiria pe următoarele trei luni.

Trupa s-a oprit din cântat, iar cei care stăteau la bar s-au uitat în jurul lor. Solistul a început numărătoarea inversă de la 10 la 1 și toată lumea a numărat odată cu el. Fetele se împingeau prin mulțime și se grăbeau să fie alături de iubiții lor pentru primul sărut de pe noul an.

— Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu! La mulți ani!

Benzi aurii și argintii și baloane au căzut din tavan, chiar la miezul nopții. Am ridicat privirea, mândră de Hank. Pentru un bar dintr-un orășel de provincie, se întrecea mereu pe sine. M-am uitat la masa lui Trenton și am văzut cum roșcata își lipise buzele de ale lui. Mi s-a făcut rău și, pentru o fracțiune de secundă, mi-am dorit să sar peste tejghea și s-o dau jos de pe el.

Brusc, Trenton a apărut în fața mea. M-a observat cum mă uitam la masă și a zâmbit.

— Voia să se combine cu Travis înainte să ajungă el aici.

— Toate vor, am zis și am răsuflat ușurată.

Să-i ia naiba pe frații Maddox, cu asemănarea lor tulburătoare.

— La mulți ani, iubito, a zis Trenton.

— La mulți ani, am spus și eu, în timp ce ofeream berea persoanei care o comandase.

El a dat din cap într-o parte și mi-a făcut semn să vin mai aproape. M-am înclinat peste bar, iar el m-a sărutat ușor, cuprinzându-mi ceafa cu mâna. Avea buzele calde, moi și minunate, apoi, când mi-a dat drumul, m-am simțit puțin amețită.

— Acum sunt blestemat, a zis Trenton.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că tot restul anului va trebui să mă ridic la înălțimea acestor prime treizeci de secunde.

Am strâns din buze.

— Te iubesc.

Trenton s-a uitat în spate și a observat că Travis era din nou singur la masă.

— Trebuie să plec, a zis el, dezamăgit. Și eu te iubesc. Sunt în echipa de sprijin a părăsiților. Mă voi întoarce!

Peste nici măcar un minut, l-am văzut pe Trenton făcându-mi haotic cu mâna. Travis era roșu la față. Era supărat și plecau. I-am făcut și eu cu mâna și m-am întors la mulțimea însetată, bucuroasă că am de făcut ceva care să-mi ia gândul de la buzele lui Trenton Maddox.

Când am plecat de la muncă, Trenton m-a așteptat la ieșirea angajaților și m-a condus la Ștrumf. Și-a îndesat mâinile în buzunarele jeanșilor cât am deblocat eu portiera. Când m-am pus pe scaunul șoferului, Trenton s-a încruntat.

— Ce e?

— De ce nu mă lași să te duc acasă?

M-am uitat pe lângă el, la Intrepid.

— Vrei să-ți lași mașina aici?

— Vreau să te duc eu acasă.

— Bine. Vrei să-mi explici de ce?

A clătinat din cap.

— Nu știu. Pur și simplu am un sentiment prost în privința ta la volan, când pleci spre casă. Mă zgândăre de câte ori văd că te urci în mașină.

L-am privit preț de o secundă.

— Te-ai gândit vreodată să vorbești cu cineva? Despre ce s-a întâmplat?

— Nu, a spus el, disprețuitor.

— Mi se pare că ești încă neliniștit. Te-ar putea ajuta.

— N-am nevoie de psihologi, iubito. Trebuie doar să conduc eu până acasă.

Am ridicat din umeri și am trecut pe scaunul din dreapta.

Trenton a băgat cheile în contact și și-a pus mâna pe coapsa mea cât timp a așteptat să se încălzească motorul.

— Travis m-a întrebat despre tine în seara asta.

— Da?

— I-am spus că încă ești cu prietenul tău din California. Aproape mi s-a făcut rău când am zis asta.

M-am aplecat și l-am sărutat pe buze, iar el m-a tras mai aproape.

— Îmi pare rău c-a trebuit să-l minți. Știu că e o prostie, dar ar fi început o discuție pe care nu sunt în stare s-o port deocamdată. Dacă am mai fi avut puțin timp la dispoziție...

— Nu-mi place să-mi mint frații, dar mi-a displăcut profund să-i spun că ești cu altcineva. M-a făcut să mă gândesc cum ar fi să te pierd. M-a făcut să mă gândesc cum se simte acum Trav.

A scuturat din cap.

— Nu-mi permit să te pierd, Cami.

Mi-am dus degetele la gură și am dat din cap. Avea încredere în mine și își punea sufletul înaintea mea, iar eu îi ascundeam atât de multe lucruri.

— Poți să rămâi cu mine în noaptea asta? l-am întrebat.

Mi-a luat mâna și a dus-o la gură, a întors-o și mi-a sărutat pielea fină de pe încheietură.

— O să rămân cu tine cât timp o să mă lași, a spus, de parcă ar fi trebuit deja să știu asta.

A ieșit cu spatele din parcare, apoi a demarat către apartamentul meu. Încruntătura de mai devreme de pe fața lui Trenton dispăruse total și acum părea pierdut în gânduri, în timp ce conducea ținându-mi mâna într-a lui.

— Când o să strâng suficienți bani, mă gândeam că poate mă ajuți să-mi găsesc o casă.

Am zâmbit.

— Cu mare plăcere.

— Poate o să-ți placă atât de mult, încât o să te muți cu mine.

M-am uitat la el preț de un moment și am așteptat să-mi spună că a glumit, dar el n-a spus asta. În schimb, s-a încruntat.

— Ți se pare un plan prost?

— Nu. Nu neapărat. Dar mai e mult până acolo.

— Da. Mai ales că am spart un sfert din economii pe fosta iubită a lui Travis.

M-am hlizit.

— Cum? Vorbești serios? Cum așa?

— Seara de poker. Tipa e un fenomen. Ne-a bătut măr.

— Abby?

A dat din cap.

— Jur pe Dumnezeu.

— E marfă rău.

— Presupun. Dacă-ți plac hoții.

— Păi... pe câinele ei îl cheamă Crook.

Trenton a izbucnit în râs și m-a strâns de genunchi chiar când parca. A stins farurile, lăsând în beznă intrarea apartamentului. Am intrat în casă ținându-l pe Trenton de mână, apoi am închis ușa cu lanțul.

— Ray nu vine?

Am scuturat din cap.

— Rămâne la Brazil.

— Credeam că s-au despărțit.

— Așa credea și ea. Apoi a primit un buchet imens de flori a doua zi și s-a răzgândit.

Am mers cu spatele înspre dormitor, trăgându-l pe Trenton de ambele mâini. Mi-a zâmbit, căci își dăduse seama după mutra mea ce aveam de gând.

M-am așezat în mijlocul camerei și m-am descălțat. Apoi mi-am dus o mână la spate, mi-am desfăcut fermoarul rochiei și am lăsat-o să cadă la podea, în jurul gleznelor.

Trenton și-a descheiat cămașa albă, apoi și-a desfăcut cureaua. M-am dus către el, i-am descheiat jeanșii și i-am tras fermoarul în jos. Ne uitam unul în ochii celuilalt cu acea privire somnoroasă și serioasă care îmi făcea coapsele să doară. Privirea care însemna că era pe cale să se întâmple ceva minunat.

Trenton s-a înclinat și de-abia mi-a atins gura cu buzele lui moi și a coborât apoi pe gât. Când a ajuns la umăr, s-a întors cu privirea la mine. Mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, apoi peste abdomen, și am îngenuncheat. L-am prins de talia jeanșilor și i-am tras ușor în jos. Boxerii lui negri erau chiar în fața ochilor mei și, când Trenton și-a scos de tot jeanșii, am ridicat privirea către el, am apucat elasticul și i-am scos și chiloții.

Penisul îi era erect în întregime și m-am bucurat că aveam prezervativele în sertarul noptierei, pentru că era cât se poate de clar că o să avem nevoie de ele.

L-am sărutat pe abdomen și am urmat drumul de la buric până mai jos. Când i-am luat penisul în gură, și-a încolăcit degetele în părul meu și a gemut.

— O, Doamne Dumnezeule.

Mi-am legănat capul înainte și înapoi și mi-am ridicat ochii către el. Se uita la mine, cu aceeași privire superbă și serioasă. Mi-am trecut degetele, apoi toată palma, peste pielea lui delicată, pe urmă i-am luat penisul în gură și mai adânc, făcându-l să geamă și să strige și mai tare.

Mi-am mutat mâna pe spatele lui și i-am prins fundul cu ambele mâini, împingându-l și mai mult înspre gura mea. Avea degetele încâlcite în părul meu și, timp de zece minute, a mormăit și a gemut și m-a implorat să-l las să mi-o tragă.

Când părea că nu mai poate suporta, m-am îndepărtat și m-am întins în pat pe spate, cu genunchii desfăcuți. Trenton m-a urmat, dar în loc să mi se bage între picioare, m-a întors pe burtă și și-a lipit pieptul de spatele meu. Avea penisul între fesele mele, iar buzele îi ajunseseră la urechea mea. Și-a lins arătătorul și degetul mare și apoi și le-a strecurat între saltea și abdomenul meu, ajungând cu degetele lui umede și calde până la punctul meu cel mai fierbinte.

Am gemut cât m-a mângâiat și mi-a sărutat pielea moale din spatele lobului urechii. Când cearșaful de sub mine era efectiv umed, m-am întins să deschid sertarul. Trenton și-a dat seama ce vreau și a făcut o pauză pentru a lua cutia pătrată, pe care a desfăcut-o cu dinții. Apoi și-a pus prezervativul.

Când i-am simțit din nou pe spate căldura pieptului și abdomenului, aproape am înnebunit de plăcere. A băgat o mână sub mine, mi-a ridicat șoldurile și m-a pătruns ușor și controlat. Am gemut amândoi, iar eu mi-am arcuit spinarea și mi-am lipit șoldurile de ale lui, ca să-l las să intre mai adânc în mine.

A început să se miște înăuntrul meu și m-am agățat cu mâinile de cearșafuri. Când m-a atins din nou acolo jos cu degetele, am țipat

de plăcere. Era incredibil să-i simt șoldurile și coapsele lipite de fundul meu gol și îl voiam mai adânc, mai aproape, mai tare.

Trenton mi-a îndepărtat șuvițele de păr de pe față și din ochi. Îmi simțeam trupul copleșit de o senzație minunată și intensă. Senzația aceasta m-a cuprins și am țipat din nou, de parcă un curent electric mi-ar fi traversat trupul.

— La naiba, mai scoate sunetul ăsta, a zis el, printre gâfâieli.

Nici măcar nu știam exact ce sunet era ăla, atât de pierdută și de captivată eram în emoția momentului. A început să se legene și mai tare și fiecare mișcare a sa îmi transmitea șocuri electrice până în vârful degetelor de la picioare. M-a mușcat de ureche, cu fermitate și blândețe, exact așa cum mi-o trăgea. Dinții lui mi-au eliberat urechea, apoi și-a înfipt degetele în șoldurile mele. A gemut, m-a pătruns pentru ultima oară și a zvâcnit din tot trupul, gâfâind.

S-a prăbușit lângă mine, zâmbind, cu respirația tăiată, cu pielea plină de transpirație. Știam că și eu aveam pe față aceeași expresie înflăcărată și satisfăcută.

Trenton mi-a dat părul la o parte cu blândețe.

— Ești nemaipomenită.

— Poate. Dar cu siguranță sunt îndrăgostită de tine.

Trenton a râs scurt.

— E o nebunie să mă simt atât de fericit... și tu ești la fel de fericită cum sunt eu?

Am zâmbit.

— Cea mai fericită.

Și de atunci toate au început să se prăbușească.

20

— Semnează aici și aici și ești liber să pleci, am zis eu.

Landen Freeman a făcut câteva mâzgăleli pe fiecare rând, apoi s-a sprijinit pe coate pe tejghea. Îl văzusem prin campusul de la Eastern State când mă duceam la cursuri, dar nu ne mai întâlniserăm de vreun an și nu m-a surprins faptul că nu m-a recunoscut.

— La ce oră se închide locul ăsta?

M-a privit fix în ochi și mi-a aruncat un zâmbet sexy, pe care mi-am imaginat că și-l perfecționează în oglindă încă din vremea pubertății.

Am arătat cu pixul către semnul de pe ușă, apoi m-am adâncit în mod intenționat în acte.

— La 11.

— Te superi dacă trec pe aici? Mi-ar plăcea să te scot la Red Door. Ai fost acolo vreodată?

— Dar tu ai fost? am întrebat eu, oarecum amuzată.

— Câteodată. M-am aglomerat cu 20 de ore semestrul ăsta. Încerc să termin facultatea și să plec dracului odată de aici.

— Cunosc senzația, i-am zis.

— Deci... ce zici, bem ceva împreună?

— Ce să bem? am întrebat.

— O băutură pe care o să ți-o cumpăr eu.

Trenton a apărut lângă mine, a luat actele și a început să se uite prin ele.

— Dacă vrei tatuajul făcut cu mâna liberă, Calvin e omul tău, dar el nu vine azi.

Landen a ridicat din umeri.

— N-are importanță. Nu trebuie să fie făcut cu mâna liberă.

— Vrei să ți-l fac eu? a întrebat Trenton.

— Da, ți-am văzut lucrările pe site. Sunt șmechere.

— Ți-l fac, dar va trebui să încetezi să te mai holbezi la țâțele iubitei mele.

Mi-am întins gâtul către el. Nu-l prinsesem pe Landen uitându-se la sânii mei nici măcar o dată.

— Ăă... s-a bâlbâit Landen.

— De fapt, mai bine suni și faci programare la Cal. Eu am treabă.

Trenton a aruncat în sus formularele, care s-au risipit peste tot în jurul nostru. Și-a întors cozorocul șepcii într-o parte, iar eu l-am privit, total neimpresionată, până când s-a întors la el în atelier. S-a îndepărtat cu un aer arogant – așa cum făcea înainte să snopească în bătaie pe cineva.

Landen s-a uitat la mine, apoi pe hol după Trenton, apoi din nou la mine.

— Îmi... îmi pare rău, am spus și i-am oferit cartea noastră de vizită. Uite numărul salonului. Calvin lucrează miercurea și joia, doar cu programare.

Landen a luat cartea de vizită.

— Nu știam, a zis el și a zâmbit timid.

Clopoțelul de la ușă a sunat când a plecat, iar eu m-am răsucit pe călcâie și m-am dus valvârtej în atelierul lui Trenton.

— Ce mama dracului a fost asta?

— Te-a invitat în oraș!

— Așa, și?

— Și? Trebuia să-i trag o mamă de bătaie!

Am oftat și am închis ochii.

— Trent, m-am descurcat. Nu poți alunga clienții de fiecare dată când flirtează cu mine. De-asta m-a angajat Cal.

— *Nu* te-a angajat ca să flirtezi. A angajat...

— O bucățică sexy care să lucreze la recepție. O slujbă pe care tu mi-a propus-o, nu uita.

— Nici măcar nu te-a întrebat dacă ai pe cineva, mai întâi! Putea să înceapă cu asta, cretinul ăla.

— Eram stăpână pe situație.

— N-am auzit că l-ai fi refuzat...

Am strâmbat din nas.

— Îi evitam întrebarea! Nu puteam să-i închid gura cât timp era în sala noastră de așteptare! Se numește profesionalism.

— Ah, așa se numește?

Mi-am mijit ochii la el.

— Puteai să-i spui că ai un iubit.

— Despre asta e vorba? Că nu mă agăț de noul meu statut ca de un semn de pe autostradă? Ce-ar fi mai bine să-mi tatuez GAGICA LUI TRENTON pe frunte și gata?

Expresia i s-a îndulcit și a început să chicotească.

— Îți tatuez chestia asta în altă parte bucuros.

M-am încruntat și m-am întors la recepție. Trenton a venit în fugă după mine.

— Nu e o idee atât de rea, a zis el, pe jumătate în glumă.

— Nu-mi tatuez numele tău pe mine, i-am spus, dezgustată la gândul că lui îi plăcea ideea.

Trenton îmi colorase deja macii în prima săptămâna a vacanței de iarnă cu un roșu aprins și apoi, cu două zile înainte de Crăciun, adăugase un desen tribal și niște nori, negru cu verde intens, pe același braț. Cu o săptămână înaintea Revelionului, căpătasem un

minunat trandafir roșu, cu umbre galbene. Eram pe cale să-mi acopăr toată mâna cu tatuaje șmechere și elaborate. Începuserăm să numim sesiunile de tatuaje terapia prin durere. Eu vorbeam, iar Trenton mă tatua și asculta. Îmi plăcea să-mi petrec cu el timpul astfel, știind că voi duce cu mine peste tot aceste opere de artă.

S-a așezat pe masă și s-a sprijinit cu palmele pe mușama.

— Poate că o să-ți tatuez asta într-o bună zi, fără să știi.

— Poate o să-ți sparg eu aparatul într-un milion de bucățele, i-am zis.

— Uau. Vorbește serios, a spus el, după care a sărit lângă mine. Îmi pare rău dacă te-ai supărat că l-am pus pe tipul ăla pe fugă. Nu-mi pare rău că l-am alungat, îmi pare rău că te-ai enervat. Totuși, gândește-te. N-aveam de gând să-l tatuez după ce s-a dat la gagica mea. Crede-mă. Așa e mai bine pentru toată lumea.

— Nu mai fi atât de logic, m-am răstit eu.

Trenton m-a luat în brațe, apoi și-a îngropat fața în gâtul meu.

— Aproape că nu-mi pare rău, de fapt, că te-am enervat. Ești supersexy când te înfurii.

I-am tras în joacă un cot în coaste, iar clopoțelul de la ușă s-a auzit din nou. Colin și Chase s-au oprit la recepție, iar Chase și-a încrucișat brațele.

— Vreți tatuaje? i-am întrebat.

Nu păreau să se amuze.

Trenton m-a slăbit din îmbrățișare.

— Cum vă putem ajuta, băieți?

Colin s-a încruntat.

— Trebuie să vorbim cu Camille. Singură.

Trenton a dat din cap.

— Nu se va întâmpla.

Chase a mijit ochii și s-a înclinat către noi.

— Face parte din familia noastră. Nu-ți cerem permisiunea, Maddox.

Trenton a ridicat din sprânceană.

— Ba mi-o cereți, doar că nu vă dați încă seama.

Colin a clipit nervos.

— Chase a venit aici ca să discute cu sora lui. E o problemă de familie, Trent. Nu te băga. Camille, afară. Acum.

— Puteți să vorbiți cu mine aici, Colin. Ce vreți?

S-a uitat urât la mine.

— Chiar vrei să discutăm despre asta aici?

— Despre ce vreți să discutăm? am întrebat, încercând să-mi păstrez calmul.

Eram sigură că, dacă am fi mers afară, Colin sau Chase și-ar fi pierdut cumpătul și ar fi izbucnit o ceartă. Era mai sigur să rămân aici.

— N-ai apărut de Ziua Recunoștinței. Tata a zis că a trebuit să lucrezi. Mă rog. Dar n-ai apărut nici de Crăciun. Locul tău la masă a fost gol și pe 1 ianuarie. Ce mama dracului se întâmplă, Camille? a întrebat Chase, iritat.

— Am două slujbe și mă duc și la cursuri. Așa au mers lucrurile anul ăsta.

— Ziua tatei e săptămâna viitoare, a zis Chase. Sper să fii acolo, în gâtu' mă-sii.

— Că altfel ce? a zis Trenton.

— Ce pizda mă-tii ai spus acolo, Maddox, s-a răstit Chase.

Trenton a ridicat bărbia.

— Speri să fie acolo, că altfel ce? Ce faci dacă nu vine?

Chase s-a sprijinit pe masă.

— Vin după ea.

— Ba nu. Nu vii, a spus Trenton.

Colin s-a înclinat și el, păstrându-și un ton liniștit.

— O să mai spun asta o singură dată. E o chestiune de familie, Trent. Nu trebuie să-ți bagi nasul.

Trenton a scrâșnit din maxilar.

— Cami e problema mea. Și faptul că ratații ei de frați vin la locul ei de muncă încercând s-o intimideze este tot treaba mea.

Colin și Chase s-au uitat urât la Trenton și amândoi au făcut un pas în spate. Colin a vorbit primul, așa cum făcea întotdeauna.

— Camille, vino cu noi afară imediat sau fac praf tot locul ăsta și-l bat măr și pe amicul tău.

— Nu sunt amicul ei. Sunt iubitul ei și-o să te dau afară înainte să apuci să faci prima mișcare.

Calvin a apărut lângă mine. Am coborât privirea și am văzut că avea pumnii strânși.

— Ai spus cumva că vrei să-mi faci salonul praf?

— Cum mă poți împiedica?

Chase a scuipat pe podea.

— Chase, Doamne Dumnezeule! am strigat. Ce e cu tine?

Trenton m-a ținut, deși nu voiam să mă duc nicăieri.

Bishop și Hazel au ieșit din atelierele lor, curioși să afle ce e cu larma asta. Bishop s-a dus lângă Calvin, iar Hazel la capătul rândului și și-a încrucișat brațele.

— Poate că nu mă credeți, dar când unul dintre malacii ăștia o să vă pună la pământ, iar eu o să vă scot ochii cu unghiile, o să pricepeți de ce mă aflu aici. Dar, vedeți voi... nu vreau să vă scot ochii, pentru că sunteți rudele lui Cami. Și nu vrem s-o rănim. Niciodată. Pentru că acum face parte și din familia noastră. Și nu trebuie să-ți rănești familia. Deci învățați lecția asta, ștergeți-vă încruntăturile de pe fețele alea roșcovane și duceți-vă acasă. Când te calmezi, Chase... sun-o pe sora ta. Și vorbește-i frumos. Dacă vrei să mai ai ochi.

— Sau mâini, a completat Trenton. Pentru că dacă mai vorbești vreodată cu ea nerespectuos, o să-ți rup mâinile și-o să te bat cu ele. Ne-am înțeles?

Colin și Chase s-au uitat la noi cu prudență, de la Trenton la Hazel. Erau depășiți numeric și am citit în ochii lui Colin că nu avea de gând să se pună cu toți.

Chase m-a privit.

— Te sun mai târziu. Merităm o explicație pentru faptul că familia noastră se duce naibii.

Am dat din cap, iar ei s-au răsucit și au ieșit prin ușile duble.

Când am auzit cum Colin pornește mașina, am coborât privirea, stânjenită.

— Îmi pare foarte rău, Calvin.

— Salonul n-a pățit nimic, puștoaico. Nici noi.

S-a întors la el în birou, iar Hazel a venit la mine, mi-a cuprins mâinile și m-a luat în brațe.

— Avem noi grijă de tine, a spus ea simplu.

Îmi țineam privirea în podea, dar când mi-a fost clar că Hazel n-avea de gând să-mi dea drumul, am strâns-o și eu în brațe.

Bishop ne-a privit o clipă.

— Mulțumesc, am zis.

Bishop a ridicat din sprânceană.

— Eu n-aveam de gând să mă bat. Am venit doar ca să mă uit.

S-a întors la el în atelier, iar eu am început să chicotesc.

Hazel mi-a dat drumul și a făcut un pas în spate.

— Bine. Circul s-a terminat. Întoarceți-vă la lucru.

A plecat și ea în atelierul ei.

Trenton m-a tras în brațe și și-a lipit buzele de părul meu.

— Or să priceapă în cele din urmă.

Am ridicat privirea înspre el, căci nu știam exact ce vrea să spună.

— N-o să-i mai las niciodată să te intimideze.

Mi-am lipit din nou obrazul de pieptul lui.

— Doar asta știu ei, Trent. Nici nu pot să-i condamn.

— De ce nu? Ei te condamnă pentru orice. Și nu sunt roboți. Sunt oameni în toată firea și pot alege lucruri diferite. Ei aleg să rămână cu ceea ce știu.

— Cum ați ales tu și frații tăi?

Nu mi-am ridicat ochii, iar Trenton nu mi-a răspuns imediat.

În cele din urmă a inspirat adânc.

— Noi nu reacționăm pentru că asta ar fi singurul lucru pe care-l știm. La noi e exact invers. Noi n-avem nici cea mai vagă idee ce facem.

— Dar măcar încercați, am zis și m-am apropiat și mai tare. Încercați să fiți oameni buni. Vă străduiți să fiți mai buni, mai răbdători, mai înțelegători. Doar pentru că poți rupe în bătaie pe cineva... nu înseamnă că trebuie s-o și faci.

Trenton s-a hlizit.

— Ba da, trebuie.

Am încercat – și nu prea – să-l împing. M-a strâns și mai tare în brațe.

— Diseară îți fac orez cu carne de vită, i-am zis.

Trenton s-a strâmbat.

— Îmi place la nebunie cum gătești, păpușică, dar nu mai pot să-mi mănânc cina la ora trei dimineața.

Am izbucnit în râs.

— Bine, o să-ți fac înainte. E o cheie de rezervă sub piatra așezată lângă stâlp din fața ușii. O s-o las acolo.

— Pot să iau o pauză? I-am promis lui Olive că o duc la Chicken Joe.

Am zâmbit, dar m-am întristat că ratez timpul petrecut cu Olive.

— Stai. Tocmai mi-ai spus unde e cheia de rezervă?

— Da.

— Deci pot s-o folosesc oricând?

Am ridicat din umeri.

— Da.

Trenton a zâmbit din colțul gurii, apoi surâsul i s-a întins până la urechi.

— O să pariez pe Travis la bătaia următoare. O să încerc să recuperez banii pe care i-am pierdut în favoarea lui Abby și ceva pe deasupra. Voi începe să caut o locuință săptămâna viitoare. Vreau să vii cu mine.

— Bine, i-am zis, fără să știu exact de ce avea mutra aia serioasă. Știam deja că strânge bani să-și închirieze un apartament.

Trenton zâmbea larg.

— Este bătaia de final de an. Bani mulți. Probabil că-i vor aduce ca adversar un fost luptător de MMA, așa cum au făcut și anul trecut.

— Pe cine au adus anul trecut?

— Pe Kelly Heaton. A pierdut campionatul acum patru ani. Travis l-a bătut măr.

Lui Trenton îi făcea plăcere amintirea, în mod evident.

— Am câștigat 1.500 de dolari. Dacă o să câștig tot atât și anul ăsta, suntem aranjați.

— Tu ești aranjat. Eu am unde să stau.

— Da, mă rog, poate că într-o bună zi o să te hotărăști să rămâi peste noapte și n-o să te mai întorci acasă.

— Nu te baza pe asta. Îmi place să am propriul meu spațiu.

— Poți avea propriul tău spațiu. Poți să ai ce vrei tu.

M-am ridicat pe vârfurile degetelor, mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său și l-am sărutat pe buzele moi.

— Am deja ce vreau.

M-a strâns și mai tare în brațe.

— Haide. Știi și tu că vrei.

— Nu, mulțumesc. Nu așa de curând.

Trenton s-a întristat pentru o clipă, apoi mi-a făcut cu ochiul și mi-a luat cheile.

— Mă duc să pornesc Jeepul. Mă întorc imediat.

Și-a pus haina pe el și a ieșit în fugă.

Hazel a venit la recepție și a scuturat din cap.

— Trenton te iubește, *kaibigan*[4]. Profund și pentru totdeauna. Nu l-am văzut niciodată așa, să facă gesturi pentru alte fete.

Aproape că gângurea fiecare cuvânt.

M-am întors la ea.

— Cum mi-ai spus?

A zâmbit.

— Ți-am spus „prietenă", nemernico. În dialectul Tagalog. Ai o problemă cu asta?

Am izbucnit în râs și am împins-o, dar de-abia i-am clintit trupul micuț.

---

[4] Kaibigan – cuvânt în Tagalog, care înseamnă prieten sau chiar iubit. (*N.t.*)

— Nu. Am o problemă cu faptul că aproape am rămas fără țigări și nu mai vreau să dau banii pe alt pachet.

— Atunci lasă-te naibii. Oricum e scârbos.

— Tu nu fumezi? am întrebat-o.

Toți ceilalți de la salon fumau, deci mă gândisem că și ea fumează. Hazel s-a strâmbat.

— Nu. Și numai din cauza asta nu m-aș combina niciodată cu tine. E dezgustător. Nimănui nu-i place să lingă o scrumieră.

Mi-am băgat o țigară în gură. Trenton a intrat valvârtej, dârdâind.

— Am pornit căldura, iubito!

Mi-a tras țigara din gură și m-a sărutat, aplecându-mă un pic pe spate.

Când mi-a dat drumul, m-am răsucit către Hazel.

— Cuiva îi place.

Hazel a scos limba la mine.

— Vino mâine mai devreme. Îți dau găuri în urechi.

— Nu. Nu-mi dai.

— Ba da, a ciripit ea și s-a întors în atelierul ei.

— Vrei să te duc până la Red? Nu vreau ca tâmpiții tăi de frați să apară la tine acasă. Mai este și urât afară.

— Brazil e acolo. Și mă descurc cu puțină zăpadă.

Era jumătate de metru de zăpadă murdară pe jos, iar vântul bătea violent, dar era mult mai bine decât să fie polei. Iar orășelul nostru se pricepea să-și țină șoselele curate.

Obrajii și nasul lui Trenton erau roșii, iar el tremura în continuare.

— Brazil nu le poate face față fraților tăi, a zis el și s-a încruntat.

Am chicotit și mi-am luat haina groasă neagră și geanta.

— Mulțumesc că ai pornit Jeepul. Stai aici la căldură.

Mi-a dat înapoi țigara, nu înainte de a mă mai săruta o dată.

— Ziua Îndrăgostiților e peste o săptămână.

— Da. Peste fix o săptămână. Deci pică într-o sâmbătă. E bine pentru toată lumea, dar pentru noi e nașpa.

— Cere o seară liberă. Ai lucrat de Ziua Recunoștinței.

— Mă mai gândesc.

Trenton a rămas în prag cât timp am ieșit cu spatele din parcare. Am ajuns acasă fără nicio problemă. Am închis ușa în urma mea, mi-am aruncat cheile pe masă și m-am dus direct la baie. Am făcut un duș fierbinte extrem de plăcut, dar, imediat ce am închis apa, i-am auzit pe Brazil și pe Raegan cum se ciondăneau. Până m-am spălat pe dinți și m-am îmbrăcat în halatul alb și pufos și până am ajuns pe hol, ei ajunseseră, tot certându-se, la ușa de la intrare.

Brazil m-a văzut și a oftat.

— Plec, Ray. Le-am spus că mă duc și mă duc.

— Dar aveam alte planuri. Nu e cinstit să anulezi planurile făcute cu mine ca să bei cu prietenii tăi de la frăție! De ce nu înțelegi asta?

Brazil și-a pus căciula pe ochi, și-a tras fermoarul hainei și a plecat.

Raegan s-a dus direct în camera mea și s-a așezat pe pat. Eu m-am așezat pe jos în fața oglinzii imense și mi-am desfăcut trusa de machiaj.

— E atât de *mitocan*! a zis ea și a izbit în saltea cu pumnii.

— Nu e pregătit să aibă o relație. Vrea să păstreze beneficiile de a avea o iubită fără să-și asume angajamente.

A scuturat din cap.

— Atunci ar fi ca Travis Maddox și ar fute orice, până s-o găsească pe aceea, în loc să încerce așa tare să facă relația asta să meargă.

Am ridicat din sprânceană.

— Nu vrea să fii fericită cu altcineva.

Furia lui Raegan s-a transformat în tristețe.

— M-a sunat Kody azi. E îngrijorat de starea drumurilor și vrea să mă ia de la muncă. Ne-am certat ca proștii, dar mi-e dor de el.

Mi-am fardat ochii și m-am dat cu ruj, apoi am băgat uscătorul de păr în priză și l-am pornit.

— Ce mai aștepți, Ray? am zis tare, ca să acopăr zgomotul.

Nu mi-a răspuns, doar s-a mulțumit să se uite la mine cum îmi usuc părul, răvășindu-l în toate direcțiile. Când am terminat, a ridicat din umeri.

— Brazil m-a părăsit anul trecut cam pe vremea asta, după petrecerea cuplurilor de la frăție. Mi-am cumpărat rochia, le-am spus tuturor că m-a invitat. O să mă duc la nenorocita aia de petrecere.

M-am uitat urât în oglindă și am privit-o fără să-mi vină să cred.

— Îți bați joc de mine? Suporți toate tâmpeniile astea cu frăția studențească doar ca să te duci la o petrecere?

— Mi-am cumpărat rochia! a spus ea. N-ai cum să înțelegi.

— Ai dreptate. Nu înțeleg.

S-a auzit soneria, iar Raegan și cu mine ne-am uitat una la alta.

— Poate e Brazil, a zis ea.

— Colin și Chase au trecut azi pe la Skin Deep. Aproape că s-au luat la bătaie cu Trenton... și cu toți ceilalți.

— Rahat, crezi că ei sunt? a întrebat.

M-am ridicat, m-am dus furiș la ușă și m-am uitat pe vizor. Mi-am dat ochii peste cap și am scos lanțul, deschizând ușa. Kody stătea în prag, înfofolit într-o haină de lână, cu un fular la gât, cu mănuși și căciulă.

— Ce cauți aici? a întrebat Raegan.

— Afară e din ce în ce mai rău, Ray. Nu cred că e o idee bună să te urci la volan. Pentru niciuna dintre voi.

Ea a lăsat privirea în jos.

— Nu sunt gata pentru muncă încă.

Kody s-a așezat pe canapeaua mică.

— Aștept. O să las camioneta pornită, ca să fie cald înăuntru când veniți.

Raegan a zâmbit subtil, apoi s-a dus repede la ea în cameră și a închis ușa.

— De-abia am ajuns acasă acum 20 de minute. Nu e așa de rău, am zis eu și am zâmbit cu subînțeles.

— Șșșt, a făcut Kody. Ea nu trebuie să știe asta.

— Te pricepi, am spus și m-am dus înapoi în dormitor.

21

Sâmbătă noapte, după o seară epuizantă la Red, m-am târât acasă și-am aprins lumina din dormitor. Trenton zăcea peste așternuturi, într-o pereche de boxeri bleumarin... și-n șosete.

Mi-am scos hainele, am închis la loc lumina și m-am băgat în pat lângă el. S-a luptat un pic cu pătura în încercarea de a mă înveli, apoi m-a luat în brațe cât de strâns a putut. Și-a băgat capul lângă gâtul meu și am stat așa mult timp, liniștiți, la căldură. Nu mă mai aștepta nimeni niciodată acasă, dar nu era deloc un sentiment nasol. Mă aflam într-un pat călduros, cu un bărbat cald, cu trup irezistibil, care mă iubea mai mult decât mă iubise cineva vreodată. Putea fi și mai rău. Mult mai rău.

— Ce mai face Olive?

— Îmmm?

— Olive. E bine?

— Îi e dor de tine. I-am promis că o aduc să te vadă mâine.

Am zâmbit.

— La Chicken Joe cum a fost?

— Unsuros. Zgomotos. Minunat.

I-am tras mâna mai aproape de pieptul meu.

— Văd că ai găsit cheia.

— Nu, n-am găsit-o, așa că am intrat pe fereastra dormitorului tău. Știai că era deschisă?

Am încremenit.

Trenton a izbucnit în râs, aproape în șoaptă. I-am tras un cot.

Ușa de la intrare s-a trântit, iar Trenton și cu mine ne-am ridicat amândoi.

— Încetează! Nu-i mai face cu mâna! Raegan! a urlat Brazil.

— Era doar amabil! Nu voia să conduc pe zăpadă!

— Nu e deloc zăpadă pe drumuri! Sunt doar ude!

— Da! Acum! a zis ea.

Raegan a bocănit pe culoar, iar Brazil a urmat-o și a trântit ușa dormitorului.

Am gemut.

— Nu în noaptea asta. Vreau să dorm.

Vocea înfundată a lui Brazil a răzbătut prin perete.

— Pentru că nu poți să mergi cu mașina cu fostul tău iubit, de-aia!

— Poate că dacă m-ai fi dus tu la muncă...

— Nu, nu, nu, nu îmi pune asta mie în cârcă! Dacă aș fi făcut același lucru...

— Cine spune că n-ai făcut?

— Ce vrea să-nsemne asta? Ce vrei să spui, Raegan? Ți-a zis cineva ceva?

— Nu!

— Atunci?

— Nimic! Eu nu știu ce faci când ești în oraș! Nici măcar nu mai știu dacă-mi pasă!

Apoi s-a lăsat tăcerea și, după câteva minute, au continuat să vorbească pe un ton mai coborât. Zece minute mai târziu s-a făcut liniște și exact când voiam să mă duc să văd ce face Raegan, am auzit-o cum gemea și gâfâia, iar patul ei se izbea de perete.

Bleah.

— Serios? am făcut.

— Să locuiești cu mine pare o idee din ce în ce mai bună, nu-i așa? mi-a șoptit Trenton la ureche.

M-am așezat lângă el.

— N-au trecut decât vreo patru luni. Hai să ne calmăm puțin.

— De ce?

— Pentru că e o decizie importantă. Și de-abia te cunosc.

Trenton mi-a pus mâna pe genunchi, apoi a urcat până la chiloți.

— Eu te cunosc destul de intim.

— Pe bune? Vrei să faci și tu ce fac Buffy și Spike în camera de lângă?

— Ha?

— Se ceartă, apoi se... nu contează.

— N-ai chef? a întrebat el.

Strigătele lui Raegan au devenit și mai ascuțite.

— Nu... chiar acum, nu.

— Vezi? Practic suntem căsătoriți deja.

— Ce glume ai! am zis și mi-am înfipt degetele mari în coastele lui.

A încercat să mă fenteze, gemând și râzând în timp ce-l gâdilam. În cele din urmă, a început să imite strigătele pițigăiate ale lui Raegan. Mi-am dus mâna la gură, hlizindu-mă fără oprire. Raegan a încetat, iar Trenton m-a dat la o parte. Ne-am întins din nou în pat.

O jumătate de oră mai târziu, Brazil și Raegan s-au furișat pe hol, după care am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Câteva secunde mai târziu, ușa dormitorului meu s-a deschis larg și s-a aprins lumina.

— Cretinilor!

Mi-am acoperit ochii, dar am auzit-o pe Raegan cum respira greu.

— La naiba, Trenton, ce-ai pățit?

M-am răsucit ca să-l privesc. Trei zgârieturi însângerate îi brăzdau obrazul, iar buza îi era spartă. M-am ridicat imediat în capul oaselor.

— Ce-ai pățit la față, Trenton?

— N-am găsit o minciună suficient de bună pe care să ți-o torn deocamdată.

— Credeam că te-ai dus la Chicken Joe cu Olive aseară. Ai fost la barul ăla de motocicliști, nu-i așa? am zis, cu o voce acuzatoare.

Trenton a chicotit.

— Nu, m-am dus la Chicken Joe. Dar au venit și Chase cu Colin.

Raegan a oftat, la fel și eu. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Au sărit la tine? Când erai cu Olive? Ea e în regulă?

— Au încercat. Ea e bine. Ne-am dus afară. N-a văzut prea multe.

Raegan a făcut un pas în față.

— Ce s-a întâmplat?

— N-or să mai încerce niciodată să mă bată, hai să spunem așa.

Mi-am acoperit fața.

— La naiba! Să-i ia toți dracii!

Mi-am luat telefonul și le-am trimis același mesaj lui Colin și lui Chase. Conținea un singur cuvânt.

DOBITOCILOR!

Lui Trenton i-a bâzâit telefonul. S-a uitat la el și și-a dat ochii peste cap. Îi trimisesem și lui mesajul.

— Hei. Au venit după mine.

— Ei sunt bine? am întrebat.

— Suferă. O să sufere și mai tare mâine dimineață. Dar asta e.

M-am strâmbat.

— Trent! La naiba! Chestia asta trebuie să înceteze!

— Ți-am zis, iubito, s-a întâmplat deja. Era și Coby cu ei. El nu s-a băgat. A încercat să-i convingă să nu facă asta. I-am bătut măr. Au fost de acord să se care.

Telefonul mi-a bipăit. Era Chase.

Scuze. Ne-am descurcat. Totul e în regulă.

Ce-ți face fața.

Nu prea bine.

Mă bucur.

Raegan s-a mai holbat un pic, după care a plecat la ea în cameră.
M-am uitat urât la Trenton.

— Ce voiai să fac? Să-i las să mă rupă în bătaie?

M-am relaxat un pic.

— Nu. Nu-mi place că s-a întâmplat de față cu Olive. Îmi fac griji pentru ea.

Trenton s-a dat jos din pat, a stins lumina și s-a băgat la loc lângă mine.

— O s-o vezi mâine. E în regulă. I-am explicat, apoi le-am explicat și părinților ei.

M-am crispat.

— S-au supărat?

— Puțin. Dar nu pe mine.

— Vrei niște gheață?

Trenton a chicotit.

— Nu, scumpo, mă simt bine. Culcă-te.

M-am întins lângă el, dar mi-a luat ceva timp până să adorm. Gândurile îmi zburau aiurea și, după cum respira, mi-am dat seama că nici Trenton nu dormea. În cele din urmă, pleoapele mi-au devenit din ce în ce mai grele și am adormit.

***

Când am deschis în cele din urmă ochii, ceasul arăta ora 10, iar Olive stătea lângă patul meu și mă privea fix. Mi-am ridicat cearșaful peste piept, știind că sunt goală sub așternuturi.

— Hei, Olive, am zis eu, mijind ochii. Unde-i Trent?

— Aduce cumpălătulile.

— Cumpăraturile? am zis eu și m-am ridicat în fund. Ce cumpărături?

— Am fost la cumpălătuli de dimineață. Zicea că ai lămas fălă câteva lucluli, dal ale deja șase sacoșe.

M-am aplecat, dar n-am văzut decât ușa de la intrare.

Brazil a apărut pe hol, cu pielea lui bronzată, purtând doar o pereche de boxeri verzi. A căscat, s-a scărpinat în fund, apoi s-a întors și a dat cu ochii de Olive. Și-a încrucișat mâinile peste partea din față a boxerilor, care se trezise și ea din somn.

— Ea ce caută aici?

— A venit cu Trent. Te-ai întors deja?

— Am ajuns când pleca Trent.

— Pune naibii niște haine pe tine, nu locuiești aici.

Olive a clătinat din cap, dojenindu-l cu ochii ei de un verde strălucitor.

Brazil s-a retras în camera lui Raegan, iar eu am arătat către ușă.

— Dispari, puștoaico. Și eu trebuie să mă îmbrac.

I-am făcut cu ochiul, iar a zâmbit cu subînțeles înainte să se ducă în living.

Am închis ușa dormitorului și-am scotocit într-un sertar după șosete și după sutien, apoi mi-am tras pe mine o pereche de jeans și un pulover crem. Părul încă îmi puțea de la cele patruzeci de pachete de țigări fumate la Red noaptea trecută, așa că l-am prins într-o codiță la spate, am dat cu spray de corp și mi s-a părut că am rezolvat problema.

Când m-am dus la bucătărie, Trenton glumea cu Olive și aranja conserve, pe lângă alte lucruri. Toate dulapurile erau deschise și pline ochi.

— Trenton Allen! am oftat eu și mi-am acoperit gura cu mâna. De ce ai făcut asta? Ar trebui să pui deoparte bani!

— Am stat mult timp pe aici, am consumat o grămadă de mâncare și deja am 300 de dolari în plus, mai ales după lupta de sfârșit de an a lui Travis.

— Dar nu știi când va fi și nici măcar dacă va avea loc. Travis e cu mintea doar la Abby acum. Dacă nu se mai luptă? Dacă abandonează celălalt?

Trenton a zâmbit și m-a tras la el în brațe.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Îmi permit să fac cumpărături din când în când. Am făcut și pentru tata.

L-am îmbrățișat, apoi am scos ultima țigară din pachet.

— N-ai luat cumva și țigări, nu-i așa? l-am întrebat.

Trenton a părut descumpănit.

— Nu. Nu mai ai? Mă duc înapoi să-ți cumpăr.

Olive și-a încrucișat brațele.

— Fumatul îți face lău.

Mi-am scos țigara din gură și am pus-o pe masă.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Nu-mi volbi mie de sus. Al tlebui să te lași. Și Tlent ar tlebui să se lase.

Trenton a privit-o pe Olive o clipă, apoi s-a uitat la mine.

Am ridicat din umeri.

— Oricum, e din ce în ce mai scump.

Trenton și-a scos pachetul din haină și a storcit țigările cu o mână, iar eu am luat-o pe ultima și am rupt-o în jumătate. Trenton le-a aruncat la gunoi, și eu după el.

Olive stătea acolo, în mijlocul bucătăriei, mai fericită decât o văzusem vreodată și, dintr-odată din ochii ei verzi și frumoși au început să curgă lacrimi.

— Au! OO! Nu plânge! a zis Trenton și a luat-o în brațe.

Ea l-a îmbrățișat și tot trupul ei micuț tremura.

— Sunt atât de nolocoasă! a zis ea, trăgându-și nasul.

L-am îmbrățișat pe Trenton, cu Olive prinsă la mijloc între noi. Trenton a ridicat din sprâncene, amuzat și surprins în același timp de reacția mea.

— Dumnezeule, dacă aș fi știut că e așa de important pentru tine, le-aș fi aruncat cu mult timp în urmă.

Ea i-a apăsat palmele pe obraji, făcându-i gura ca de rață.

— Mami spune că e mai mândră că s-a lăsat de fumat decât de orice altceva. În afară de mine.

Ochii lui Trenton s-au îmbunat și a strâns-o și mai tare în brațe.

Olive s-a uitat la desene animate pe canapea, cât timp Trenton s-a dus acasă să se pregătească pentru muncă. Am ajuns înaintea lui la Skin Deep și m-am hotărât să șterg praful și să aspir, deoarece Calvin deschisese deja salonul și aprinsese toate luminile și computerul, lucruri pe care le făceam eu, de obicei, când ajungeam.

Hazel a intrat repede pe ușă, aproape ascunsă sub haina ei voluminoasă și portocalie și sub fularul gros.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! a zis ea și a fugit în atelierul ei.

Am urmat-o, plină de curiozitate.

A pulverizat Madabide pe scaun, apoi a dezinfectat și restul camerei. Scotocea prin sertare, aranjând diverse pachete, apoi s-a întors cu fața la mine.

— Mă duc să mă spăl pe mâini, îmi pun mănușile și sunt gata!

M-am încruntat.

— Gata pentru ce? N-ai nicio programare în dimineața asta.

Un zâmbet neastâmpărat i-a înflorit pe față.

— Ba da, am!

A ieșit vreme de vreo cinci minute și apoi s-a întors și și-a pus mănușile.

— Ei? a făcut ea, întrebătoare.

— Ei ce?

— Stai jos! Hai s-o facem!

— Nu-mi pun cercei mari, Hazel. Ți-am mai zis asta. În rânduri repetate.

S-a bosumflat.

— Dar mi-am pus mănușile! Sunt gata! Ai văzut noii cercei imitație de leopard pe care i-am primit săptămâna trecută? Sunt mișto rău de tot!

— Nu vreau urechi clăpăuge. E scârbos.

— Nu trebuie să punem unii mari. Începem cu unul mic. Mic de tot! Uite, cam așa...

Și-a apropiat degetul de arătător, formând la mijloc un cerculeț minuscul.

Am scuturat din cap.

— Nu, dulceață. Mi-ai făcut la nas. Îmi place la nebunie. Mi-a ajuns.

— Da-ți place cercelul meu! a zis ea, din ce în ce mai dezumflată.

— Da. Al tău. Eu nu vreau așa ceva în urechi.

Hazel și-a scos nervoasă mănușile și le-a aruncat la gunoi, după care s-a apucat să înjure la greu, în Tagalog.

— Trent trebuie să apară dintr-un moment în altul, i-am spus. Fă-ți un tatuaj. Îți mai trec nervii.

— Asta merge la tine. Eu trebuie să înțep chestii. Doar asta îmi aduce liniște.

— Ciudato, am zis, întorcându-mă la recepție.

Trenton a intrat precipitat, cu cheile agățate de deget, zdrăngănind. Clar, era în toane bune.

— Iubito, a zis el și a venit lângă mine într-o suflare.

M-a prins de brațe.

— Am pornit mașina. Vreau să vii cu mine o secundă.

— Trent, salonul e deschis. Nu pot...

— Cal! a strigat Trenton.

— Da? s-a auzit Calvin din spate.

— O duc pe Cami să-l vadă! Ne întoarcem în mai puțin de o oră!

— Cum vreți!

Trenton s-a uitat la mine, cu ochi strălucitori.

— Haide! a spus el și m-a tras de mână.

M-am opus.

— Unde mergem?

— O să vezi, a spus, ducându-mă la Intrepid.

Mi-a deschis portiera, iar eu am intrat. A ocolit mașina prin spate și s-a urcat apoi la volan.

A condus repede până la destinația secretă, cu radioul dat mai tare decât de obicei, bătând ușor în volan în ritmul muzicii. Am ajuns la Highland Ridge, unul dintre cele mai drăguțe complexe de apartamente din oraș, și am parcat în fața recepției. O tipă cam de vârsta mea stătea afară, îmbrăcată cu un costum și încălțată în pantofi cu tocuri.

— Bună dimineața, domnule Maddox. Tu trebuie să fii Camille, a zis ea și mi-a întins mâna. Eu sunt Libby. De-abia așteptam să vă întâlnesc.

I-am strâns mâna. Habar n-aveam ce se petrece.

Trenton m-a luat de mână și am urmat-o pe Libby într-o clădire din spatele complexului. Am urcat scările, iar ea a scos un set de chei, cu care a deschis ușa.

— Deci, acesta e apartamentul cu două camere.

A întins mâna și a rotit-o încet, circular. Îmi amintea de una dintre femeile alea de la *Prețul corect*.

— Două băi, 215 metri pătrați, spațiu pentru mașina de spălat și uscător, frigider, container de gunoi, mașină de spălat vase, șemineu, mochetă peste tot și aveți dreptul să țineți două animale de companie. 880 pe lună, 880 avans.

A zâmbit.

— Asta e fără animale și include apa și gunoiul. Gunoiul se ridică marțea. Piscina e deschisă din mai până în septembrie, clubul tot anul, sala de fitness 24 de ore din 24 și veți avea, desigur, loc de parcare asigurat și acoperit.

Trenton s-a uitat la mine.

Am ridicat din umeri.

— E minunat.

— Îți place?

— Cum să nu-mi placă? E cu cinci clase peste apartamentul meu.

Trenton i-a zâmbit lui Libby.

— Îl luăm.

— Ă... Trenton... ne permitem...?

L-am tras într-unul dintre dormitoare și am închis ușa.

— Ce e, iubito? Locul ăsta nu va mai fi liber multă vreme.

— Credeam că n-o să ai bani decât după lupta lui Travis.

Trenton a izbucnit în râs și și-a încolăcit brațele în jurul meu.

— Am economisit ca să am bani de chirie și facturi timp de un an. Putem să ne mutăm chiar acum.

— Stai, stai, stai... ai zis cumva putem?

— Ce-am făcut? a întrebat Trenton, derutat. Ai zis că-ți place și că e mai mișto decât apartamentul tău.

— Dar n-am spus că o să mă mut aici! Aseară ți-am zis exact pe dos!

Trenton a rămas acolo cu gura căscată. A închis-o repede și s-a scărpinat la ceafă.

— Bine, deci... Eu am cheia de la tine, tu ai cheia de la mine. Să vedem cum merge. Nicio presiune.

— Nu trebuie să-mi dai cheia de la apartamentul tău chiar acum.

— De ce nu?

— Pentru că... n-am nevoie. Nu știu, mi se pare ciudat. Și de ce ai nevoie de două dormitoare?

Trenton a ridicat din umeri.

— Ai zis că ai nevoie de spațiu. Camera aia poate fi ce vrei tu să fie.

Voiam să-l îmbrățișez, să-i spun da și să-l fac fericit, dar eu nu aveam chef să mă mut cu iubitul meu. Nu încă și, chiar dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să fie o evoluție naturală, nu o ambuscadă tâmpită.

— Nu.

— Nu la ce?

— La tot. Nu iau nicio cheie. Nu mă mut cu tine. Nu-mi pun cercei în urechi. Pur și simplu... nu!

— Cercei... ce?

Am ieșit în grabă, am trecut pe lângă Libby, am coborât scările și m-am dus înapoi la mașină. Trenton nu m-a lăsat să stau prea mult

în frig. A intrat lângă mine și a pornit motorul. În timp ce mașina se încălzea, a oftat.

— Mi-am ales săptămâna greșită să mă las de fumat.

— Mie-mi spui?

22

Fiind ocupat cu împachetatul și mutarea, Trenton n-a prea venit pe la mine săptămâna care a urmat. L-am ajutat când am putut, dar lucrurile păreau ciudate. Trenton era mai mult decât dezamăgit că nu m-am mutat cu el. Nu-și putea ascunde sentimentele așa cum nici eu nu puteam, ceea ce nu era întotdeauna un lucru bun.

Sâmbătă seara, Raegan stătea pe canapeaua noastră mică și schimba canalele, îmbrăcată într-o rochie de cocktail care îți tăia respirația. Breteaua de pe un umăr strălucea de parcă ar fi fost făcută din diamante, în rest era satin roșu voluptuos. Decolteul în formă de inimă făcea toată ținuta și mai sexy. Avea pantofi argintii cu toc și își îndreptase părul lucios, pe care pe jumătate îl prinsese, jumătate îl lăsase liber.

— Mi-ar fi plăcut să fie Blia aici. Momentul ăsta cere una dintre replicile ei personalizate. Ești desăvârșită.

Glosul de pe buze i-a lucit când a zâmbit larg.

— Mulțumesc, Cami. Tu ce planuri ai pentru seara asta?

— Trenton s-a dus să mai despacheteze după ce a plecat de la Skin Deep, dar a zis că trece pe aici pe la șapte. Travis are o perioadă grea, așa că se duce mai întâi să vadă ce face și apoi vine încoace.

— Deci îți iei liber diseară?

Am dat din cap.

— Brazil vine să mă ia pe la șapte și jumătate.

— Nu pari deloc fericită pentru asta.

A ridicat din umeri.

M-am dus la mine în dormitor și am deschis ușile dulapului. Cea din stânga se desprinsese din balama, așa că trebuia să fiu atentă. Hainele mele erau cu grijă aranjate pe categorii și după culoare. Puloverele erau atârnate în partea stângă, apoi urmau diversele tricouri, jeanși și, în dreapta, rochiile. Nu aveam foarte multe – fusesem mai concentrată să-mi plătesc facturile decât să-mi lărgesc garderoba, iar Raegan mă lăsa, oricum, să împrumut o grămadă de chestii de la ea. Trenton voia să mă scoată la nu știu ce restaurant italian simandicos din oraș, apoi urma să bem ceva la Red. Trebuia să fie o seară relaxată. Felicitarea și darul pentru el stăteau într-un săculeț roșu de cadouri, așezat la mine pe dulap. Era oarecum siropos, dar știam că va aprecia gestul.

Am scos singurul lucru mai potrivit ocaziei: o rochie neagră croșetată, cu căptușeală albă și cu mâneci trei-sferturi. Cu un decolteu modest, era singura rochie care nu-mi scotea sânii în evidență și n-ar fi atras atenția asupra mea într-un restaurant drăguț. M-am încălțat cu o pereche de pantofi roșii cu tocuri, mi-am pus cercei și-am fost mulțumită de rezultat.

Chiar înainte de ora șapte s-a auzit o bătaie în ușă și am dat buzna să deschid.

— Nu te ridica. Probabil e Trent.

Dar nu era. Era Brazil. S-a uitat la ceas.

— Scuze că am venit atât de devreme. O frecam aiurea pe acasă și...

Raegan s-a ridicat și Brazil a rămas fără replică preț de un moment. A zâmbit ușor.

— Arăți tare drăguț.

M-am încruntat. Raegan arăta de milioane și mi-am dat seama că Brazil făcea tot posibilul să pară neimpresionat. Nu era răutăcios, dar i-am citit o urmă de regret în ochi. Raegan nu s-a plâns de lipsa lui de reacție, doar a părut la fel de dezinteresată ca el, apoi și-a luat geanta de pe masă.

— Mai bine ia-ți o haină, Ray, a zis Brazil. E răcoare.

Am deschis dulapul de la intrare și i-am dat haina ei neagră. Mi-a mulțumit cu un zâmbet slab, apoi au închis ușa în urma lor.

M-am întors la mine în cameră și mi-am terminat coafura. S-a făcut ora șapte, s-a făcut șapte și jumătate. La opt, am luat telefonul și m-am uitat la ecran. Nimic. Am încercat să sun, dar intra direct căsuța vocală.

La nouă fără un sfert, stăteam pe canapea, jucându-mă un joc cretin cu păsări pe telefon. Nu mă ajuta deloc să-mi calmez nervii cauzați de faptul că Trenton nu sunase să-și explice întârzierea.

Cineva a bătut la ușă, iar eu am sărit în picioare. Am deschis ușa și am dat cu ochii de Trenton, ascuns pe jumătate în spatele unei vaze pline cu câteva duzini de trandafiri.

Am tras aer în piept și mi-am dus mâna la gură.

— Doamne Dumnezeule, sunt pentru mine? am întrebat.

Trenton a intrat și a pus vaza pe masă. Era în aceleași haine pe care le purtase la muncă și, brusc, m-am simțit îmbrăcată prea pretențios.

Când s-a răsucit, nu zâmbea deloc.

— Ce e? Travis e bine? am întrebat.

— Motorul lui era parcat la Ugly Fixer Liquor's, deci probabil că nu.

L-am îmbrățișat strâns.

— Mulțumesc pentru flori.

Când mi-am dat seama că el nu m-a luat în brațe, m-am dat înapoi.

Trenton încerca din răsputeri să-și păstreze calmul.

— Au fost livrate la salon târziu, după ce ai plecat. Nu sunt de la mine.

— Atunci de la cine sunt? am întrebat.

A arătat către vază.

— E o felicitare.

M-am dus și am scos plicul minuscul roșu din învelitoarea lui de plastic. Când am luat felicitarea, am început să citesc, dar buzele mi se mișcau fără să se audă niciun sunet.

Am încercat de câteva ori săptămâna asta să mă conving să n-o fac, dar a trebuit.

Cu dragoste pentru totdeauna,

T.

Am închis ochii.

— La naiba.

Am întors felicitarea invers pe mușama și am apăsat-o cu mâna, cu ochii la Trenton.

— Știu ce crezi.

— Nu, nu știi.

— Nu vorbesc cu el. N-am mai vorbit de săptămâni întregi.

— Deci T.J. era, a zis Trenton și s-a înroșit ca focul pe față și pe gât.

— Da, dar nici măcar nu cred că știe de ce mi-a trimis florile. Hai să...

M-am întins către el, dar el s-a ferit.

— Hai să uităm de asta, am zis, arătând către trandafiri, și să ne distrăm în astă-seară.

Trenton și-a băgat mâinile în buzunare, cu buzele strânse.

— Te rog, l-am implorat eu.

— Le-a trimis ca să se joace cu mintea ta. Și cu a mea.

— Nu, i-am zis, n-ar face una ca asta.

— Nu-i lua apărarea! Ce porcărie! a zis el, răsucindu-se către ușă, apoi s-a întors la mine. Am stat la muncă în tot acest timp și

m-am tot holbat la chestiile astea. Voiam să mă calmez înainte să ajung aici, dar chestia asta e... e o lipsă de respect, asta e! Eu fac toate eforturile să-ți demonstrez că sunt mai potrivit pentru tine decât a fost el vreodată. Dar el tot apare și... Nu pot concura cu băiatul de la colegii înalte din California. Eu de-abia mă descurc, fără studii, și până acum câteva zile locuiam cu taică-miu. Dar sunt atât de îndrăgostit de tine, Cami, a spus el și a întins mâna. Eram îndrăgostit de când eram copii. Prima oară când te-am văzut la terenul de joacă, am învățat ce înseamnă frumusețea. Prima dată când m-ai ignorat, am învățat ce înseamnă suferința în dragoste. Credeam că fac ce trebuie, din momentul în care m-am așezat la tine la masă în Red. N-am dorit niciodată pe cineva așa cum te doresc eu pe tine. De *ani întregi* eu...

Gâfâia și și-a încleștat maxilarul.

— Când am auzit despre tatăl tău, am vrut să te salvez, a zis el și a chicotit amar. Și în seara aceea, la tine la apartament, credeam că în sfârșit am înțeles și eu ceva cum trebuie.

S-a uitat în pământ.

— Că scopul meu în viață e să te iubesc și să te protejez... dar nu eram deloc pregătit să te împart cu altcineva.

Habar n-aveam dacă pot repara chestia asta. Era primul nostru Valentine împreună și el era furios. Dar mai știam că florile acelea n-aveau nicio legătură cu Trenton, ci cu T.J., care era nefericit. Mă iubea, dar nu reușiserăm s-o scoatem la capăt. Trenton nu înțelegea, pentru că orice încercare de a oferi explicații ducea inevitabil la întrebări – întrebări la care nu puteam răspunde. Era greu să fiu supărată pe oricare dintre ei și foarte ușor să fiu nervoasă pe mine însămi pentru că i-am pus pe toți în situația asta.

Am mers la bucătărie, am scos coșul de gunoi, am apucat vaza și am lăsat-o să cadă.

Trenton m-a privit cu o strâmbătură, apoi toată fața i s-a îmbunat.

— Nu trebuia să faci așa ceva!

M-am dus degrabă la el și l-am cuprins cu brațele de mijloc. Mi-am lipit obrazul de umărul lui. Chiar dacă aveam tocuri, tot era mai înalt decât mine.

— Nu voiam florile alea.

Am ridicat privirea către el.

— Dar pe tine te vreau. Tu nu ești cel cu care am rămas doar pentru că prima mea opțiune s-a dus. Dacă ai senzația că ești îndrăgostită de doi oameni, îl alegi pe al doilea, nu-i așa? Pentru că, dacă l-aș fi iubit cu adevărat pe T.J., nu m-aș mai fi îndrăgostit de tine.

Trenton m-a privit, cu ochii plini de tristețe.

— În teorie, a zis el scurt.

— Aș vrea să te poți vedea prin ochii mei. Toate femeile care te-au cunoscut și-ar dori să aibă o șansă cu tine. Cum te poți gândi că ești un premiu de consolare?

Trenton mi-a pus palma pe obraz, apoi s-a îndepărtat de mine.

— La naiba! Am stricat seara! Sunt un cretin nenorocit, Cami! M-am stresat pentru că voiam să-ți cumpăr și eu flori, dar sunt atât de scumpe... și apoi buchetul ăla ridicol de mare își face apariția din senin. Sunt un dobitoc. Sunt un dobitoc irațional, egoist și nesigur, căruia îi e teamă că te poate pierde. Îmi e greu să cred că ești deja a mea.

Avea niște ochi atât de triști, încât mi-a sfâșiat inima.

— De când eram copii? N-ai vorbit niciodată cu mine, totuși. Credeam că nici nu știi cine sunt.

A râs scurt.

— Mă înspăimântai.

Am ridicat din sprânceană.

— Un băiat Maddox? Înspăimântat?

S-a strâmbat.

— O pierdusem deja pe prima femeie pe care o iubisem vreodată. Gândul că poți trece prin asta din nou te sperie la culme.

Ochii mi s-au umplut imediat de lacrimi, apoi au dat pe dinafară. M-am agățat de tricoul lui cu pumnii și l-am tras lângă mine,

sărutându-l cu putere. Apoi am fugit la mine în cameră, am înșfăcat săculețul și felicitarea și m-am întors la el. Am ridicat săculețul.

— La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților!

Trenton s-a albit la față.

— Sunt cel mai mare imbecil din toată istoria imbecililor.

— De ce?

— M-am consumat atât de mult cu florile, că ți-am uitat cadoul la salon.

— E-n regulă, am zis. Nu e mare scofală.

A deschis felicitarea, a citit-o și a ridicat privirea la mine.

— Felicitarea pe care ți-am luat-o eu nu e atât de bună.

— Încetează. Deschide-ți cadoul, am zis, tâmp.

A băgat mâna în săculeț și a scos ceva împachetat în hârtie albă de șervețel. L-a desfăcut și a ridicat tricoul în fața ochilor. Ținându-l sus, și-a dat una peste cap.

— Nici cadoul nu e atât de mișto.

— Nu e mișto. E un tricou.

L-a întors cu fața la mine și a arătat la caracterele rupte din *Războiul Stelelor*.

— „Șforța fie cu tine"? Este regele tricourilor!

Am clipit.

— Și ăsta e un lucru bun?

Cineva a ciocănit la ușă, iar amândoi am sărit în sus. M-am șters la ochi în timp ce Trenton se uita prin vizor. S-a răsucit către mine, absolut derutat.

— E... e Kody.

— Kody? am întrebat eu și am deschis ușa.

— Ray a încercat să dea de tine, a zis el. Ea și Brazil s-au certat din nou. Are nevoie s-o ia cineva cu mașina. Voiam să mă duc eu, dar crede că e mai bine dacă vii și tu.

— Rahat, am zis și m-am grăbit să-mi pun haina.

— Camioneta mea e pornită, a spus Kody. Conduc eu.

Am arătat către el.

— Să nu te pună naiba să începi.

Kody a ridicat mâinile, iar eu am trecut pe lângă el. Ne-am înghesuit cu toții în camionetă și ne-am dus la sediul frăției Sig Tau.

Mașinile erau aliniate pe toată strada, iar casa era decorată cu luminițe roșii, șiraguri de cutii de bere și inimioare decupate. Unii pierdeau vremea pe afară, dar cei mai mulți fugeau în casă, la căldură.

Trenton m-a ajutat să mă dau jos din camioneta înaltă a lui Kody, apoi ne-am reunit cu acesta pe partea șoferului. Simțeam basul melodiei înăuntrul pieptului și mi-am adus aminte de Red. Exact când făceam primul pas către casă, Trenton m-a oprit. Se uita fix la locul de parcare din fața camionetei lui Kody.

— Să mă ia naiba, a zis el și a făcut semn cu capul către casă.

Harley-ul lui Travis era parcat pe stradă și o sticlă goală de whisky zăcea lângă el, stând în picioare în iarba moartă și înghețată.

S-a auzit țipătul unei fete.

— Pune-mă jos, naiba să te ia!

Era Abby, care atârna pe umărul lui Travis și-l lovea cât putea cu pumnii și cu picioarele. El s-a dus grăbit spre o mașină și a aruncat-o pe bancheta din spate. După o scurtă conversație cu tipul de pe locul șoferului, Travis s-a strecurat în spate cu Abby.

— Vrei să...? am început eu, dar Trenton a scuturat din cap.

— S-au tot certat și împăcat în ultimele câteva săptămâni. Nu vreau să pic la mijloc în dezastrul ăsta.

Mașina s-a îndepărtat, iar noi am intrat. În clipa în care am pășit în camera principală, oamenii au început să se holbeze și să șoptească între ei.

— Trent! a făcut Shepley, cu un zâmbet larg pe chip.

— Tocmai l-am văzut pe Travis, a spus Trenton, făcând un gest în spate.

Shepley a chicotit.

— Da. Se vor împăca în seara asta.

Trenton a dat din cap.

— Sunt nebuni.

Kody a făcut un pas în față.

— Îi căutăm pe Brazil și pe Raegan. I-ai văzut cumva?

Shepley s-a uitat în jur și apoi a ridicat din umeri.

— În ultima vreme nu.

I-am căutat la parter, la etajul unu și la mansardă. Kody n-a ratat nicio cameră, nici măcar debaralele. Când am ajuns pe balcon, l-am găsit pe Brazil.

— Jason, am spus eu.

El s-a întors. A dat din cap către Trenton, dar pe Kody l-a privit în fugă.

— Asta e o petrecere Sig Tau, băieți. Îmi pare rău, dar nu puteți rămâne.

— Eu fac parte din Sig Tau, a zis Trenton.

— Nu te supăra, omule, dar nu mai faci.

Kody s-a întors cu umărul către Brazil, încercând din răsputeri, în mod evident, să se stăpânească și să nu-l atace.

— Unde-i Ray?

Brazil a scuturat din cap și a privit în jos. Apoi și-a ridicat ochii spre mine.

— Am încercat să fac relația asta să meargă. Chiar am încercat, în tot timpul ăsta. Dar nu pot suporta o persoană disperată.

Kody s-a aplecat mai tare, iar Trenton i-a pus o mână în piept.

— Nu e disperată, a spus el printre dinți. Ar trebui să fii recunoscător pentru timpul pe care vrea să-l petreacă alături de tine.

Brazil a dat să răspundă, dar am ridicat mâna.

— Jason, n-am venit aici să te judecăm.

— Vorbește pentru tine, a mârâit Kody.

Mi-am smucit capul către el și către silueta lui masivă.

— Nu ne ajuți deloc. Taci.

— Știi cumva unde e? a întrebat Trenton. Am venit doar s-o ducem acasă.

A scuturat din cap.

— N-am văzut-o.

L-am lăsat singur pe Brazil și am coborât la primul etaj. Apoi am ieșit din clădire, iar Trenton m-a cuprins cu o mână, ca să mă încălzească.

— Acum ce facem? a întrebat Kody.

— Încercăm s-o sunăm, am zis eu, dârdâind.

Ne-am dus înapoi la camionetă și am încremenit când am dat cu ochii de Raegan, care stătea pe bordură, lângă roata mașinii lui Kody.

— Ray? a zis Kody.

Ea s-a ridicat, s-a răsucit și a ridicat telefonul.

— A murit bateria, a strigat ea.

Kody a luat-o în brațele lui imense, iar ea l-a cuprins, în lacrimi. S-a urcat în camionetă cu ea în brațe, după care Trenton și cu mine ne-am suit pe partea cealaltă. În mod ciudat, Raegan nu avea chef să discute despre cearta ei cu Brazil. În schimb, subiectul de conversație era Travis.

— După care a zis „în ciuda ororii absolute de a-ți pierde cel mai bun prieten, pentru că ai fost suficient de prost ca să te îndrăgostești de ea" sau ceva de genul ăsta.

Și-a pus palma pe pieptul lui Kody.

— Am murit.

M-am uitat la Trenton, dar nu părea deloc amuzat, așa cum mă așteptam să fie, ci pierdut în gânduri.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— A căzut fulgerul prea aproape de casă, a zis el.

L-am sărutat pe obraz.

— Iubitule. Încetează. Noi suntem în regulă.

— Nici măcar n-am pregătit cina.

— Hai să mergem la magazin, a spus Kody. Facem niște cumpărături. Gătesc eu.

— Și eu te ajut, a zis Trenton.

— Ah, avem de toate, am zis. Am rezerve pentru multă vreme.

— Ai și paste în formă de scoică? a întrebat Kody.

— Da, am zis eu cu Raegan la unison.

— Unt? a întrebat Kody.

Am încuviințat amândouă.

— Făină? Condimente?

M-am uitat la Trenton, care a dat din cap.

— Lapte? Brânză Jack?

Am dat din cap că nu.

— Avem brânză tartinabilă cu ardei, în schimb.

Kody a dat scurt din cap.

— E bună și aia. Roșii? Ardei iuți? Crutoane?

— N-avem crutoane, a spus Trenton.

Kody a tras de volan la dreapta și am mers până la el acasă. S-a dus înăuntru, unde a stat mai puțin de un minut, apoi am pornit din nou la drum, cu o cutie de crutoane la bord.

— Mor de foame, am spus. Ce vrei să ne gătești?

— O cină rafinată pentru Ziua Îndrăgostiților, a spus Kody, pe un ton dramatic. Hamburger cu brânză, rețeta din Sud-vest.

Am râs cu toții, dar stomacul îmi chiorăia. Suna atât de apetisant.

Trenton mi-a șoptit la ureche:

— Îmi pare rău că nu te-am scos la cină.

I-am cuprins brațul.

— E mult mai bine decât am plănuit.

M-a sărutat pe obraz și m-a luat în brațe.

— De acord cu tine.

23

Chiar dacă aveam doar câteva cursuri, examenele parțiale tot mă stresau din cale-afară. Kody, Raegan, Gruber, Blia și cu mine învățam cu toții la Red până se aglomera sau când nu prea erau clienți, iar Trenton mă ajuta să învăț la Skin Deep. Vacanța de primăvara se apropia cu pași repezi și de-abia așteptam zilele libere și banii în plus pe care îi puteam câștiga dacă lucram niște ore suplimentare, dar mai întâi trebuia să-mi iau examenele.

Prima săptămână din martie a fost un haos total, iar săptămâna examenelor parțiale a fost și mai rea, dar, chiar dacă mi-a mâncat tot timpul, mi-am terminat testele și am fost suficient de mulțumită de ele ca să mă bucur de vacanță.

Duminică seara, după muncă, în loc să mă duc la mine acasă, m-am dus la Trenton. Când Kody nu-și petrecea noaptea la noi în apartament, se ducea Raegan la el. După câteva zile în care s-au întrebat dacă sunt sau nu împreună, și-au reluat relația de unde o lăsaseră și n-o văzusem niciodată pe Raegan mai fericită. Luna lor de miere începea să mă stingherească, totuși, chiar dacă mă bucuram

din nou de micul dejun pregătit de Kody. Oricât de tare îmi plăcea s-o văd cu zâmbetul pe buze, a rămâne să dorm la Trenton era o fericire, din mai multe puncte de vedere.

Luni dimineață, m-am răsucit în pat și-am început, încet-încet, să mă trezesc. Trenton dormea cu tot trupul deasupra mea. Ne țineam noaptea în brațe când unul, când celălalt, devenise ritualul nostru. Eu mă simțeam mai bine dacă dormeam pe partea dreaptă, iar Trenton pe stânga, așa că ne suceam și ne învârteam o grămadă.

Am căscat și, din obișnuință, Trenton m-a tras și mai aproape de el. Pereții lui albi erau plini de fotografii de familie, cu rame arămii, portrete ale mamei sale și multe instantanee cu noi: la Red Door, la Skin Deep, dar și poza ridicolă în care sărbătoream împreună terminarea celui de-al șaselea tatuaj al meu, un păun complicat, cu nuanțe aprinse de galben, albastru, verde, roșu și violet, ce mi se întindea de la șold până la jumătatea coastelor. Trenton zicea că e cel mai frumos tatuaj pe care îl făcuse vreodată și îl mângâia cu tandrețe noaptea, înainte să adoarmă.

Trupul meu devenise o operă ambulantă de artă și asta nu mă deranja deloc. Trenton mă mai întrebase de câteva ori de ce mai lucram la salon, deși Coby își terminase programul de dezintoxicare și era din nou pe picioarele lui, iar eu îl necăjeam răspunzându-i că stau pentru tatuajele gratuite. Deși Trenton mi le-ar fi făcut oricum gratis – unul dintre avantajele de a fi iubita artistului.

Între programări, Trenton desena și mâzgâlea la mine la recepție și, când mă îndrăgosteam de o schiță, el mi-o tatua pe piele. Aveam originalele înrămate și agățate la mine în dormitor, iar Trenton avea propriile creații la el în pat.

M-am sculat și m-am târât la baie. Lumina soarelui care se reflecta în pereții albi și strălucitori m-a făcut să mijesc ochii. M-am lovit cu degetele de la picior în suportul de prosoape pe care îl ajutasem să-l cumpere, apoi am deschis dulapul cu medicamente ca să-mi iau periuța de dinți pe care o țineam acolo. Era totul foarte

casnic și, deși aveam senzația că nu pot face asta, am făcut-o... și savuram fiecare moment.

M-am așezat pe canapeaua de un portocaliu-aprins și m-am frecat la ochi. La acel moment al dimineții, dacă jaluzele erau ridicate, soarele se reflecta în mozaicul de sticlă colorată și de oglinzi agățat deasupra canapelei și împrăștia milioane de curcubeie pe peretele opus. Îmi plăcea la nebunie să stau cu o ceașcă de cafea în mână și să mă bucur de priveliște. Numai la Trenton beam cafea. Raegan și cu mine nu aveam filtru, iar aici puteam să-mi fac o ceașcă de cafea când voiam.

Trenton a apărut împleticindu-se din dormitor și s-a frecat pe față.

— Sunt obosit pentru un motiv anume, a zis el, cu un glas jos și răgușit.

S-a așezat lângă mine și și-a pus capul la mine în poală. Îl tunsesem cu o seară înainte, așa că avea părul mai aspru la atingere, când îmi treceam degetele prin el.

— Nu uita, a spus el.

— Știu. Lupta lui Travis poate fi oricând și trebuie să te duci în clipa în care te sună ca să stai cu ochii pe Abby.

— Sper că nemernicul ăla care a atacat-o ultima dată își face apariția. O să-și dorească să-l fi bătut Travis mai degrabă.

— Dacă îl bați mai rău decât Travis, îl omori. Deci să sperăm că nu apare.

— Poți sta la mine în apartament cât fac eu pușcărie.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce-ar fi să nu ajungi la pușcărie? Îmi plac lucrurile așa cum sunt ele acum.

Și-a ridicat privirea către mine.

— Îți plac?

— La nebunie.

— Am o cheie cu numele tău pe ea.

— E prea devreme, iubitule, nu-ncepe, am gemut eu.

S-a ridicat.

— Într-una din zilele astea n-o să te mai rog și-o să-ți lipsească asta.

— Mă îndoiesc.

— Te îndoiești că n-o să te mai rog sau te îndoiești c-o să-ți lipsească?

— Amândouă.

S-a încruntat.

— Nu e frumos din partea ta.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să mergem la muncă peste câteva ore.

— Nu, nu trebuie. Am cerut zi liberă.

— Atunci eu trebuie să merg la muncă peste câteva ore.

— Am cerut zi liberă pentru amândoi.

Am ridicat din sprâncene.

— De ce?

— Pentru că sunt de serviciu la Trav și m-am gândit că poate vrei să vii și tu.

— Nu poți să-mi iei orele de muncă și să nu mă întrebi, Trenton. Și Cal n-ar trebui să te lase să faci astfel de manevre.

— E doar o zi. Și oricum n-ai nevoie de a doua slujbă.

— Îmi place să lucrez și nu contează dacă am sau nu nevoie, ai întrecut limita. Sunt banii mei, Trenton. Nu e în regulă, am zis și m-am ridicat în picioare.

El și-a trântit capul pe perne, apoi a venit după mine în dormitor.

— Bine. Îl sun pe Cal și îi spun că tu vii la muncă.

— Nu, eu îl sun pe Cal. De când trebuie să vorbești tu cu șeful în locul meu? am zis, în timp ce îmi trăgeam pe mine jeanșii și un tricou.

Trenton și-a lăsat umerii în jos.

— Nu te duce, iubito, te rog. De-abia așteptam să-mi petrec ziua asta cu tine. Îmi pare rău.

Mi-am pus pantofii și haina, iar după ce mi-am adunat telefonul, cheile și geanta m-am îndreptat către ușa de la intrare.

Trenton și-a lipit palma de ușă.

— Nu pleca supărată.

— Nu sunt supărată. Sunt furioasă. Uite exact de-asta nu vreau să mă mut cu tine, Trenton. Nu vreau să-mi distrugi viața.

— Nu încerc să-ți distrug viața! Încercam să fac un gest drăguț!

— Bine, dar înțelegi de ce cred că ai depășit limita?

— Nu, cred că exagerezi.

Am oftat.

— Plec. Dă mâna la o parte.

N-a dat-o.

— Trenton, te rog, dă mâna la o parte. Vreau să mă duc acasă.

A tresărit.

— Acasă. Asta e casa ta. Ai stat aici toată săptămâna. Ți-a plăcut la nebunie! Nu știu de ce ești atât de încăpățânată. Te gândeai să te muți la dracu' în California cu cretinul ăla după mai puțin timp decât cel petrecut împreună cu mine.

— T.J. locuia în apartamentul ăla *de doi ani!* Era un pic mai pe picioarele lui!

Trenton a rămas cu gura căscată, de parcă l-aș fi împușcat.

— La naiba, scumpo. Nu te abține.

M-am crispat toată.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău.

A făcut un pas către mine, iar eu m-am ferit. Oricât de mult l-ar fi rănit comparația cu T.J, micul meu gest reflex l-a rănit și mai tare.

A vorbit încet și lent.

— Nu te-aș lovi *niciodată*.

— Știu. A fost doar din obișnuință... eu...

S-a îndepărtat de mine, s-a dus în dormitor și a trântit ușa. Am ridicat înfricoșată din umeri și am închis ochii.

După câteva secunde, un zgomot îngrozitor s-a auzit din cameră, de parcă Trenton ar fi dărâmat dulapul, dar n-aveam cum să fiu sigură. N-am mai stat să aflu ce se întâmplase. Am fugit pe ușă, am coborât scările și am sărit în Jeep.

***

Pentru că studenții erau în vacanță, salonul era pustiu. Orele treceau fără niciun client, iar vina a început să mă cuprindă. Trenton știa că o să ne plictisim de moarte la muncă, deci avea logică să ne luăm zi liberă. Totuși, nu-mi puteam cere scuze pentru ceea ce simțeam. Făcusem eforturi mari ca să devin independentă și nu era nimic greșit să doresc să-mi păstrez libertatea pentru cât mai mult timp posibil.

Stăteam la recepție și-mi legănam picioarele. Hazel ședea pe canapeaua de lângă ușa de la intrare și-și pilea unghiile până acestea s-au transformat în niște gheare.

— Avea dreptate, a zis ea.

— Cu ce anume? am întrebat, ofticată.

— Cu T.J. era gata să te muți. De ce nu cu Trent? Și el e pe picioarele lui.

— Nu mă face să mă simt și mai prost decât mă simt deja. Eram doar supărată.

— Știe.

— Atunci de ce nu m-a sunat?

— Poate că și el se simte vinovat. Poate că e înspăimântat de faptul că te-ai ferit de el.

— A fost un reflex. Nu l-am putut controla.

— Știe. În adâncul sufletului, știe. Cred că doar s-a supărat foarte tare. Spusese înainte că scopul lui e să te protejeze, nu-i așa?

— Așa a zis.

— Dar apoi te-a speriat.

— Fără să vrea.

— Totuși. Îmi dau seama de ce s-a supărat atât de tare. Calvin! a strigat ea, făcându-mă să tresar.

— Ce e? a strigat și el.

— Hai să închidem spelunca asta! N-a venit nimeni toată ziua și Cami trebuie să plece oricum la Red.

Calvin a venit la recepție, fără niciun fel de expresie pe față.

— Mi-ai numit cumva salonul speluncă?

— Da, a spus ea. Sunt concediată?

— Bishop a trecut pe aici? a întrebat el.

Hazel a dat din cap.

— Da, dar peste un sfert de oră a primit un mesaj. E o luptă diseară.

— Poftim? am zis eu și m-am ridicat în picioare. Acolo s-a dus?

Hazel a aprobat.

— Da? Și?

— Deci Trent o să se ducă acolo diseară. Pariază bani mulți și trebuie s-o și păzească pe Abby în locul lui Travis. Cred că a atacat-o cineva ultima oară.

— Pe bune? a făcut Hazel, cu ochii căscați.

— Putem închide, dacă retractezi ce ai spus despre salon și dacă putem bea pe gratis la Red, a spus Calvin, uitându-se la mine.

Am scuturat din cap.

— Vă cumpăr eu primul rând, dar băutura gratis înseamnă faliment, deci răspunsul e nu.

— Retractez, a spus Hazel. Ăsta e cel mai frumos și mai grozav salon care a existat vreodată și nu-mi doresc să plec niciodată de aici. Mai puțin acum.

Calvin a dat din cap.

— Ne vedem acolo.

Hazel a bătut din palme.

— Am cea mai tare! Slujbă! Care există!

S-a ridicat și s-a repezit în atelier, să-și ia lucrurile.

Eu am închis casa și computerul, iar Calvin a stins luminile din spate.

M-am dus către Jeep, dar m-am oprit când l-am văzut pe Trenton sosind. A parcat repede și a sărit din mașină. Mi-a smuls cheile din mână, a deschis portiera Jeepului, a pornit motorul și a ieșit.

— Diseară e lupta. La Keaton Hall. Trebuie să plec, am întârziat deja, dar voiam să te văd.

M-a sărutat pe obraz.

M-am simțit cuprinsă de o senzație ciudată de panică, de parcă și-ar fi luat adio. L-am apucat de tricou, oprindu-l din drum.

— Suntem în regulă? l-am întrebat.

Părea ușurat.

— Nu, dar vom fi.

A zâmbit oarecum trist și gropița i s-a ivit pe obraz.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt un distrus, dar că o scot eu la capăt. Jur. Doar... să nu renunți la mine, bine?

Am scuturat din cap.

— Încetează.

— Trebuie să plec, iubito.

M-a sărutat pe frunte, apoi a fugit la mașină.

— Sună-mă când se termină. Am o presimțire ciudată.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Și eu. Asta înseamnă că o să câștig o grămadă de bani diseară.

A ieșit cu spatele de pe alee, iar eu am intrat în Jeep. Era cald și-am luat în brațe volanul, copleșită de afecțiunea pentru acest bărbat care întotdeauna a avut atâta grijă de mine. Hazel a claxonat din mașina ei neagră, marca Eagle Talon, iar eu am urmat-o până la Red.

24

— S-a cărat toată lumea. E o tragedie, a spus Raegan. Luptele astea nenorocite. Luptele astea *nenorocite!*

— Ești așa dramatică, i-am zis eu și am privit-o cum aruncă furioasă o monedă în borcanul gol de bacșiș. Mai ții minte ultima oară când ai blestemat luptele? Au venit toți aici după aceea, am muncit ca niște sclave și au fost dați afară înainte să-și comande măcar o băutură.

— Mai țin minte, a spus Raegan, dându-și una peste obraz cu palma.

A pufnit, iar bretonul i s-a ridicat în aer.

— Nu mai fi atât de tristă, iubito! a strigat Kody din cealaltă parte a încăperii.

O fată a intrat valvârtej, iar Kody a tresărit pentru o fracțiune de secundă. A spus ceva repede unuia dintre cei cinci tipi de la mesele de biliard, l-a apucat de braț și amândoi au ieșit în viteză.

Apoi am observat cum oamenii își verificau mesajele de pe mobile și cum răspundeau la telefoane, fugind apoi afară.

Raegan a observat și ea asta. S-a ridicat în picioare, încruntată.

— Asta-i... chiar ciudat.

I-a făcut semn lui Kody.

— Se bat afară?

El s-a aplecat pe spate, încercând să-i atragă atenția lui Gruber la ușa de la intrare.

— Se întâmplă ceva afară? a strigat el.

Vocea i-a bubuit, peste muzica din club. Kody a dat din cap către Raegan.

— Nimic.

Blia a dat buzna înăuntru, cu telefonul în mână.

— Să dea naiba! E peste tot pe Facebook! a urlat ea. Keaton Hall e în flăcări!

— Poftim?

M-am ridicat în picioare și toți mușchii din corp mi s-au încordat.

— Închide tâmpenia aia! a strigat Hank către DJ.

Muzica a tăcut, iar Hank a luat telecomanda și a aprins televizorul pe care vedeam de obicei meciurile. A tot schimbat canalele până a ajuns la știri.

Imaginea întunecată tremura, dar, în cele din urmă, s-a limpezit. Fumul ieșea din Keaton Hall și studenții înspăimântați alergau pe peluză. Pe ecran scria *Imagini filmate de un amator cu telefonul mobil lângă sala Keaton de la Universitatea Eastern State.*

— Nu. Nu! am strigat și mi-am luat cheile de la mașină.

Am împins ușa batantă a barului și am făcut doi pași înainte ca Hank să mă tragă înapoi.

— Ce faci? a spus el.

— Trent e înăuntru! E la lupta lui Travis!

M-am smucit din strânsoarea lui, dar el nu mi-a dat drumul.

Jorie și-a făcut apariția lângă noi, cu ochii scânteind.

— Nu te poți duce acolo, Cami. E un ditamai incendiul!

M-am zbătut în brațele lui Hank.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul! am țipat.

Kody a venit și el, dar în loc să mă ajute, m-a ținut locului. Gruber s-a apropiat și el pe după colț, dar s-a oprit la câțiva metri distanță, privind toată scena cu ochii căscați.

— Șșșt, a făcut Raegan și m-a desprins blând din brațele lor. Sună-l, a zis ea și mi-a întins telefonul.

L-am luat, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât nu puteam apăsa pe taste. Raegan mi-a luat telefonul înapoi.

— Ce număr are?

— 4021448, am spus eu și am încercat să nu mă panichez și mai tare.

Inima îmi bătea atât de rău încât credeam c-o să-mi sară din piept și gâfâiam după lupta cu Hank și Kody.

Am așteptat. Nimeni nu mișca. Nimeni nu vorbea. Raegan îmi evita privirea până când ochii ni s-au întâlnit. A scuturat din cap.

Nu le-am mai dat ocazia să mă prindă din nou. Am fugit către ușă, am ieșit repede și m-am dus la Jeep. Mâinile încă îmi tremurau, am încercat de câteva ori să bag cheile în contact, dar după ce motorul a pornit am demarat în goană din parcare.

Campusul era la zece minute distanță și am trecut cu roțile peste câteva borduri ca să evit aglomerația și să trag în parcarea cea mai apropiată de Keaton Hall. Peisajul era mult mai înspăimântător. Apa din mașinile pompierilor inundase deja pământul și ajunsese la asfalt. Am luat-o la fugă pe peluză și bocancii mi s-au scufundat în iarbă.

Luminile roșii și albastre ale mașinilor de salvare străluceau pe clădirile învecinate. Kilometri întregi de furtunuri legate la hidranți pătrundeau pe ușile și ferestrele sălii Keaton, purtate de pompierii care se duseseră în calea primejdiei. Oamenii țipau și plângeau, se strigau unii pe alții. Zeci de trupuri erau așezate într-un șir, acoperite cu pături galbene, de lână. Am mers pe lângă ele, uitându-mă la pantofi, și m-am rugat să nu dau cu ochii de cizmele galbene de lucru ale lui Trenton. Când am ajuns la capătul rândului, m-am retras. Unui picior îi lipsea tocul pantofului. Celălalt picior era desculț,

cu o pedicură impecabilă. Unghia degetului mare era pictată cu un model în zigzag, alb cu negru, și cu o inimioară roșie. Nu știu cine era, dar trăia când își făcuse pedicura, iar acum zăcea fără suflare pe pământul rece și ud.

Mi-am dus mâna la gură și m-am uitat în jurul meu.

— Trent! am urlat. Trenton Maddox!

Cu cât trecea timpul, cu atât mai multe cadavre era scoase și din ce în ce mai puțini oameni erau salvați. Parcă era o zonă de război. Mulți dintre clienții mei obișnuiți mergeau la luptele astea – colegi de clasă, din facultate sau din liceu. De când ajunsesem la fața locului, nu mă întâlnisem cu niciunul dintre ei. Nu i-am văzut nici pe Travis, nici pe Abby, și mă întrebam dacă și ei erau printre morți. Chiar dacă Trenton ar fi scăpat, dar fratele lui nu, ar fi fost devastat. După o vreme, atmosfera a devenit bizar de calmă. Plânsetele se transformaseră în suspine și nu se mai auzea decât zgomotul furtunurilor și, din când în când, pompierii care se strigau între ei. Am început să tremur și pentru prima oară mi-am dat seamă că nu am haină pe mine.

Mi-a sunat telefonul și aproape că mi-a căzut din mână când l-am dus la ureche.

— Alo? am strigat.

— Cami? a zis Raegan. Stai acolo! Trent e pe drum înspre tine!

— Ce? Ai vorbit cu el?

— Da! E în regulă! Stai acolo!

Am închis și am strâns telefonul la piept. Tremuram necontrolat și-am început să mă uit în jur, în speranța că Raegan avea dreptate. Trenton a apărut, la o sută de metri distanță, alergând cu toată viteza înspre mine.

Picioarele mi s-au înmuiat și am căzut în genunchi, printre suspine. Trenton a căzut și el în genunchi și m-a cuprins cu brațele.

— Te-am prins! Sunt aici!

Nu puteam vorbi. Nu puteam decât să plâng și să mă agăț de cămașa lui. Trenton și-a scos haina și mi-a pus-o pe umeri, apoi m-a luat din nou în brațe, legănându-mă ca să mă calmez.

— E-n regulă, iubito, a spus el, cu voce calmă și liniștitoare.

Avea fața pătată de funingine și sudoare, iar cămașa îi era teribil de murdară. Mirosea ca un foc de tabără, dar eu tot mi-am îngropat obrajii în pieptul lui.

— Travis și Abby? am întrebat, într-un final.

— Sunt bine. Haide, a spus el și s-a ridicat în picioare. Haide acasă, unde-i cald și bine.

Trenton a condus până la apartamentul meu. Hank închisese barul în semn de doliu, așa că Raegan și Kody se înghesuiau pe canapea, uitându-se la știri, în vreme ce Trenton și cu mine am făcut, pe rând, duș.

Mi-am tras pe mine o pereche curată de pantaloni gri de trening și niște șosete pufoase și l-am luat în brațe pe Trenton la mine în dormitor. L-am îmbrățișat cu putere și mi-am așezat tâmpla pe pieptul lui. Părul meu umed se lipise de tricoul lui cu *Spaceballs*, dar nu-i păsa. Totul era foarte greu de procesat, așa că am stat în tăcere, unul în brațele celuilalt, până când eu am izbucnit din nou în plâns.

Kody mi-a bătut la ușă, apoi a intrat, urmat de Raegan. Ea evita să mă privească în ochi.

— Tocmai i-au luat interviu mamei lui Baker. N-a supraviețuit.

Eram devastată, dar nu mai aveam lacrimi. Am închis pur și simplu ochii și-am simțit cum îmi tremură buzele. Trenton m-a luat în brațe și amândoi am sărit ca arși când a sunat telefonul.

S-a uitat prelung la el. Telefonul a sunat din nou.

— E doar un număr.

— Local? am întrebat.

A sunat și a treia oară. Trenton a scuturat din cap.

— Răspunde.

A dus telefonul la ureche, șovăitor.

— Alo?

După o scurtă pauză, și-a lăsat telefonul în poală.

— Prea târziu.

Kody și Raegan s-au dus la culcare, dar eu am rămas acolo, în brațe la Trenton. Nu voiam să sting luminile. Voiam să-l văd, cu ochii mei, și să știu că era viu și nevătămat.

Trenton și-a trecut degetele prin păr.

— Am abandonat-o, a zis el.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Pe cine?

— Pe Abby. Travis n-a putut să ajungă la noi. Voia să iasă pe unde intra toată lumea, iar Abby voia să ne bage pe ușa din spate. Ne-am pierdut. Ne-am întâlnit cu un grup de fete rătăcite. Se țineau după un tip, care era la fel de pierdut ca ele. M-am panicat.

A clătinat din cap, cu ochii fixați pe un perete.

— Și am abandonat-o, în gâtu' mă-sii.

O lacrimă i-a căzut pe obraz și și-a coborât privirea.

— A ieșit, am zis eu, mângâindu-l pe coapsă.

— I-am promis lui Travis că o să am grijă de ea. Și când a fost vorba de o situație de viață de moarte, am dat bir cu fugiții.

L-am prins de bărbie și l-am întors cu fața la mine.

— N-ai dat bir cu fugiții. Ai instincte puternice, iar mama ta este în lumea cealaltă și are grijă de tine. Ce s-a întâmplat cu grupul pe lângă care ați trecut?

— Am spart o fereastră și l-am ajutat pe tip să se urce pe ea, iar el le-a ajutat pe fete să iasă pe acolo.

— Le-ai salvat viețile. Tipul ăla nu s-ar fi descurcat de unul singur. Mama ta l-a ajutat pe Travis s-o găsească pe Abby și pe tine să salvezi mai multe vieți. Asta nu înseamnă că ai dat bir cu fugiții. Asta înseamnă că te-ai implicat.

Trenton a zâmbit ușor și s-a aplecat spre mine ca să mă sărute.

— Mi-era atât de teamă că n-o să te mai văd niciodată.

Buzele au început să-mi tremure din nou și mi-am lipit fruntea de fruntea lui.

— M-am tot gândit la presimțirea aia nasoală pe care am avut-o amândoi mai devreme. Și apoi tu ai plecat, iar mie mi s-a părut că

pleci pentru totdeauna. Nu mi-a fost atât de frică în toată viața mea și asta înseamnă ceva. Tata e destul de înfricoșător.

Telefonul lui Trenton a scos un bip. L-a luat și a citit un mesaj.

— E Brad de la Sig Tau. Am pierdut trei oameni deocamdată.

Umerii mi s-au lăsat în jos.

Trenton s-a încruntat la telefon, a apăsat o tastă și a lipit receptorul de ureche. M-a privit.

— Aveam un mesaj vocal de la numărul ăsta. Nu mi-a trimis niciodată vreo alertă.

— Poate că pentru că n-ai răspuns?

— E de la numărul ăla ciudat.

S-a auzit o voce de femeie zicând *Ăăă* și apoi n-a mai zis nimic. Trenton s-a încruntat și a apăsat pe o tastă. Am auzit sunând de câteva ori, apoi aceeași voce de femeie a răspuns.

— Alo? a țipat ea. Trent?

Trenton a părut derutat și surprins în același timp.

— Abby? Totul e în regulă?

— Da, suntem bine. Tu ce faci?

— Stau cu Cami. E destul de supărată cu incendiul ăsta. I-au murit câțiva cunoscuți.

M-am întins din nou la el în brațe și nu auzeam decât frânturi din ce spunea Abby, cu vocea ei pițigăiată.

— Da, a zis Trenton. E ca o scenă de război acolo. Ce e zgomotul ăla? Te joci cumva? s-a răstit la ea.

M-am ridicat în fund.

— *Poftim?* a zis el, din ce în ce mai tulburat.

Nu se poate așa ceva. N-are cum.

— Bine, cu ce anume? a întrebat el. Abby, nu te mai juca. Spune-mi mai repede.

Eram amândoi extenuați, iar Trenton n-avea chef de jocurile ei. M-am apropiat mai mult de telefon. Trenton îl ținea departe de ureche, ca să aud și eu.

— Au fost foarte mulți oameni la lupta din seara asta. O grămadă au murit. Cineva trebuie să meargă la pușcărie pentru asta.

M-am îndepărtat și am făcut schimb de priviri cu Trenton. Abby avea dreptate. Travis putea fi în mare pericol.

— Crezi că or să dea vina pe Travis? a zis Trenton, cu un ton jos și serios.

Abby îi atrăsese, în sfârșit, atenția.

— Ce-o să ne facem?

M-am înclinat din nou ca să ascult.

— L-am cerut pe Travis în căsătorie.

— Ăă... a făcut Trenton și s-a uitat din nou la mine.

Am ridicat din sprâncene de uimire.

— Bine, și cum o să-l ajute chestia asta?

— Suntem în Las Vegas...

M-am îndepărtat puțin ca să-i văd reacția lui Trenton. Acum el era cel cu sprâncenele ridicate și se încruntase de făcuse riduri pe frunte.

— Abby.

A oftat. Ea a mai spus ceva, cu o voce și mai pițigăiată, care părea din ce în ce mai disperată. Urma să se căsătorească, în speranța că era o soluție suficient de nebunească pentru a-i face pe investigatori să creadă că Travis era în Vegas și nu la Keaton Hall. Am simțit cum mi se frânge inima pentru ei. Eu eram supărată pentru că bărbatul pe care îl iubeam aproape își pierduse viața, dar și ei aveau aceleași temeri, pe lângă faptul că văzuseră moartea cu ochii. Iar acum erau în pericol să fie din nou despărțiți.

— Îmi pare rău, a zis Trenton. Nici el nu și-ar dori să faci asta. Ar vrea să te căsătorești cu el fiindcă așa vrei tu. Dacă o să afle vreodată adevărul, o să fie distrus.

M-am aplecat iar ca să ascult.

— Să nu-ți pară rău, Trent. O să fie în regulă. Măcar o să aibă o șansă să scape. E o șansă, nu-i așa? Una mai mare decât dacă ar fi rămas.

— Așa cred, a spus Trenton, înfrânt.

Abby n-a mai zis nimic.

— Felicitări!

— Felicitări! am zis și eu, încercând din răsputeri să nu par deprimată.

Abby a zis ceva, iar Trenton a dat din cap.

— Așa facem... și e al naibii de ciudat că fratele nostru mai mic e primul care se însoară.

Abby a izbucnit în râs, dar părea extrem de obosită.

— Obișnuiește-te cu ideea.

— Du-te dracului, a zis Trenton. Vă iubesc.

A închis și a aruncat telefonul la capul patului. După ce s-a uitat prelung la ușile stricate ale dulapului meu, a râs scurt.

— Trebuie să le repar.

— Chiar te rog.

— Travis se însoară înaintea mea. Nici nu știu ce părere trebuie să am despre asta.

— Le urezi toate cele bune. Poate rămân căsătoriți pentru totdeauna și fac zece copii sau poate că divorțează la anul. Toate astea dacă Travis nu ajunge la...

Trenton și-a coborât privirea la mine.

— Pariez pe scenariul cu cei zece copii.

— Și eu, am spus.

S-a sprijinit cu capul de tăblia patului și a închis ochii.

— O să mă însor cu tine într-o zi.

Am zâmbit.

— Când o zbura porcul.

A ridicat din umeri.

— Pot să pun porcul în avion. Nicio problemă.

— Bine, când o să dansezi într-o pereche pe bikini gen Britney Spears în fața tatălui tău. Atunci o să ne căsătorim.

A tras aer în piept, îndelung și profund, apoi l-a dat pe tot afară.

— Îți accept provocarea.

25

A fost ciudat să ne-ntoarcem în campus luni dimineață. Copacii erau decorați cu panglici negre, iar Keaton Hall era înconjurată cu bandă galbenă pusă de polițiști. Toată lumea vorbea pe holuri, în lifturi, pe scări. Oamenii discutau despre incendiu, despre cine a murit și cine a supraviețuit și despre a cui era vina. Bârfeau și despre inelele de pe degetele lui Travis și Abby și începuse să circule și un zvon despre o sarcină.

I-am lăsat să vorbească. Era plăcut să auzi vorbindu-se și altceva decât teorii și conspirații despre incendiu. Poliția trecuse deja pe la Jim și discutase cu Trenton, așa că nu voiam să arăt nimănui că știu ceva.

După cursuri, m-am târât prin peluza noroioasă până la Ștrumf și am dat cu ochii de T.J., care se sprijinea de capota Jeepului, tastând ceva pe telefon. S-a ridicat când m-a văzut acolo, la câțiva metri distanță. Mi-am continuat încet drumul.

— Mă întrebam dacă te vei întoarce, am zis.

— Am luat primul avion.

— Ca să vezi dacă e toată lumea bine?

A dat din cap.

— Ca să estimez pagubele.

— Ce poți face tu?

A clătinat din cap.

— Amândoi sunt implicați.

— Nu-l amesteca pe Trent, m-am răstit eu.

A râs scurt, surprins de furia mea.

— Nu e vorba de mine, Camille.

— Dacă n-ai venit cu treabă, atunci de ce ești aici?

— Nu pot să-ți dau detalii, Camille, știi asta. Dar aici și acum am venit ca să te văd pe tine.

Am scuturat din cap.

— T.J., am discutat despre asta. Aparițiile tale haotice fac lucrurile și mai dificile decât ar trebui să fie. Dacă totuși ai venit să mărturisești...

A făcut semn că nu.

— Nu pot face asta acum.

— Atunci ar trebui să pleci.

— Voiam doar să te salut.

— Salut, i-am zis, cu un zâmbet slab.

S-a aplecat ca să mă sărute pe obraz, iar eu m-am ferit. Oricât ar fi dorit să pretindă că era un gest inocent și prietenos, știam amândoi că nu era așa.

— Iar acum îți spun la revedere.

— La revedere.

T.J. a dat din cap, apoi s-a răsucit și s-a îndepărtat.

M-am dus acasă să mănânc ceva înainte de a pleca la salon și eram tristă. Mi-am făcut câteva sendvișuri cu șuncă și cașcaval și am mâncat unul pe drum. M-am gândit tot timpul la jucăriile de pluș și la florile care începuseră să se adune în fața la Keaton.

Când am ajuns la Skin Deep, am văzut că mașinile lui Trenton și Hazel erau deja acolo. Am intrat, dar nu era nimeni la recepție sau

în vestibul. Am făcut câţiva paşi pe hol, dând imediat cu ochii de bocancii galbeni ai lui Trenton.

— Fă-o naibii odată, Hazel! Aştepţi întoarcerea lui Iisus? Ce mama dracului!

— Nu, a zis ea cu drăgălăşenie, uitându-se la mine. O aşteptam pe ea.

I-a străpuns urechea, iar el şi-a înăbuşit un geamăt, apoi a scos un şir de înjurături – pe unele dintre ele nu le auzisem niciodată.

— Eşti frumos! a spus ea.

— Pe bune? Eu îmi pun cercei de dragul tău, iar tu îmi spui că sunt frumos? Ce-ar fi să-mi spui că sunt masculin? Armăsar? Şmecher?

— Drăguţ! a zis Hazel şi l-a sărutat pe frunte.

Trenton a mârâit.

— Ţi-am adus un sendviş cu şuncă şi caşcaval, am zis, ciugulind dintr-al meu. E în sertarul de jos, la recepţie.

Trenton mi-a făcut cu ochiul.

— Te iubesc, scumpo.

— Mai departe! a zis Hazel.

Zâmbetul lui Trenton s-a evaporat.

Hazel l-a înţepat din nou, iar Trenton s-a sprijinit cu ambele picioare de podea, dar n-a mai scos niciun sunet.

— Uite, de-asta am aşteptat-o pe iubita ta. Ca să nu plângi. La naiba, i-o tragi lui Cami în fiecare noapte şi scula ta e mai mare decât un cercel.

M-am încruntat.

— Nu era necesar. Trebuie să ţi-o tragi. Faci numai aluzii în ultima vreme.

Hazel s-a strâmbat.

— Mie-mi spui!

Trenton zâmbea ironic.

— Dar are dreptate, păpuşică. Am scula mai mare decât un cercel.

M-am înecat de râs.

— Am plecat de aici.

M-am întors la recepţie, am aruncat la gunoi restul sendvişului şi m-am apucat de organizat formulare, numărându-le ca să văd pe care trebuie să le multiplic. Apoi m-am dus la xerox, dar n-am avut prea mult timp la dispoziţie să mă ocup de asta. După-amiaza a început să plouă cu studenţi care voiau să-şi facă tatuaje în memoria colegilor morţi, a băieţilor şi fetelor din frăţii. Ba chiar a venit şi un tată care voia să-şi facă un tatuaj în memoria fiicei sale.

M-am întrebat dacă vreunul dintre cei care au intrat pe uşă o cunoştea pe fata cu pedichiură impecabilă. Mi-am închis ochii strâns şi-am încercat să mă gândesc la ceva mai plăcut. La ora închiderii, eram cu toţii extenuaţi, dar Trenton şi Bishop n-au plecat până când nu i-au tatuat pe toţi care veniseră.

Când ultimul client a părăsit clădirea, am făcut câteva mişcări, în timp ce stingeam computerul, ca să-mi dezmorţesc spatele înţepenit. Mocheta din salon era pusă direct pe gresie şi era o adevărată tortură să stai pe ea toată ziua.

Hazel se dusese deja acasă, iar Calvin a dispărut şi el la cinci minute după plecarea ultimului client. Bishop şi Trenton s-au spălat, apoi m-au aşteptat la recepţie.

Bishop se holba la mine şi nu mi-a luat mult ca să-l observ.

— Ce e? am întrebat, pe un ton puţin răstit.

Eram obosită şi n-aveam chef de ciudăţeniile lui.

— Te-am văzut ieri.

— Da?

— Te-am *văzut* ieri.

M-am uitat la el ca la un nebun şi la fel s-a uitat şi Trenton.

— Te-am *auzit*, am zis, plină de scârbă.

— L-am văzut şi pe T.J.. Ăla era T.J., nu-i aşa?

A accentuat cele două litere. Ştia.

O, Dumnezeule.

Trenton s-a uitat imediat la mine.

— T.J.? E în oraș?

Am ridicat din umeri și-am încercat să nu-mi dau emoția pe față, ca și cum viața mea ar fi depins de asta.

— A venit să vadă dacă familia lui e în regulă.

Trenton a mijit ochii și a strâns din dinți.

— Sting eu luminile, am zis, apoi m-am dus pe hol și am deschis panoul principal.

Am închis întrerupătoarele și m-am întors în vestibul. Bishop și Trenton încă stăteau acolo, doar că acum Trenton se uita urât la Bishop.

— Ce anume ai văzut? a întrebat Trenton.

— Îți spun eu. Dar promite-mi că o să raționezi înainte să acționezi. Promite-mi că mă lași să-ți explic.

Știam că nu-i pot explica totul. Doar trăgeam de timp.

— Cami...

— Promite-mi!

— Promit! a mârâit el. Despre ce vorbește Bishop?

— Era lângă mașina mea când am ieșit de la cursuri. Am vorbit puțin. N-a fost mare lucru.

Bishop a scuturat din cap.

— În mod clar eu n-am văzut asta.

— Care mama dracului e problema ta? am șuierat eu.

A ridicat din umeri.

— Cred doar că Trent trebuie să afle.

— Ce să afle? am țipat. Nu s-a întâmplat nimic! A încercat să mă sărute, dar m-am ferit! Dacă ai văzut altceva ești un mincinos nenorocit!

— A încercat să te sărute? a zis Trenton, pe un ton coborât și amenințător.

— Chiar s-a ferit, a spus Bishop. Hai că plec. Ne vedem.

— Du-te dracului! am țipat eu și-am aruncat cu toată agenda mea plină de agrafe pentru hârtie după el.

Mi-am tras repede haina pe mine și am ieșit, dar Bishop deja pleca din parcare. Trenton a ieșit și el, iar eu am încuiat ușa.

Trenton a clătinat din cap.

— Am terminat cu chestia asta, Cami. Am terminat.

Mi s-a încordat tot trupul.

— Ai terminat.

— Da, m-am săturat. Credeai că o să înghit treaba asta la nesfârșit?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți, care mi s-au întins pe obraji.

— Nici măcar nu l-am sărutat! Nu s-a întâmplat *nimic*!

— Atunci de ce plângi? Plângi după el? Hai că asta e tare, Cami!

— Nu, nu plâng după el! Nu vreau să ne despărțim! Te iubesc!

Trenton a făcut o pauză, apoi a clătinat din cap.

— N-am terminat-o cu tine, iubito. Cu el am terminat-o.

Glasul i-a devenit din nou amenințător.

— Iar el a terminat-o cu tine.

— Te rog, am zis și am întins mâna spre el. I-am explicat. Acum știe. A fost doar ultima întâlnire, cred.

A dat din cap, furios.

— Crezi?

Am dat și eu repede din cap, implorându-l din priviri.

Trenton a scos cheile de la mașină.

— Încă e în oraș?

Nu i-am răspuns.

— Unde stă?

Mi-am împreunat degetele și mi le-am dus la buze.

— Trenton, ești obosit. Au fost niște zile nebune. Exagerezi.

— Unde mama dracului stă? a urlat el.

Venele de la gât și frunte stăteau să-i pocnească și a început să tremure din tot trupul.

— Nu pot să-ți spun, am zis și am scuturat din cap.

— Nu vrei să-mi spui, a zis el, gâfâind. Ai de gând... ai de gând să-l lași să-și bată joc de noi în continuare?

Am tăcut mâlc. Nu puteam să-i spun adevărul, deci n-avea niciun rost.

— Mă iubești? m-a întrebat el.

— Da, am țipat și am întins mâna către el.

S-a ferit.

— De ce nu-i spui, Cami? De ce nu-i spui că ești cu mine?

— Știe.

Trenton s-a frecat la nas cu dosul mâinii și a dat din cap.

— Atunci am stabilit. Singura cale de a-l face să stea departe de tine e să-l omor în bătaie.

Știam că asta se va întâmpla. Știam și totuși am făcut-o.

— Mi-ai promis.

— Ai de gând să joci cartea asta? De ce îl protejezi? Nu pricep!

— Nu-l protejez pe el! Te protejez pe tine! am zis, dând din cap.

— O să-l găsesc, Cami. O să-l caut și când o să-l găsesc...

Telefonul mi-a zbârnâit în buzunar, în mod repetat. L-am scos și m-am uitat repede la el. Probabil că Trenton mi-a văzut expresia, pentru că mi l-a smuls din mâini.

— „Trebuie să vorbim", a zis el, citind mesajul.

Era de la T.J.

— Mi-ai promis! am țipat eu.

— Și tu ai promis! a urlat el.

Vocea lui a spart aerul nopții, răsunând în toată parcarea.

Avea dreptate. Promisesem să-i păstrez secretul lui T.J. și să-l iubesc pe Trenton. Nu puteam onora ambele promisiuni. Trebuia să mă întâlnesc cu T.J. Era momentul să-l conving să-mi ia povara asta de pe umeri, dar nu voiam ca Trenton să mă urmărească. Și nu mă puteam întâlni cu T.J. fără ca Trenton să mă urască. T.J. putea pleca a doua zi. Trebuia să mă duc la el imediat.

— Nu te înțeleg, Cami. Tot mai ții la el? Asta e?

Mi-am țuguiat buzele. Vinovăția era teribilă.

— Nu e vorba de asta.

Trenton gâfâia. O lua razna complet. Mi-a aruncat telefonul, apoi a început să se plimbe în sus și-n jos, cu mâinile în șolduri. Telefonul a aterizat pe un petic de iarbă, chiar sub un felinar.

— Du-te și ia-l, i-am zis, cu o voce calmă.

A scuturat din cap.

— Du-te și ia-l! am urlat, arătând către felinar.

Cât Trenton a traversat apăsat ca să găsească telefonul mic și negru în întuneric, am fugit la Jeep și am trântit ușa. Motorul s-a înecat la început, apoi, când a pornit, în cele din urmă, Trenton era deja la geamul meu.

A bătut ușor de câteva ori, cu ochii blânzi.

— Iubito, deschide geamul.

M-am prins de volan și m-am uitat la el pe sub sprâncene, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Îmi pare rău. O să-ți găsesc telefonul. Dar nu pleca supărată.

M-am uitat în față și am deblocat frâna de mână.

Trenton și-a pus mâna pe geam.

— Cami, dacă vrei să te plimbi cu mașina, e-n regulă, dar dă-te la o parte. Te duc eu unde vrei să mergi.

Am clătinat din cap.

— O să afli. Și când o să afli, totul va fi distrus.

Trenton s-a încruntat.

— Ce să aflu? Ce va fi distrus?

M-am întors spre el.

— O să-ți spun. Vreau să-ți spun. Dar nu pot acum.

Am apăsat ambreiajul și am băgat mașina în marșarier, ieșind cu spatele din parcare. Mi-am lăsat bărbia în piept și am plâns pentru câteva clipe.

Trenton încă îmi bătea în geam.

— Uită-te la mine, iubito.

Am inspirat adânc, am băgat în viteza întâi, apoi mi-am ridicat capul, privind drept în față.

— Cami, nu poți conduce în halul ăsta... Cami! a strigat el în timp ce eu mă îndepărtam.

Am ajuns la ieșirea din parcare și portiera din dreapta s-a deschis larg. Trenton a sărit înăuntru, gâfâind.

— Iubito, trage pe dreapta.

— Ce mama dracului faci?

— Trage pe dreapta și lasă-mă pe mine la volan.

Am ieșit în stradă și-am luat-o spre vest. Nu aveam idee cum să ajung la T.J., iar acum, că Trenton era în mașină, habar nu aveam ce trebuie să fac. Apoi mi-am dat seama. Trebuia să-l duc la T.J. Să-și regleze conturile. T.J. și-o făcuse cu mâna lui. Dacă m-ar fi lăsat în pace, nu aș fi în situația asta. Dar trebuia să-l las mai întâi pe Trenton să se calmeze. Trebuia să mai conduc puțin.

— Trage pe dreapta, Cami.

Trenton avea un ton pe care nu i-l mai auzisem niciodată. Era nervos și calm în același timp. Era ceva neliniștitor.

Mi-am tras nasul, apoi mi-am șters ochii cu mâneca.

— O să mă urăști, i-am zis.

— N-o să te urăsc. Trage pe dreapta și conduc eu toată noaptea, dacă asta vrei. Putem discuta.

Am scuturat din cap.

— Ba nu, o să mă urăști și o să pierd tot ce am.

— Pe mine nu mă pierzi, Camille. Jur pe Dumnezeu, dar vezi că mergi pe toată șoseaua! Suntem la marginea orașului și-o să intri pe drum desfundat. Trage dracului pe dreapta odată!

În acel moment, o pereche de faruri strălucitoare s-au unit într-unul singur. Am văzut de-abia cu coada ochiului în ultimul moment, apoi m-am lovit cu capul de geam, care s-a spart în mii de ciobulețe. Unele dintre ele au zburat afară, dar cele mai multe mi-au sărit în poală sau au plutit prin mașina care a alunecat prin mijlocul intersecției și s-a oprit într-un șanț de pe partea cealaltă a străzii. Timpul a stat în loc pentru câteva clipe, iar apoi ne-am trezit plutind prin aer, pentru că Jeepul începuse să se rostogolească. O dată. De

două ori. Apoi am pierdut șirul, pentru că în jurul meu s-a făcut întuneric.

***

M-am trezit într-o cameră cu pereți și jaluzele albe, care nu lăsau să intre lumina soarelui. Am clipit de câteva ori și m-am uitat în jurul meu. Un televizor era așezat pe o etajeră, dar nu avea sonor și pe el rula un episod din *Seinfeld* în reluare. De brațe îmi atârnau tuburi și fire care erau legate de niște stative, iar monitoarele zumzăiau încetișor. În buzunarul din față al halatului aveam o cutiuță, iar din ea ieșeau mai multe fire încolăcite care îmi urcau până la piept. De un stativ erau agățate pungi cu un lichid transparent, care îmi curgea în venă încontinuu. Firele îmi erau lipite cu bandă adezivă pe mână.

Chiar lângă vârfurile degetelor mele am descoperit un ciuf de păr foarte scurt, castaniu. Era Trenton. Nu era cu fața la mine, obrazul i se odihnea pe saltea. Își ținea brațul stâng pe picioarele mele, iar cu celălalt se sprijinea între pat și scaun. Pe acest braț avea un ghips gros, de culoare verde aprins. Avea deja câteva semnături pe el. Travis își trecuse numele sub un mesaj scurt, care spunea simplu „Tântălăule". Altul era de la Hazel – o urmă perfectă a buzelor ei, date cu ruj roșu intens. Abby Abernathy semnase „Doamna Maddox".

— E ca un mic album pentru oaspeți. Trent nu te-a părăsit nicio clipă, așa că toți care au venit să te viziteze au semnat și pe ghipsul lui.

Am mijit ochii și l-am văzut cu greu pe T.J. stând pe un scaun, într-un colț întunecat al camerei. M-am uitat din nou la ghips. Semnaseră toți frații lui Trenton, tatăl lui, Jim, mama și toți frații mei. Chiar și numele lui Calvin și Bishop erau acolo.

— De cât timp sunt aici? am șoptit.

Vocea mi-a sunat de parcă era înecată sub un strat de pietriș.

— De ieri. Ai o lovitură la cap de toată frumusețea.

Mi-am ridicat mâna și am pipăit cu grijă bandajele din jurul capului. Am simțit o grămadă de tifon pe tâmpla stângă și când am apăsat doar puțin m-a izbit o durere ascuțită până la baza craniului. Am tresărit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Un bețiv a trecut pe roșu cu vreo nouăzeci de kilometri la oră. A fugit de la locul accidentului, dar acum l-au prins. Trenton te-a cărat în brațe doi kilometri până la cea mai apropiată casă.

Am ridicat din sprâncene și m-am uitat la Trenton.

— Cu mâna ruptă?

— În două locuri. Nu știu cum a reușit. Cred că funcționa doar pe adrenalină. Au trebuit să-i pună ghipsul în rezerva ta de la camera de gardă. A refuzat să te părăsească. Nici măcar o secundă. Nici măcar la tomografie. Toate asistentele sunt îndrăgostite de el.

Mi-a zâmbit slab, dar am văzut că în surâsul lui nu era nici cea mai mică urmă de fericire.

M-am ridicat în fund și brusc am văzut stele verzi. Am căzut la loc în pat, amețită.

— Ușor, a spus T.J. și s-a ridicat de pe scaun.

Am înghițit. Aveam gâtul uscat și mă durea.

T.J. s-a dus la măsuța de la capul patului și a turnat apă într-un pahar. Am luat o înghițitură. Am simțit cum mă arde pe gât, chiar dacă apa era rece ca gheața.

L-am atins pe Trenton pe creștet.

— El știe?

— Toată lumea știe. Despre tine. Despre noi. Dar nu și despre mine. Aș vrea ca lucrurile să rămână așa. Deocamdată.

Mi-am lăsat privirea în jos și am oftat.

— Atunci de ce e aici?

— Din același motiv pentru care sunt și eu. Pentru că te iubește.

O lacrimă mi-a căzut pe obraz.

— Nu voiam să...

T.J. a scuturat din cap.

— Știu, draga mea. Nu plânge. Va fi bine.

— Pe bune? Acum că toată lumea știe, n-are cum să fie decât ciudat și tensionat și...

— E vorba despre noi aici. O s-o scoatem la capăt.

Trenton și-a mișcat degetele mâinii drepte. Ghipsul i s-a deplasat și brațul i-a căzut într-o parte. S-a trezit brusc, apoi s-a prins de umărul care îl durea, în mod evident. Când și-a dat seama că am ochii deschiși, s-a ridicat imediat, s-a aplecat și m-a mângâiat cu mâna stângă pe obraz. Avea nasul umflat și sub ochi avea vânătăi identice, de culoare violet.

— Te-ai trezit!

Mi-a zâmbit și m-a privit îndelung.

— M-am trezit, am spus încetișor.

Trenton a râs scurt, și-a lăsat capul în jos și și-a pus fruntea la mine în poală. Și-a așezat brațul peste coapsele mele și m-a strâns ușor și tot trupul a început să i se cutremure din cauza plânsului.

— Îmi pare atât de rău, am spus, iar lacrimile fierbinți au început să-mi curgă pe obraji și să mi se unească pe bărbie.

Trenton a ridicat privirea și a scuturat din cap.

— Nu. N-a fost vina ta. Un nenorocit beat a trecut pe stop și ne-a lovit în plin.

— Dar dacă aș fi fost mai atentă...

Am oftat.

A scuturat din nou din cap, implorându-mă din priviri să tac.

— Șșșt, nu. Nu, iubito. Chiar și așa ne-ar fi lovit.

Și-a pus mâna pe cap și ochii i s-au umplut de lacrimi. A oftat.

— Mă bucur atât de tare că ești întreagă. Îți curgea un șiroi de sânge de la cap și nu te mai trezeai.

A închis ochii și a retrăit faza.

— Era să-mi pierd mințile.

Și-a pus din nou capul la mine în poală, iar eu i-am dus mâna stângă la gură și l-am sărutat cum am putut, pe lângă banda adezivă.

T.J. a rămas în picioare în spatele lui, privind gesturile afectuoase ale lui Trenton cu un zâmbet amar. Trenton s-a răsucit, simțind o prezență în spatele său.

— Hei, a zis Trenton. Eu, ăă... îmi pare rău.

— E-n regulă. Nu mai e a mea. Nici nu sunt sigur că a fost vreodată.

— O iubesc, a spus Trenton și m-a privit din nou, cu un zâmbet. Și-a șters ochii roșii.

— Chiar nu glumesc. O iubesc din tot sufletul.

— Știu, a zis T.J. Am văzut cum te uiți la ea.

— Deci suntem în regulă? a întrebat Trenton.

T.J. a ridicat din sprâncene și s-a uitat la mine, vorbind însă cu Trenton.

— Ea ce-și dorește?

Amândoi s-au întors către mine. L-am privit îndelung pe T.J. și am întins încet mâna printre cearșafurile mototolite, luându-l de mână pe Trenton. El s-a așezat lângă mine, mi-a dus mâna la buze și mi-a sărutat degetele, cu ochii închiși.

Buzele au început să-mi tremure.

— Te-am mințit.

A clătinat din cap.

— Din motive care nu au de-a face cu mine. Sau cu noi.

Am oftat ușurată și am început din nou să plâng.

— Te iubesc.

Trenton mi-a mângâiat ușor obrazul, apoi s-a înclinat și m-a sărutat cu tandrețe.

— Altceva nu contează.

— Pentru mine contează, am zis. Nu vreau să...

T.J. și-a dres vocea ca să ne aducă aminte că era și el acolo.

— Dacă asta este ce-ți dorești, Cami, o s-o scoatem la capăt. N-o să vă stau în cale. N-o să vă fac probleme.

Trenton s-a dus la T.J. și l-a îmbrățișat. Au stat unul în brațele celuilalt câteva clipe bune. T.J. i-a șoptit ceva la ureche lui Trenton, iar acesta a dat din cap în semn că a priceput. Era o scenă ireală, să-i văd pe amândoi în aceeași cameră, după ce i-am păstrat secretul lui T.J. atâta timp.

T.J. a venit încet la marginea patului, s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte, acolo unde nu aveam niciun bandaj.

— O să-mi fie dor de tine, Camille.

M-a mai sărutat o dată în același loc, zăbovind mai mult de data aceasta, apoi a ieșit pe ușă.

Trenton a pufnit ușurat și m-a strâns de mână.

— Totul are sens acum.

A clătinat din cap și a râs scurt, fără veselie.

— Acum că am aflat, nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama. California. Faptul că te simțeai prost că erai cu mine, chiar și după ce te-ai despărțit de el. Adevărul a fost mereu în fața ochilor mei.

Mi-am lipit degetul de buzele lui.

— Nu chiar tot adevărul.

Trenton și-a sprijinit ghipsul de pat și și-a unit degetele cu ale mele.

— Nu mă simt deloc vinovat. Știi de ce?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că am fost îndrăgostit de tine din școala elementară, Mușețico. Și toată lumea știa asta. *Toată lumea.*

— Încă nu sunt sigură că te cred.

— Ai purtat codițe în fiecare zi, ani întregi. Erau perfecte.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Și aveai privirea aceea tristă. Nu-mi doream decât să te fac să zâmbești. Și apoi ai fost a mea, iar eu nu sunt destul de bun pentru tine.

— Am avut o viață întreagă de rele. Tu ești *singurul* lucru bun.

Trenton a scos ceva din buzunar și mi-a arătat o cheiță argintie atârnată de un lanț. Avea o bucată neagră de fetru, pe care scria *C-A-M-I* cu litere viu colorate, mărginite de o cusătură neagră. Am strâns din buze, apoi am zâmbit.

— Ce zici? a întrebat el, cu o privire plină de speranță.

— Să mă mut cu tine? Să renunț la apartamentul meu?

— Cu totul. Tu și cu mine. Să bem din motive dubioase după muncă și să mergem luni seara la Chicken Joe cu Olive. Simplu, cum îți place ție.

Aveam multe lucruri la care să mă gândesc, dar după toate aventurile prin care trecuserăm, singurul lucru la care mă puteam concentra erau vorbele lui Trenton. Numai lucrurile astea aveau importanță.

— Zic da.

A clipit.

— Da?

— Da, am spus și am chicotit, amuzată de expresia lui, apoi am tresărit.

Tot corpul mă durea.

— La naiba, da! a strigat el, apoi a zâmbit rușinat când i-am făcut semn să vorbească mai încet. Sunt atât de îndrăgostit de tine, Cami.

M-am dat într-o parte în pat, stângace și lentă, după care Trenton – cu grijă și cu mult efort – și-a făcut loc lângă mine. Îl dureau toate, așa cum mă dureau și pe mine. A apăsat pe un buton de pe balustrada patului, iar acesta s-a lăsat la orizontală. Stăteam unul cu fața la celălalt.

— Nu știu dacă mă crezi, dar chiar te-am iubit de când eram copii, a zis el încet. Iar acum te iubesc și când suntem oameni în toată firea.

Mi s-a strâns stomacul de emoție. Nimeni altcineva nu mă iubise așa cum mă iubea el.

— Promiți?

Trenton mi-a zâmbit, cu o privire ostenită.

— Da. Și-o să-ți mai promit o dată după ce dansez într-o pereche de bikini gen Britney Spears.

Am reușit să râd puțin, dar durerea mă țintuia și nu mă lăsa să mă mișc. El s-a tot foit până când și-a găsit o poziție confortabilă și a reușit să adoarmă. L-am privit vreme îndelungată, cum respira egal, cu un zâmbet subtil pe chip. Totul ieșise acum la iveală și puteam respira și eu ușurată.

O asistentă a intrat în încăpere și a părut surprinsă să ne vadă întinși pe amândoi în pat.

— Ia te uite la tine, a șoptit ea și parcă a avut o revelație. Băiatul ăsta le-a făcut pe toate femeile de aici să moară după el. A fost îngerul tău păzitor. N-a plecat de lângă tine.

— Am auzit. Nu știu de unde am atâta noroc, dar mă bucur că e așa.

M-am aplecat și mi-am atins tâmpla de fruntea lui.

— Cu siguranță ai noroc. Ți-am văzut mașina în curte. E mototolită rău de tot. E o minune că ați supraviețuit amândoi.

M-am încruntat.

— O să-mi fie dor de Jeepul ăla.

A dat din cap.

— Cum te simți?

— Mă dor toate.

A agitat un pahar de plastic și pastilele dinăuntru au zornăit.

— Crezi că poți înghiți niște pastile?

Am dat din cap că da și am băgat pastilele în gură. Asistenta mi-a dat un pahar cu apă și le-am înghițit, dar nu fără efort.

— Ți-e foame? m-a întrebat ea în timp ce-mi verifica semnele vitale.

Am scuturat din cap.

— Bine, a spus ea, scoțându-și stetoscopul din urechi. Apasă butonul roșu cu cruce pe el dacă ai nevoie de ceva.

Ea a ieșit din cameră, iar eu m-am răsucit către bărbatul care dormea lângă mine.

— N-am nevoie de nimic altceva, am șoptit.

Gipsul lui Trenton stătea între noi, iar eu mi-am trecut degetul peste diversele nume și m-am gândit la toți oamenii care ne iubeau și care veniseră să ne viziteze. M-am oprit când am dat de semnătura lui T.J. și mi-am luat adio în tăcere de la mâzgălitura simplă și în același timp sofisticată.

Thomas James Maddox